

รายงานของคณะกรรมการการสังคม เต็ก เยวชน สตรี
ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เรื่อง รายงานผลการดำเนินงาน
ของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี
(ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๒)

สำนักกรรมการ ๓
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

(สำเนา) บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะกรรมการสิทธิการคุ้มครอง เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส

ที่ สว (สนช) (กมธ ๓) ๐๐๑๙ / (ร ๖๗) วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๖๒

เรื่อง รายงานของคณะกรรมการสิทธิการคุ้มครอง เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เรื่อง รายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี
(ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๒)

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ด้วยในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้ลงมติตั้งคณะกรรมการสิทธิการคุ้มครอง เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ตามข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๘๔ ประกอบข้อ ๘๕ วรรคสอง และข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๗๘ (๑๐) มีหน้าที่และอำนาจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทู้กิจการ พิจารณาสอบสวนข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งประสานกับองค์กรภายในประเทศ ต่างประเทศ ประชาคมนานาชาติเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือ เพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส การส่งเสริมศักยภาพ ของชุมชน ด้านการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ การสงเคราะห์ดูแลผู้ยากไร้ การสร้างหลักประกัน และความมั่นคงในคุณภาพชีวิตของคนไทย โดยรวม รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งกรรมการคณะนี้ ประกอบด้วย

๑. นายวัลลภ ตังคณานุก์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายมณฑิเตอร์ บุญตัน	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. คุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นายกิตติศักดิ์ รัตนวราหะ	เลขานุการคณะกรรมการ
๖. พลตำรวจเอก พงศพัศ พงษ์เจริญ	โฆษกคณะกรรมการ
๗. นายแถมสิน รัตนพันธุ์	กรรมการและที่ปรึกษา
๘. พลตรี จารึก อารีราชการันย์	กรรมการและที่ปรึกษา
๙. พลเรือเอก สุรศักดิ์ หุ่นเรืองรมย์	กรรมการและที่ปรึกษา
๑๐. พลเอก วีรณัน ฉันทศาสตร์โกศล	กรรมการและที่ปรึกษา
๑๑. นางกาญจนาภรณ์ สิริโรจน์	กรรมการ
๑๒. รองศาสตราจารย์กิตติชัย ไตรรัตนศิริชัย	กรรมการ
๑๓. พลเอก อีระวัฒน์ บุญยะประดับ	กรรมการ
๑๔. นายปรีชา วัชรภักย์	กรรมการ
๑๕. พลเรือเอก นริส ประทุมสุวรรณ	กรรมการ
๑๖. พลเรือเอก พลวัฒน์ สีโรตม	กรรมการ

๑๗. พลเอก ไพชยนต์...

๑๗. พลเอก ไพชยนต์ คำพันเจริญ	กรรมการ
๑๘. นายยุทธนา ทัพเจริญ	กรรมการ
๑๙. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	กรรมการ
๒๐. พลเอก สกล ชื่นตระกูล	กรรมการ
๒๑. พลเอก สรรชัย อจลานนท์	กรรมการ
๒๒. พลเอก อุดลยเดช อินทะพงษ์	กรรมการ
๒๓. พลเอก อรุณ สมตน	กรรมการ
๒๔. พลตำรวจเอก เอก อังสนานนท์	กรรมการ

คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษา เรื่อง รายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี (ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๒) เสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาเรื่องดังกล่าวต่อสมานิติบัญญัติแห่งชาติตามข้อบังคับการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๙๖ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอรายงานของคณะกรรมการต่อที่ประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

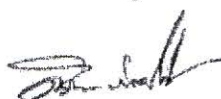
(ลงชื่อ) วัลลภ ตังคณานุรักษ์

(นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์)

ประธานคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน

สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สมานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวศิริพร ภิญญาสิริธร)

ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานคณะกรรมการการพัฒนาสังคม และกิจการเด็ก

เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส

สำนักกรรมการ ๓

สำนักกรรมการ ๓

ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการการสังคมฯ

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๓๑ ๙๒๒๕ – ๖

โทรสาร ๐ ๒๘๓๑ ๙๒๒๖

ฉัตรสุตา พิมพ์

ฉัตรสุตา ทาน

ศิริพร ตรวง

รายงานของคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ
คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ
เรื่อง รายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี
(ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๒)

ด้วยในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๔/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายนที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้ลงมติตั้งคณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ตามข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๘๔ ประกอบข้อ ๘๕ วรรคสอง และข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๗๘ (๑๐) มีหน้าที่และอำนาจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการ พิจารณาสอบสวนข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งประสานกับองค์กรภายในประเทศ ต่างประเทศ ประชาคมนานาชาติเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือ เพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส การส่งเสริมศักยภาพของชุมชน ด้านการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ การสงเคราะห์ดูแลผู้ยากไร้ การสร้างหลักประกัน และความมั่นคงในคุณภาพชีวิตของคนไทยโดยรวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาต่อที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ตามข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ข้อ ๙๖ ดังนี้

๑. การดำเนินงานของคณะกรรมการ

คณะกรรมการได้ดำเนินการพิจารณาศึกษา ดังนี้

๑.๑ คณะกรรมการได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการกิจการสตรี โดยมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี โดยเมื่อได้กระทำกิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาเรื่องใด ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป ทำหน้าที่พิจารณาศึกษา ซึ่งอนุกรรมการคณะนี้ ประกอบด้วย

๑) นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒) นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓) พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔) พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สาม
๕) นางสาวชดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๖) นางสาวสุชดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๗) นางสุทธี เมธีประภา	อนุกรรมการ
๘) นายพิสุทธ์ ทรัพย์วิจิตร	อนุกรรมการ
๙) นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ

๑๐) นางรัตนา สัยยะนิธิ	อนุกรรมการ
๑๑) นางเกณิกา เฟื่องฟู	อนุกรรมการ
๑๒) พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการและเลขานุการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ ประกอบด้วย

๑) นางกิริธนา สุมาวงศ์	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒) พลตรี เปรมชัย สโรบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๓) นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๔) นางอำไพวรรณ ตริสกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๕) นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๖) นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๗) นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๘) นายราชันย์ บุญธิมา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

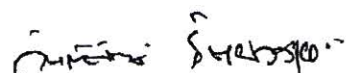
๑.๒ ที่ประชุมคณะกรรมการได้มีมติแต่งตั้ง นางสาวศิริพร ภิญโญสิริธร ผู้บังคับบัญชา
กลุ่มงานคณะกรรมการการพัฒนาสังคม และกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และ
ผู้ด้อยโอกาส สำนักกรรมการ ๓ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเลขานุการ
คณะกรรมการตามข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๙๑ วรรคสาม

๑.๓ วิธีการพิจารณาศึกษา

- ๑) การประชุมเพื่อพิจารณาศึกษารายละเอียดและประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรี
- ๒) การเชิญบุคคลและผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูลและแสดงความเห็นใน
ประเด็นต่าง ๆ เพื่อประกอบการพิจารณา
- ๓) การจัดเสวนา/สัมมนาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรี
- ๔) การลงพื้นที่ศึกษาดูงานในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรี

๒. ผลการพิจารณาศึกษา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เสนอรายงาน เรื่อง รายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุ
กรรมการกิจการสตรี (ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๒) ต่อที่ประชุมคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน
สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และคณะกรรมการได้มีมติรับรองรายงาน
ดังกล่าว โดยให้ถือว่าเป็นรายงานซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาศึกษา คณะกรรมการจึง ขอเสนอรายงานผล
การพิจารณาศึกษา พร้อมทั้งข้อสังเกต และข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ เพื่อให้ที่ประชุมสภานิติบัญญัติ
แห่งชาติให้ความเห็นชอบกับผลการพิจารณา รวมทั้งข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ
ขอได้โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนสืบต่อไป

เลขานุการคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน
สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สาร
ประธานคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ
และผู้ด้อยโอกาส

ในการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ได้มีมติตั้งคณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ตามข้อบังคับการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๘๔ ประกอบข้อ ๘๕ วรรคสอง และข้อบังคับการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๗๘ (๑๐) มีหน้าที่และอำนาจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำ กิจการ พิจารณาสอบหาข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งประสานกับองค์กรภายในประเทศ ต่างประเทศ ประชาคมนานาชาติ เกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือ เพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส การส่งเสริมศักยภาพ ของชุมชน ด้านการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ การสงเคราะห์ดูแลผู้ยากไร้ การสร้างหลักประกัน และความมั่นคงในคุณภาพชีวิตของคนไทยโดยรวม รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

เพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายบรรลุตามวัตถุประสงค์ ดังนั้น ในคราวประชุม คณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้มีมติตั้งคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ขึ้น โดยมอบหมายให้ นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์ ตำแหน่ง รองประธานกรรมการ คนที่สอง เป็นประธานคณะอนุกรรมการ โดยให้คณะอนุกรรมการมีอำนาจหน้าที่ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำ กิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี และเมื่อได้กระทำ กิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาเรื่องใด ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการ การสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สมานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป

ในโอกาสนี้ คณะอนุกรรมการได้จัดทำหนังสือ “รายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการ กิจการสตรี (ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๒)” เล่มนี้ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เป็นการรวบรวมและเผยแพร่ ผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการ และผลการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ เพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษา ค้นคว้าแก่ผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจต่อไป กระผมในนามของคณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สมานิติบัญญัติแห่งชาติ ต้องขอขอบคุณคณะอนุกรรมการที่ได้ทุ่มเท กำลังความรู้ ความสามารถ สติปัญญาและกำลังร่างกาย ในการดำเนินการในเรื่องนี้จนบรรลุตามที่ได้รับ มอบหมายทุกประการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่กลุ่มงานคณะกรรมการพัฒนาสังคมและกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สำนักกรรมการ ๓ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการ ที่ได้รวบรวมและจัดทำเนื้อหาของเอกสาร สุดท้ายขอขอบคุณสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่ได้มอบหมายให้ สำนักการพิมพ์จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

(นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์)

ประธานคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ
คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สมานิติบัญญัติแห่งชาติ

สาร
ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี

ในคราวประชุมคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ที่ประชุมได้มีมติตั้งคณะกรรมการกิจการสตรี ขึ้น โดยมีมอบหมายให้ ดิฉัน นางสาวรณี สิริเวชชะพันธ์ ตำแหน่ง รองประธานกรรมการ คนที่สอง เป็นประธานคณะกรรมการ โดยให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี และเมื่อได้กระทำกิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาเรื่องใด ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้รายงานต่อ คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป

คณะกรรมการกิจการสตรีพิจารณาเห็นว่า เพื่อเป็นการรวบรวมและเผยแพร่ผลการพิจารณาของคณะกรรมการ และผลการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่แก่ผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจได้รับทราบและนำไปเป็นข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าต่อไป จึงได้จัดทำหนังสือ “รายงานผลการดำเนินงานของคณะกรรมการกิจการสตรี (ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๖๒)” เล่มนี้ขึ้น ซึ่งหนังสือเล่มนี้เป็นการจัดพิมพ์ผลการดำเนินงานของคณะกรรมการนับตั้งแต่พฤศจิกายน ๒๕๕๗ - มีนาคม ๒๕๖๒ โดยสรุปผลการดำเนินงานฉบับนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อการทำงานด้านการส่งเสริมสิทธิ บทบาท และศักยภาพสตรีของประเทศ และต่อประชาชนที่มีความสนใจและติดตามการดำเนินงานของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หรือการนำไปใช้ประโยชน์ต่อเนื่องเพื่อการศึกษา ค้นคว้า และอ้างอิงในโอกาสต่อไป

ดิฉันในนามของประธานคณะกรรมการกิจการสตรีต้องขอขอบคุณคณะกรรมการที่ได้ไว้วางใจ มอบหมายให้เป็นประธานคณะกรรมการชุดนี้ และต้องขอขอบคุณกรรมการ ที่ปรึกษาอนุกรรมการ อีกทั้งคณะทำงานในคณะกรรมการทุกท่านที่ได้ร่วมกันทำงานอย่างทุ่มเทเพื่อให้การพิจารณาศึกษา และการทำงานต่าง ๆ ของคณะกรรมการที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไป ตลอดจนเจ้าหน้าที่กลุ่มงาน คณะกรรมการการพัฒนาสังคมและกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สำนัก กรรมการ ๓ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการ ที่ได้รวบรวมและจัดทำเนื้อหาของเอกสารสุดท้ายขอขอบคุณสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาที่ได้มอบหมายให้สำนักการพิมพ์จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้จนสำเร็จไปได้ด้วยดี

(นางสาวรณี สิริเวชชะพันธ์)

ประธานคณะกรรมการกิจการสตรี

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส

สถานิติบัญญัติแห่งชาติ

นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์
ประธานคณะกรรมการ

นายมนเจียร บุญตัน
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่

นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์
รองประธาน
คณะกรรมการ คนที่สอง

คุณหญิงทรงสุตา ยอดมณี
รองประธานคณะกรรมการ
คนที่สาม

นายกิตติศักดิ์ รัตนวราหะ
เลขานุการคณะกรรมการ

พลตำรวจเอก พงศพัศ พงษ์
เจริญ โฆษกคณะกรรมการ

นายแถมลิน รัตนพันธุ์
กรรมการและที่ปรึกษา

พลตรี จารึก อารีราช
การันย์ กรรมการและที่
ปรึกษา

พลเรือเอก สุรศักดิ์ หรุ่น
เรียงมย์ กรรมการและที่
ปรึกษา

พลเอก วีรัตน์ ฉันทศาสตร์
โกศล กรรมการและที่
ปรึกษา

นางกาญจนารัตน์ สิวโรจน์
กรรมการ

รองศาสตราจารย์กิตติชัย ไตรรัตนศิริ
ชัย กรรมการ

พลเอก ชีระวัฒน์ บุญยะประดับ
กรรมการ

พลเรือเอก นริส ประทุม
สุวรรณกรรมาธิการ

นายปรีชา วัชรากัญ
กรรมาธิการ

พลเรือเอก พลวัฒน์ สีโรดม
กรรมาธิการ

พลเอก ไพชยนต์ คำตัน
เจริญ กรรมาธิการ

นายยุทธนา ทัพเจริญ
กรรมาธิการ

พลเอก ยุทธศิลป์ โดยขึ้น
งาม กรรมาธิการ

พลเอก สกกล ชื่นตระกูล
กรรมาธิการ

พลเอก สรรชัย อจลานนท์
กรรมาธิการ

พลเอก อุดลยเดช อินทะ
พงษ์ กรรมาธิการ

พลเอก อรุณ สมตน
กรรมาธิการ

พลตำรวจเอก เอก อังสนานนท์
กรรมาธิการ

นางสาวศิริพร ภิญโญสิริธร
ผู้ช่วยเลขานุการ
คณะกรรมาธิการ

คณะอนุกรรมการกิจการสตรี

นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์
ประธานคณะอนุกรรมการ

นางกาญจนารัตน์ ลีวีโรจน์
รองประธานคณะอนุกรรมการ
คนที่หนึ่ง

พลเอก วีรัตน์ ฉันทศาสตร์โกศล
รองประธานคณะอนุกรรมการ
คนที่สอง

พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม
รองประธานคณะอนุกรรมการ
คนที่สาม

นางสุทธิณี เมธีประภา
อนุกรรมการ

นางสุซาดา นันทะพานิชกุล
อนุกรรมการ

นางรัตนา สัยยะนิฐี
อนุกรรมการ

นางเกษนิกา เฟื่องฟู
อนุกรรมการ

นางสาวสุซาดา เมฆรุ่งเรืองกุล
กรรมการ

นายสีบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์
อนุกรรมการ

นายพิสุทธิ์ ทรัพย์วิจิตร
อนุกรรมการ

พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ
อนุกรรมการและเลขานุการ

ที่ปรึกษาคณะกรรมการกิจการสตรี

นางกิระณา สุมาวงศ์
ประธานที่ปรึกษา
คณะกรรมการ

นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

นางอำไพวรรณ ตรีสกุล
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

นายราชันย์ บุญธิมา
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

สารบัญ

	หน้า
สารประธานคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	
สารประธานคณะกรรมการกิจการสตรี	
รายชื่อคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส	
รายชื่อคณะกรรมการกิจการสตรี	
บทที่ ๑ ความเป็นมา	๑
บทที่ ๒ โครงการทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช	๕
บทที่ ๓ การดำเนินงานของคณะกรรมการกิจการสตรี	๑๑
๓.๑ การจัดประชุมปรึกษาหารือ	๑๑
๓.๒ การพิจารณากฎหมายและร่างกฎหมาย	๑๑
๓.๓ พิจารณาศึกษาประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสตรี	๑๒
๓.๔ การจัดสัมมนา	๑๓
๓.๕ การศึกษาดูงาน	๑๔
๓.๖ โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหามารยาทของเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และกิจกรรมอื่น	๑๔
บทที่ ๔ การพิจารณากฎหมายและร่างกฎหมาย	๑๕
๔.๑ พิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (แบ่งส่วนราชการในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)	๑๕
๔.๒ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.	๑๖
๔.๓ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยี ช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ.	๑๘
๔.๔ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว พ.ศ.	๒๑
๔.๕ พิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสตรี	๒๘
๔.๖ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) เปรียบเทียบกับร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและ แก้ไขปัญหาคอร์รัปชันในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ)	๓๐
๔.๗ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.	๓๑
๔.๘ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ.	๓๕
๔.๙ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	๓๖
๔.๑๐ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.	๓๖

๔.๑๑	พิจารณาศึกษาและแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม การค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙	๓๙
๔.๑๒	พิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่ง สมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.	๔๑
๔.๑๓	พิจารณาร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ.	๔๑
๔.๑๔	พิจารณาจัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ความผิดเกี่ยวกับเพศ)	๔๓
๔.๑๕	พิจารณาศึกษาร่างกฎหมายลำดับรองที่ออกตามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนา และคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติเห็นสมควร ให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย	๔๔
บทที่ ๕ พิจารณาศึกษาประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสตรี		๕๒
๕.๑	พิจารณาศึกษาประเด็นการส่งเสริมผู้ประกอบการหญิงในการประกอบวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม	๕๒
๕.๒	พิจารณาหนังสือร้องเรียนและเสนอข้อห่วงใยในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้หญิง ในไทยในการเป็นนักบวชในพุทธศาสนา อันเนื่องมาจากการออกมติมหาเถรสมาคม ว่าด้วยการห้ามบวชภิกษุณีในประเทศไทย	๕๓
๕.๓	พิจารณาศึกษาและจัดทำยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนา ศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน	๕๔
๕.๔	พิจารณาการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการกระทำ ความรุนแรงต่อสตรี	๖๓
๕.๕	พิจารณาศึกษาประเด็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น	๖๕
๕.๖	พิจารณาผลกระทบของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) อันเนื่องมาจาก วิกฤติเศรษฐกิจตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ จนถึงปัจจุบัน ที่มีต่อสตรี	๗๔
๕.๗	พิจารณาสถานการณ์การค้ามนุษย์ของประเทศไทยตามรายงานสถานการณ์ การค้ามนุษย์ (Trafficking in Person Report - TIP Report) ปัญหาและ แนวทางแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ในผู้หญิงและเด็ก	๗๕
๕.๘	พิจารณาภาพรวมการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี	๗๗
๕.๙	พิจารณาการพัฒนาศักยภาพของสตรีและการติดตามการที่ประเทศไทยได้รับรอง วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) โดยเฉพาะเป้าหมายที่ ๕	๗๙
๕.๑๐	พิจารณาศึกษาสิทธิของผู้ต้องขังหญิง การคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำ และการนำข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ไปสู่การปฏิบัติ	๘๓
๕.๑๑	พิจารณาติดตามการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙	๘๔
๕.๑๒	พิจารณาจัดทำข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาและส่งเสริมพนักงานสอบสวนหญิง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม (ตำรวจ)	๘๕

๕.๑๓	พิจารณาศึกษาสิทธิของมารดาในช่วงระหว่างก่อนและหลังคลอดบุตร ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย	๘๙
๕.๑๔	พิจารณาศึกษาปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ระดับตัดสินใจ : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๙๐
๕.๑๕	พิจารณาศึกษาแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗๗ ของประมวลกฎหมายอาญา และได้ติดตามความคืบหน้าการดำเนิน คดีวัยรุ่นนรุมโทรมเด็กหญิงวัย ๑๒ ปี ในจังหวัดสระบุรี	๙๑
บทที่ ๖	การศึกษาดูงาน และการจัดสัมมนา	๙๓
๖.๑	การศึกษาดูงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี	๙๓
๖.๑.๑	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดพังงา และจังหวัดสงขลา	๙๓
๖.๑.๒	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา	๙๔
๖.๑.๓	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดพะเยา	๙๖
๖.๑.๔	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดอุทัยธานี	๙๙
๖.๑.๕	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดเลย	๙๙
๖.๑.๖	การศึกษาดูงานศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว สังกัดกรมกิจการสตรี และสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์	๑๐๑
๖.๑.๗	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดพังงา	๑๐๓
๖.๑.๘	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดภูเก็ต	๑๐๔
๖.๑.๙	การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดนครราชสีมา	๑๐๖
๖.๒	การจัดสัมมนาของคณะอนุกรรมการ	๑๐๘
๖.๒.๑	การจัดสัมมนา เรื่อง “เดินหน้า! เพื่อสังคมไทย ไร้ความรุนแรง” Start to Stop Violence!	๑๐๘
๖.๒.๒	การสัมมนาระดมความคิดเห็นรวมพลังสตรีสู่ประชาคมอาเซียน “(ร่าง) แผนพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน”	๑๐๙
๖.๒.๓	การสัมมนา เรื่อง พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ “เรามาถึงแล้ว ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกปฏิบัติ”	๑๑๐
๖.๒.๔	การเสวนา เรื่อง “ยกระดับ ...การยุติความรุนแรงในครอบครัว สตรีและเด็ก” Step Up and Speak Out to Stop Domestic Violence	๑๑๒
๖.๒.๕	การจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นเรื่อง “บทบาทของผู้หญิงกับร่างรัฐธรรมนูญใหม่”	๑๑๓
๖.๒.๖	การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) เป้าหมายที่ ๕	๑๑๔
๖.๒.๗	การสัมมนาวิชาการ เรื่อง “รวมพลังยุติความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก”	๑๑๖
๖.๒.๘	การประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนากลไกศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาค ระหว่างหญิงชายในหน่วยงานภาครัฐ ภายใต้แนวคิด “ขับเคลื่อนนโยบาย ลดความเหลื่อมล้ำสู่สังคมเสมอภาค”	๑๑๗
๖.๒.๙	การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติ ความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘	๑๑๙

	๖.๒.๑๐ การสัมมนาวิชาการ เรื่อง “สร้างสังคมไทย ไร้ความรุนแรง : Zero Violence Society”	๑๒๒
	๖.๒.๑๑ การประชุมเชิงปฏิบัติการ “สตรีกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗”	๑๒๔
	๖.๒.๑๒ การสัมมนาเนื่องในวันสตรีสากล ๒๕๖๑ เรื่อง “บทบาทสตรีไทยใน ยุคไทยแลนด์ ๔.๐”	๑๒๘
บทที่ ๗	โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และกิจกรรมอื่น	๑๓๐
	๗.๑ โครงการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ”	๑๓๐
	๗.๒ โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “New Gen Say No - คนรุ่นใหม่ ไร้ความรุนแรง”	๑๓๒
	๗.๓ การประชุมหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์	๑๔๑
	๗.๔ โครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรง ต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว	๑๔๒
	๗.๕ การจัดกิจกรรมรณรงค์ยุติความรุนแรง	๑๔๖

ภาคผนวก

- รายนามคณะกรรมการการสังคมนุเคราะห์ เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ
- รายนามที่ปรึกษา ผู้ชำนาญการ นักวิชาการและเลขานุการประจำคณะกรรมการการ
- รายนามที่ปรึกษากิตติมศักดิ์คณะกรรมการการ
- รายนามคณะอนุกรรมการการ
- รายนามคณะทำงาน

บทที่ ๑

ความเป็นมา

ในการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๕๗ ได้มีมติตั้ง คณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ตามข้อบังคับการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๘๔ ประกอบข้อ ๘๕ วรรคสอง และข้อบังคับการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๗๘ (๑๐) มีหน้าที่และอำนาจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการ พิจารณาสอบหาข้อเท็จจริง หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส รวมทั้งประสานกับองค์กรภายในประเทศ ต่างประเทศ ประชาคมนานาชาติเกี่ยวกับแนวทางความร่วมมือ เพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส การส่งเสริมศักยภาพ ของชุมชน ด้านการพัฒนาชีวิต ความเป็นอยู่ การสงเคราะห์ดูแลผู้ยากไร้ การสร้างหลักประกัน และความมั่นคงในคุณภาพชีวิตของคนไทย โดยรวม รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

เพื่อให้การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายบรรลุตามวัตถุประสงค์ อาศัยอำนาจตามความในข้อบังคับการประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ข้อ ๙๑ วรรคสี่ และวรรคห้า ประกอบกับมติของที่ประชุมคณะกรรมการ เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงได้มีมติแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการกิจการสตรีขึ้น โดยมอบหมายให้ นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์ ตำแหน่ง รองประธานกรรมการ คนที่สอง เป็นประธานคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีชุดนี้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำ กิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี โดยเมื่อได้กระทำกิจการ พิจารณาสอบสวน และศึกษาเรื่องใด ๆ เสร็จเรียบร้อยแล้วให้รายงานต่อคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สมานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป

คณะอนุกรรมการกิจการสตรี ประกอบด้วย

๑. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์	อนุกรรมการ
๕. นางสุทธินี เมธีประภา	อนุกรรมการ
๖. ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๗. นางสุชาดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๘. นายพิสุทธิ ทรัพย์วิจิตร	อนุกรรมการ
๙. ดร. สืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ
๑๐. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการและเลขานุการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ ประกอบด้วย

๑. นางกิระณา สุมาวงศ์	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒. นายสมชาย เจริญอำนวยสุข	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๓. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๔. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๕. นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๖. ทันตแพทย์ ดร. อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๗. นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

ต่อมา คณะอนุกรรมการได้มีการเปลี่ยนตำแหน่งคณะอนุกรรมการจำนวน ๓ ครั้ง ดังนี้
ครั้งที่ ๑ ดำรงตำแหน่งระหว่างวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ - ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ดังนี้

คณะอนุกรรมการกิจการสตรี ประกอบด้วย

๑. นางสาวรณี สิริเวชชะพันธ์	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. นางกาญจนารัตน์ ลีวีโรจน์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก วีรณัน ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	อนุกรรมการ
๕. นางสุทิตี เมธิประภา	อนุกรรมการ
๖. ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๗. นางสุชาดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๘. นายพิสุทธิ ทรัพย์วิจิตร	อนุกรรมการ
๙. ดร. สืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ
๑๐. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการและเลขานุการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ ประกอบด้วย

๑. นางกิระณา สุมาวงศ์	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๓. นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๔. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๕. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๖. ทันตแพทย์ ดร. อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๗. ดร. เกณิกา เฟื่องฟู	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๘. นางสาวเบญจวรรณ อานเป็รื่อง	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๙. ศาสตราจารย์ วันทนีย์ วาสิกะสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๐. นายราชันย์ บุญธิมา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๑. นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

ครั้งที่ ๒ ดำรงตำแหน่งระหว่างวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ - ๓๐ ธันวาคม ๒๕๖๑ ดังนี้

คณะอนุกรรมการกิจการสตรี ประกอบด้วย

๑. นางสาวรณี สิริเวชชะพันธ์	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. นางกาญจนารัตน์ ลีวีโรจน์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง

๓. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	อนุกรรมการ
๖. นางสุทธีณี เมธิประภา	อนุกรรมการ
๗. ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๘. นางสุชาดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๙. นายพิสุทธิ์ ทรัพย์วิจิตร	อนุกรรมการ
๑๐. ดร. สืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ
๑๑. ดร. เกณิกา เฟื่องฟู	อนุกรรมการ
๑๒. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการและเลขานุการ

ที่ปรึกษาคณะกรรมการ ประกอบด้วย

๑. นางกิระณา สุมาวงศ์	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๒. นางอำไพวรรณ ตริ์สกุล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๓. นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๔. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๕. นายเกียรติศักดิ์ เทพดุงพร	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๖. ทันตแพทย์ ดร. อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๗. นางสาวเบญจวรรณ อานเป็รื่อง	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๘. ศาสตราจารย์ วันทนีย์ วาสิกะสิน	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๙. นายราชันย์ บุญธิมา	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๐. นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๑. พลตรี เปรมชัย สโรบล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

ครั้งที่ ๓ ดำรงตำแหน่งระหว่างวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๑ - ปัจจุบัน ดังนี้

คณะกรรมการกิจการสตรี ประกอบด้วย

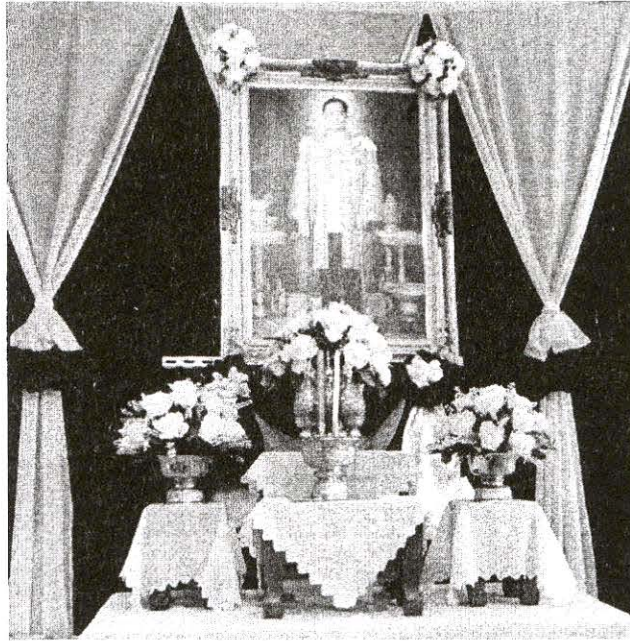
๑. นางสุวรรณิ สิริเวชชะพันธ์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นางกาญจนารัตน์ สิวโรจน์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	อนุกรรมการ
๖. นางสุทธีณี เมธิประภา	อนุกรรมการ
๗. ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๘. นางสุชาดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๙. นายพิสุทธิ์ ทรัพย์วิจิตร	อนุกรรมการ
๑๐. ดร. สืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ
๑๑. ดร. เกณิกา เฟื่องฟู	อนุกรรมการ
๑๒. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการและเลขานุการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ ประกอบด้วย

๑. นางกิริธนา สุมาวงศ์	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๓. นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๔. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๕. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๖. นายราชนันท์ บุญธิมา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๗. นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๘. พลตรี เปรมชัย สโรบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

บทที่ ๒

โครงการทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระ พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ตามที่สำนักพระราชวังได้มีประกาศ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร สวรรคต นั้น พระองค์ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณต่อพสกนิกรชาวไทยทุกหมู่เหล่าตั้งเป็นที่ประจักษ์ในทศดวงใจของผู้อาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินไทยและนานาอารยประเทศทั่วไป ตลอดระยะเวลาแห่งการครองสิริราชสมบัติทรงเปี่ยมด้วยพระราชหฤทัยที่ก่อปรด้วยทศพิธราชธรรม และทรงตราครุฑพระวรกายปฏิบัติพระราชกรณียกิจนานัปการเพื่อความสงบสุขของแผ่นดินไทย ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงได้จัดโครงการทำความดีถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เพื่อแสดงความจงรักภักดี และสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช อันมีรายละเอียด ดังนี้

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร พระมหากษัตริย์ลำดับที่เก้า แห่งราชวงศ์จักรี พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงประกอบพระราชกรณียกิจที่สำคัญอันเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ และประชาชนอย่างอเนกอนันต์นานัปการ พระเมตตาที่แผ่ไพศาลเป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้ง แก่พสกนิกรทั้งหลาย สมดังพระปฐมบรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่ง

มหาชนชาวสยาม” พระองค์จึงเป็นที่เคารพรักและเทิดทูนเหนือเกล้าฯ ของประชาชนชาวไทยทั้งหลาย เป็นอย่างยิ่งด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ เป็นล้นพ้นอันหาที่สุดมิได้

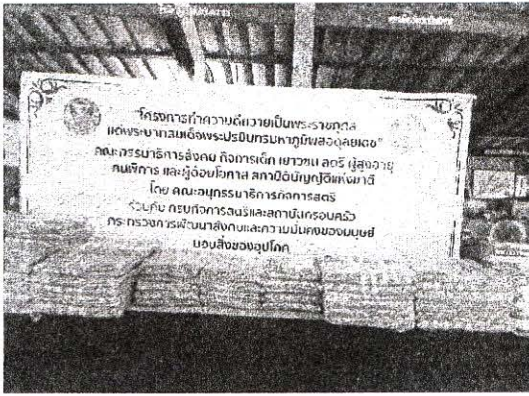
ตลอดระยะเวลา ๗๐ ปี แห่งการครองราชย์ พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงพร้อมด้วย ทศพิธราชธรรม ทรงตราครุฑพระวรกาย บำเพ็ญประโยชน์เพื่อปวงชนชาวไทยทุกหมู่เหล่า พระราชทานความช่วยเหลือบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ราษฎรด้วยพระอัจฉริยภาพอันล้ำลึก เปี่ยมด้วยพระ ปรีชาญาณ ทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่นานัปการโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากด้วยมีพระ ราชปณิธานมุ่งหมายให้ปวงประชา มีความร่มเย็นเป็นสุข พระจริยวัตรอันเปี่ยมด้วยพระเมตตากรุณา ล้วนเป็นที่ประจักษ์จรรีกร อยู่ในดวงใจของพสกนิกรไทยทั้งมวล คุณงามความดี และพระเกียรติของ พระองค์ ได้รับการแซ่ซ้องสรรเสริญทั้งในประเทศ และนานาชาติจนเป็นที่ภาคภูมิใจของไทยทั้งชาติ

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เสด็จสวรรคตสู่สวรรคาลัย เมื่อวันที่ พุทธศักราชที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ แม้ระยะเวลาได้ล่วงพ้น แต่ความโศกเศร้าอาลัย มิได้จางไปจากหัวใจของพสกนิกรไทยทั่วทั้งประเทศ พระองค์ยังทรงเป็นศูนย์รวมดวงใจและสถิตอยู่ใน ใจของประชาชนชาวไทยตราบนิรันดร์

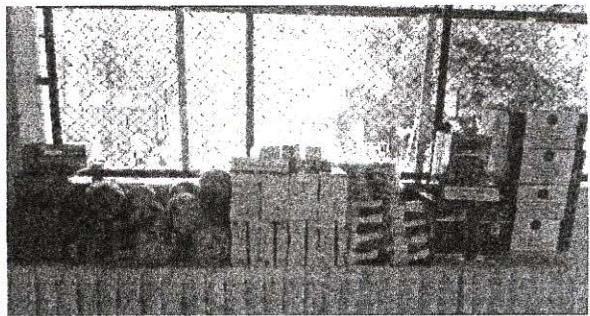
คณะกรรมการการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และ ผู้ด้อยโอกาส สภานิติ บัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี และกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้ร่วมกันจัดทำโครงการทำความดีถวายเป็น พระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช โดยการมอบสิ่งของอุปโภคบริโภค อุปกรณ์กีฬาให้กับนักเรียนยากจนและด้อยโอกาส ตลอดจนมอบทุนการศึกษาให้กับโรงเรียน เพื่อใช้เป็น ประโยชน์ในชีวิตประจำวันของเด็กนักเรียน จำนวน ๕ ครั้ง ใน ๔ ภูมิภาค ดังนี้

ครั้งที่ ๑ วันพุธที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๐ ณ โรงเรียนสังวาลวิทยา ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ นักเรียน จำนวน ๑๐๐ คน

ครั้งที่ ๒ วันจันทร์ที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ โรงเรียนบ้านหินลาดวังตอ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น นักเรียน จำนวน ๑๐๐ คน

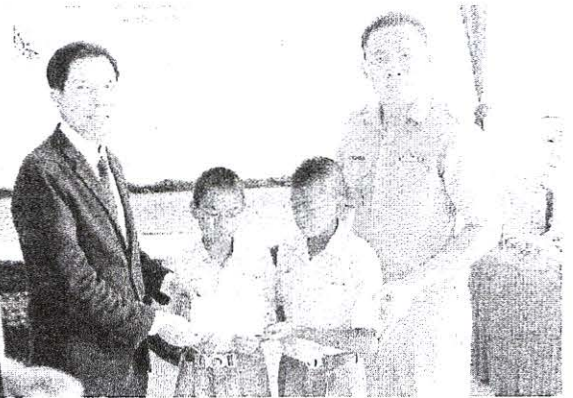
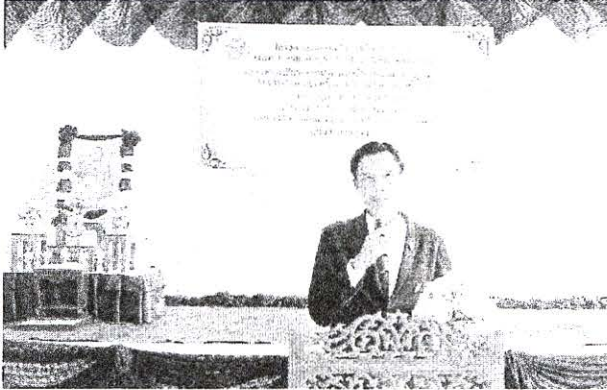
ครั้งที่ ๓ วันจันทร์ที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐ โรงเรียนวัดท่าน้ำต้น ตำบลแก่งเลี่ยน อำเภอเมือง กาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี นักเรียน จำนวน ๑๐๐ คน

ครั้งที่ ๔ วันจันทร์ที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ณ โรงเรียนบ้านทุ่งคมบาง อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา นักเรียนของโรงเรียนบ้านทุ่งคมบาง จำนวน ๖๗ คน โรงเรียนบ้านนาสิก จำนวน ๑๓ คน โรงเรียนบ้านคลองเขาล้อน จำนวน ๒๐ คน รวมทั้งสิ้น ๑๐๐ คน

ครั้งที่ ๕ วันจันทร์ที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ ณ โรงเรียนบ้านหนองสะพาน อำเภอบ้านค่าย
จังหวัดระยอง นักเรียนโรงเรียนบ้านหนองสะพาน และโรงเรียนวัดน้ำคอก จำนวน ๑๐๖ คน

บทที่ ๓

การดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ในการติดตาม ตรวจสอบ และ เสนอแนะการดำเนินงานของฝ่ายบริหารในการบริหารราชการแผ่นดิน และศึกษาสอบสวนเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน โดยการดำเนินงานในรูปแบบหลากหลาย อาทิ จัดประชุม ปรึกษาหารือ เชิญหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องร่วมประชุมหรือชี้แจงข้อมูล จัดการสัมมนา ศึกษา ศึกษาดูงาน จัดโครงการ และกิจกรรมอื่น ดังนี้

๓.๑ การจัดประชุมปรึกษาหารือ จำนวน ๑๘๒ ครั้ง ดังนี้

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ จำนวน ๗ ครั้ง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ จำนวน ๓๓ ครั้ง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ จำนวน ๔๕ ครั้ง

ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ จำนวน ๔๓ ครั้ง

ปี พ.ศ. ๒๕๖๑ จำนวน ๔๒ ครั้ง

ปี พ.ศ. ๒๕๖๒ จำนวน ๑๒ ครั้ง (วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๒)

๓.๒ การพิจารณากฎหมายและร่างกฎหมาย จำนวน ๑๕ เรื่อง ดังนี้

๑) พิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (แบ่งส่วนราชการในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)

๒) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.

๓) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ.

๔) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว พ.ศ.

๕) พิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสตรี

๖) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) เปรียบเทียบกับร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ)

๗) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ...

๘) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ.

๙) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑๐) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.

๑๑) พิจารณาศึกษาและแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙

๑๒) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.

๑๓) พิจารณาร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ.

๑๔) พิจารณาจัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

๑๕) พิจารณาศึกษาร่างกฎหมายลำดับรองที่ออกตามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติเห็นสมควรให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย

๓.๓ พิจารณาศึกษาประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสตรี จำนวน ๑๕ เรื่อง ดังนี้

๑) พิจารณาศึกษาประเด็นการส่งเสริมผู้ประกอบการหญิงในการประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

๒) พิจารณาหนังสือร้องเรียนและเสนอข้อห่วงใยในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้หญิงในไทยในการเป็นนักบวชในพุทธศาสนา อันเนื่องมาจากการออกมติมหาเถรสมาคมว่าด้วยการห้ามบวชภิกษุณีในประเทศไทย

๓) พิจารณาศึกษาและจัดทำยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน

๔) พิจารณาการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการกระทำความรุนแรงต่อสตรี

๕) พิจารณาศึกษาประเด็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น

๖) พิจารณาผลกระทบของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) อันเนื่องมาจากวิกฤติเศรษฐกิจตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ จนถึงปัจจุบัน ที่มีต่อสตรี

๗) พิจารณาสถานการณ์การค้ามนุษย์ของประเทศไทยตามรายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ (Trafficking in Person Report - TIP Report) ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ในผู้หญิงและเด็ก

๘) พิจารณาภาพรวมการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

๙) พิจารณาการพัฒนาศักยภาพของสตรีและการติดตามการที่ประเทศไทยได้รับรองวาระการพัฒนายั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) โดยเฉพาะเป้าหมายที่ ๕

๑๐) พิจารณาศึกษาสิทธิของผู้ต้องขังหญิง การคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ และการนำข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ไปสู่การปฏิบัติ

๑๑) พิจารณาติดตามการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙

๑๒) พิจารณาจัดทำข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาและส่งเสริมพนักงานสอบสวนหญิง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม (ตำรวจ)

๑๓) พิจารณาศึกษาสิทธิของมารดาในช่วงระหว่างก่อนและหลังคลอดบุตร ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๑๔) พิจารณาศึกษาปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ระดับตัดสินใจ : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑๕) พิจารณาศึกษาแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗๗ ของประมวลกฎหมายอาญา และได้ติดตามความคืบหน้าการดำเนินคดีวัยรุ่นรุมโทรมเด็กหญิงวัย ๑๒ ปี ในจังหวัดสระบุรี

๓.๔ การจัดสัมมนา จำนวน ๑๙ ครั้ง ดังนี้

๑) การสัมมนา เรื่อง “เดินหน้า ! เพื่อสังคมไทย ไร้ความรุนแรง” Start to Stop Violence ! ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

๒) การสัมมนาระดมความคิดเห็นรวมพลังสตรีสู่ประชาคมอาเซียน “(ร่าง) แผนพัฒนา ศักยภาพสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน” ในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘

๓) การสัมมนา เรื่อง พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ “เรามาถึง แล้ว ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกปฏิบัติ” ในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๘

๔) การเสวนา เรื่อง “ยกระดับ... การยุติความรุนแรงในครอบครัว สตรีและเด็ก” Step Up and Speak Out to Stop Domestic Violence ในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

๕) เวทีรับฟังความคิดเห็น เรื่อง “บทบาทของผู้หญิงกับร่างรัฐธรรมนูญใหม่” ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

๖) การสัมมนาเชิงปฏิบัติการการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ ในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๙

๗) การสัมมนาวิชาการ เรื่อง “รวมพลังยุติความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก” ในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

๘) การประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนากลไกศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคระหว่าง หญิงชายในหน่วยงานภาครัฐ ภายใต้แนวคิด “ขับเคลื่อนนโยบาย ลดความเหลื่อมล้ำสู่สังคมเสมอภาค” ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙

๙) การประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘ จำนวน ๕ ครั้ง ในส่วนภูมิภาค และส่วนกลาง ดังนี้

(๑) ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๔ - ๖ มกราคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเชียงใหม่ฮิลล์ จังหวัดเชียงใหม่

(๒) ครั้งที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๖ - ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเจริญธานี จังหวัดขอนแก่น

(๓) ครั้งที่ ๓ ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเฟลิก ริเวอร์แคว รีสอร์ท จังหวัดกาญจนบุรี

(๔) ครั้งที่ ๔ ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมบีพี แกรนด์ทาวเวอร์ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

(๕) ครั้งที่ ๕ ระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๐ ณ โรงแรมสตาร์ คอนเวนชั่น จังหวัดระยอง

๑๐) การสัมมนาวิชาการ เรื่อง “สร้างสังคมไทย ไร้ความรุนแรง : Zero Violence Society” ในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐

๑๑) การประชุมเชิงปฏิบัติการ “สตรีกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗” จำนวน ๔ ครั้ง ในส่วนภูมิภาค และส่วนกลาง ดังนี้

(๑) ครั้งที่ ๑ วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมบีพี แกรนด์ทาวเวอร์ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

(๒) ครั้งที่ ๒ วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรม เดอะพาลาสโซ กรุงเทพมหานคร

(๓) ครั้งที่ ๓ วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเจริญธานี จังหวัดขอนแก่น

(๔) ครั้งที่ ๔ วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๑ ณ โรงแรมเชียงใหม่ ออกคิด จังหวัดเชียงใหม่

๑๒) การสัมมนาเนื่องในวันสตรีสากลปี ๒๕๖๑ เรื่อง “บทบาทสตรีไทยในยุคไทยแลนด์ ๔.๐” ในวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๑

๓.๕ การศึกษาดูงาน จำนวน ๙ ครั้ง ดังนี้

๑) การศึกษาดูงาน ในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ณ จังหวัดพังงา และจังหวัดสงขลา

๒) การศึกษาดูงาน ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ณ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา

๓) การศึกษาดูงาน ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ณ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดพะเยา

๔) การศึกษาดูงาน ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ณ จังหวัดอุทัยธานี

๕) การศึกษาดูงาน ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ ณ จังหวัดเลย

๖) การศึกษาดูงานศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว สังกัดกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๗) การศึกษาดูงาน ระหว่างวันที่ ๑๘ - ๑๙ กันยายน ๒๕๖๐ ณ จังหวัดพังงา

๘) การศึกษาดูงาน ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ณ จังหวัดภูเก็ต

๙) การศึกษาดูงาน ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๑ ณ จังหวัดนครราชสีมา

๓.๖ โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และกิจกรรมอื่น จำนวน ๑๒ ครั้ง ดังนี้

๑) โครงการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ”

๒) โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “New Gen Say No - คนรุ่นใหม่ ไร้ความรุนแรง” โดยลงพื้นที่จัดกิจกรรมในสถาบันการศึกษา จำนวน ๘ ครั้ง ดังนี้

(๑) โรงเรียนสตรีวิทยา ดำเนินการในวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๐

(๒) โรงเรียนทิวธาภิเศก ดำเนินการในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐

(๓) มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดำเนินการในวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๐

(๔) มหาวิทยาลัยรังสิต ดำเนินการในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๐

(๕) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดำเนินการในวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐

(๖) มหาวิทยาลัยขอนแก่น ดำเนินการในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๑

(๗) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดำเนินการในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๑

(๘) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ดำเนินการในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

๓) การประชุมหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๔) โครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว

๕) การจัดกิจกรรมรณรงค์ยุติความรุนแรง

บทที่ ๔

การพิจารณากฎหมายและร่างกฎหมาย

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ โดยได้ดำเนินการพิจารณากฎหมายและร่างกฎหมายที่อยู่ระหว่างเตรียมนำเข้าสู่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวนทั้งสิ้น ๑๕ ฉบับ ดังนี้

๔.๑ พิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (แบ่งส่วนราชการในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์)

ความเป็นมา

เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (แบ่งส่วนราชการในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์) อยู่ระหว่างเตรียมนำเข้าสู่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๑ แล้ว ซึ่งจะมีการตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวโดยสัดส่วนของกรรมการวิสามัญส่วนหนึ่งจะมาจากคณะกรรมการสังคมฯ ดังนั้น เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับด้านสตรี คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้พิจารณาจัดทำข้อสังเกตและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติ ส่งให้นายสมชาย เจริญอำนวยสุข ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ เพื่อหารือกับปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต่อไป

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. ตามร่างมาตรา ๓ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ดำเนินการปรับปรุงโครงสร้างกระทรวงใหม่ โดยแบ่งเป็น ๒ สำนักงาน และ ๕ กรม ได้แก่ (๑) สำนักงานรัฐมนตรี (๒) สำนักงานปลัดกระทรวง (๓) กรมกิจการเด็กและเยาวชน (๔) กรมกิจการผู้สูงอายุ (๕) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (๖) กรมประชาสัมพันธ์ และ (๗) กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ซึ่งเมื่อพิจารณาเฉพาะในประเด็นด้านสตรีจะแบ่งการพิจารณาออกเป็น ๒ มิติ คือ มิติของกลุ่มสตรีเปราะบางหรือสตรีที่อยู่ในภาวะยากลำบาก ซึ่งสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวรับผิดชอบหลักในการให้ความช่วยเหลือดูแลอยู่แล้ว และมิติด้านความเสมอภาคหรือสิทธิสตรี ซึ่งกระทรวงมีส่วนเกี่ยวข้องเนื่องจากกระทรวงจะต้องดำเนินงานให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women - CEDAW) รวมทั้งพันธกรณีระหว่างประเทศอื่นที่เกี่ยวข้องกับด้านสตรี ดังนั้นจึงควรแยกหน่วยงานในการดูแลรับผิดชอบออกไปต่างหากจากกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว โดยตั้งเป็น “กรมส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศหรือกรมเสมอภาคหญิงชาย” เพื่อดำเนินงานตามภารกิจในมิติด้านความเสมอภาคระหว่างเพศโดยตรง

๒. การรวมเรื่องของกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวไว้ด้วยกัน อาจทำให้เกิดการให้ความสำคัญกับสตรีที่มีครอบครัวแล้วมากกว่าสตรีที่ยังไม่มีครอบครัว ซึ่งในความเป็นจริงยังมีประเด็นเกี่ยวกับสตรีที่ไม่มีครอบครัวอีกมากมายที่กระทรวงต้องพิจารณาให้ความช่วยเหลือ เช่น การได้รับค่าตอบแทนไม่เท่าเทียมกัน นโยบายสุขภาพระหว่างประชากรชายและหญิง เป็นต้น

๓. เมื่อพิจารณาในร่างมาตรา ๖ กองทุนที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นกองทุนในลักษณะเชิงสังคมสงเคราะห์ แต่ไม่มีกองทุนในลักษณะส่งเสริมโอกาสของสตรี เด็ก คนพิการ และผู้สูงอายุ ดังนั้น จึงควรพิจารณาให้มีการจัดตั้งกองทุนในลักษณะส่งเสริมโอกาสและพัฒนาศักยภาพขึ้น กระทรวงควรที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามภารกิจในทุกรูปแบบอย่างครอบคลุมและรักษาการตามพระราชบัญญัติ อาทិ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ด้วย การปรับปรุงกระทรวงจำเป็นต้องคำนึงด้วยว่าทำอย่างไรให้กระทรวงสามารถรักษาการตามพระราชบัญญัติเหล่านี้ได้ดียิ่งขึ้น อนึ่ง ในอนาคตอันใกล้ที่กำลังจะมีพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศเพิ่มเติมขึ้นมาอีก ดังนั้นในการปรับปรุงกระทรวงครั้งนี้จึงควรมีการปรับปรุงภารกิจของกระทรวงให้กว้างขวางครอบคลุมกว่าเดิมด้วย ประกอบกับประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รับผิดชอบในเสาหลักประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน จึงควรพิจารณาให้มีการตั้ง “กรมประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน” ขึ้นมาอีกกรมหนึ่ง เพื่อรองรับภารกิจในด้านนี้

๔. ควรมีการบัญญัติกฎหมายโดยอ้างถึงพันธกรณีระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับภารกิจหลักของกระทรวงและการรักษาการตามกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๔.๒ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.

ความเป็นมา

เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. อยู่ระหว่างเตรียมนำเข้าที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๑ ซึ่งจะมีการตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวโดยสัดส่วนของกรรมการวิสามัญส่วนหนึ่งจะมาจากคณะกรรมการการสังคมฯ ดังนั้น เนื่องด้วยร่าง

พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับด้านสตรี คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้พิจารณาจัดทำข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่อไป

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการกิจการสตรี

๑. ร่างมาตรา ๑๓ วรรคหนึ่ง ควรแก้ไขเป็น “ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการวินิจฉัยการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศ” เรียกโดยย่อว่า “คณะกรรมการ วลพ.” ประกอบด้วย ประธานกรรมการคนหนึ่ง และกรรมการอื่นอีกจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน แต่ไม่เกินสิบคน โดยมาจากการสรรหาจากผู้ซึ่งมีความรู้และมีประสบการณ์ในการทำงานรณรงค์ด้านการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศ จำนวนสามคน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิทธิมนุษยชน ด้าน

นิติศาสตร์ ด้านสังคมศาสตร์ ด้านจิตวิทยา และด้านแรงงาน อย่างน้อยด้านละหนึ่งคน”

๒. ร่างมาตรา ๑๔ (๑) ควรแก้ไขจาก คำว่า “วินิจฉัย” เป็น “สอบสวน” เพื่อวางกรอบ “อำนาจหน้าที่” ของคณะกรรมการ วลพ. มิให้มีอำนาจมากจนก้าวล่วงไปถึงอำนาจ “วินิจฉัย” อรรถคดี แทนศาล และผูกพันไปถึงการลงโทษทางอาญาในมาตรา ๒๐(๑) และมาตรา ๓๔

๓. ร่างมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง เปลี่ยนจาก คำว่า “วินิจฉัย” เป็น “สอบสวน” และเปลี่ยนจาก คำว่า “คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ วลพ. ให้เป็นที่สุด” เป็น “ให้คณะกรรมการ วลพ. ยื่นผลการสอบสวนต่อคณะกรรมการ สทพ. เพื่อยื่นฟ้องต่อศาลที่มีอำนาจต่อไป ทั้งนี้ให้คณะกรรมการ สทพ. พิจารณาผลการสอบสวนเพื่อยื่นฟ้องเรื่องต่อศาลภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง”

๔. ร่างมาตรา ๑๘ วรรคท้าย เปลี่ยนจาก “นับแต่วันที่คณะกรรมการ วลพ. มีคำวินิจฉัย” เป็น “นับแต่วันที่คณะกรรมการ สทพ. พิจารณาผลการสอบสวนและยื่นฟ้องต่อศาล”

๕. ร่างมาตรา ๒๐ คำว่าหน่วยงานของรัฐ และคำว่าองค์กรเอกชน ควรมีการระบุไว้ใน “คำนิยาม” ในมาตรา ๓

๖. ร่างมาตรา ๒๒ (๑) ควรตัดคำว่า “เว้นแต่หากเน้นเข้าไปกว่าจะขอมายจะทำให้พยานหลักฐานนั้นถูกยกย้ายหรือทำลาย” ออก เนื่องจากการเข้าไปในเคหสถานต้องมีหมายค้นจากศาลเสมอ และไม่ควรมีข้อยกเว้นใด ๆ

๗. ร่างมาตรา ๒๔ เปลี่ยนจาก คำว่า “มีคำวินิจฉัย” เป็น “มีผลการสอบสวน” และคำว่า “ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย” เป็น “ได้รับแจ้งผลการสอบสวน”

๘. ควรตัดร่างมาตรา ๒๙ (๓) ออก เพื่อมิให้เป็น “ผลประโยชน์ทับซ้อน” (conflict of interest) และเป็นไปตามหลักนิติธรรมที่ให้ค่าปรับของหน่วยงานราชการต้องนำส่งคลังเท่านั้น

๙. ร่างมาตรา ๓๔ แก้ไขคำว่า “ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ วลพ. ตามมาตรา ๒๐(๑)” เป็น “ผู้ใดกระทำการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศ”

๑๐. ร่างมาตรา ๓๖ ให้แก้ไขถ้อยคำใหม่เป็น ดังนี้

“บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หากศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในสามสิบวันแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินคดีต่อไป”

การกำหนดให้ผู้อำนวยการ สค. (บุคคล) หรือ ผู้ว่าราชการจังหวัด (บุคคล) เป็นผู้ที่สามารถวินิจฉัยแทนศาลให้ “ลดโทษ” หรือ “ไม่สมควรได้รับโทษจำคุก” นั้นเป็นการให้อำนาจ “บุคคล” มากเกินไปและขัดกับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอย่างยิ่ง จึงต้องตัดออก และแก้ไขโดยให้ “ศาล” เป็นมีอำนาจการพิจารณาโทษเท่านั้น

๔.๓ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ.

ความเป็นมา

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ พ.ศ. ได้ผ่านการพิจารณาที่ประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติวาระที่ ๑ และได้มีการตั้งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเรียบร้อยแล้ว เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับด้านสตรี คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้พิจารณาจัดทำข้อเสนอแนะไปยังคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

ลำดับ	แก้ไข	เหตุผล
๑	<p>เหตุผล</p> <p>โดยที่ความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีในการบำบัดรักษาภาวะการมีบุตรยากสามารถช่วยให้ผู้ที่มีภาวะการมีบุตรยากมีบุตรได้โดยการใช้เทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ อันมีผลทำให้บทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันในเรื่องความเป็นบิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมายของเด็กที่เกิดจากเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ไม่สอดคล้องกับความสัมพันธ์ในทางพันธุกรรม ดังนั้น เพื่อกำหนดสถานะความเป็นบิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมายของเด็กที่เกิดจากเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์ให้เหมาะสม ตลอดจนควบคุมการศึกษาวิจัยทางวิทยาศาสตร์การแพทย์เกี่ยวกับตัวอ่อนและเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์มิให้มีการนำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง และเพื่อป้องกันการค้ามนุษย์ในการบังคับให้ตั้งครรภ์แทนจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้</p> <p>ข้อสังเกต : เนื่องจากในสถานการณ์ปัจจุบันมีชายหญิงหลายคู่ที่อยู่กินกันฉันสามีภรรยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรสควรที่จะ</p>	<p>เพื่อมิให้มีการบังคับให้ล่อลวงให้ผู้หญิงตั้งครรภ์แทน</p>

ลำดับ	แก้ไข	เหตุผล
	พิจารณาให้กฎหมายฉบับนี้คุ้มครองโดยขยายไปถึงชายหญิงที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสโดยชอบด้วยกฎหมายด้วย	
๒	<p>มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“ทารก” หมายความว่า ตัวอ่อนของมนุษย์ที่มีอายุเกินกว่าแปดสัปดาห์ ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกมดลูกของมนุษย์</p> <p>ข้อสังเกต : การกำหนดคำนิยามดังกล่าวอาจเป็นการขัดกับมาตรา ๑๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย บัญญัติว่า “สภาพบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารก และสิ้นสุดลงเมื่อตาย ...” อีกทั้งขัดกับความหมายของคำว่า “ทารก” ตามพจนานุกรมที่หมายถึง “เด็กที่ยังไม่เตี้ยงสา เด็กเล็ก ๆ เด็กแบเบาะด้วย</p>	
๓	<p>หมวด ๑</p> <p>คณะกรรมการคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์</p> <p>มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการคุ้มครองเด็กที่เกิดโดยอาศัยเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์ทางการแพทย์” หรือเรียกโดยย่อว่า “กคพ.” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นประธานกรรมการ นายแพทย์สภา เป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผู้แทนกรมอนามัย ผู้แทนคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ ประธานราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่งประเทศไทย ประธานราชวิทยาลัยจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ประธานราชวิทยาลัยสูตินรีแพทย์แห่งประเทศไทย ผู้แทนจากกรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนห้าหกคน โดยสามคนซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านเทคโนโลยีช่วยการเจริญพันธุ์สองคน ด้านเวชพันธุศาสตร์หนึ่งคน และอีกสามคนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แต่งตั้งรายชื่อที่เสนอมาจากสภาทนายความแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (ด้านกฎหมาย) หนึ่งคน รายชื่อที่เสนอมาจากเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิเด็กหนึ่งคน และรายชื่อที่เสนอมาจากองค์กรสตรีที่จัดแจ้งกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์หนึ่งคนเป็นกรรมการ ให้อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพเป็น</p>	<p>เพื่อให้กรรมการสิทธิมนุษยชนที่ดูแลด้านสิทธิมนุษยชนและสิทธิได้เข้ามามีส่วนร่วม</p> <p>เพื่อให้การแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย สิทธิเด็ก และสิทธิสตรีมาจากการเสนอรายชื่อของสมาคมหรือเครือข่ายองค์กรที่เกี่ยวข้อง</p>

ลำดับ	แก้ไข	เหตุผล
	กรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมสนับสนุนบริการสุขภาพแต่งตั้งข้าราชการของกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ จำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ	
๔	<p>มาตรา ๒๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๘ การดำเนินการให้มีการตั้งครุฑแทนอย่างน้อยต้องเป็นไปตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) สามีและภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งภริยาไม่อาจตั้งครุฑได้ที่ประสงค์จะมีบุตรโดยให้หญิงอื่นตั้งครุฑแทน ต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจที่จะเป็นบิดามารดาของเด็ก</p> <p>(๒) หญิงที่รับตั้งครุฑแทนต้องมีใช้บุพการีหรือผู้สืบสันดานของสามีหรือภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายตาม (๑)</p> <p>(๓) หญิงที่รับตั้งครุฑแทนต้องเป็นญาติสืบสายโลหิตของสามีและภริยาที่ชอบด้วยกฎหมาย (๑) ในกรณีที่ไม่มีญาติสืบสายโลหิตของสามีและภริยาที่ชอบด้วยกฎหมาย ให้หญิงอื่นรับตั้งครุฑแทนได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ</p> <p>(๔) หญิงที่รับตั้งครุฑแทนต้องเป็นหญิงบรรลุนิติภาวะและที่เคยมีบุตรมาก่อนแล้วเท่านั้น ถ้าหญิงนั้นมีสามีที่ชอบด้วยกฎหมายหรือชายที่อยู่กินฉันสามีภริยา จะต้องได้รับความยินยอมจากสามีที่ชอบด้วยกฎหมายหรือชายดังกล่าวด้วย</p>	เปิดให้หญิงที่รับตั้งครุฑแทนต้องเป็นหญิงที่มีใช้ผู้เยาว์
๕	<p>มาตรา ๒๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข โดยคำแนะนำของคณะกรรมการความเห็นชอบของคณะกรรมการประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับข้อตกลงเกี่ยวกับการตั้งครุฑแทนและค่าใช้จ่าย ในการบำรุงรักษาสุขภาพของหญิงที่รับตั้งครุฑแทนในขณะที่ตั้งครุฑ การคลอดและหลังคลอด รวมทั้งการเยียวยาความเสียหายหรือสูญเสียอันเกิดจากการตั้งครุฑแทน</p>	<p>เพื่อกำหนดให้มีมาตรการหรือวิธีการเยียวยาให้แก่หญิงผู้รับตั้งครุฑแทน ควรคำนึงตั้งแต่ก่อนคลอด ระหว่างตั้งครุฑ และภายหลังการคลอดแล้วด้วยว่าหญิงผู้รับตั้งครุฑนั้นต้องประสบความเดือดร้อนเสียหายอันเนื่องมาจากการตั้งครุฑแทนหรือไม่เพียงใด</p>
๖	บทกำหนดโทษ มาตรา ๔๒ ควรพิจารณาโทษที่เป็นค่าปรับใหม่ เนื่องจากอัตราค่าปรับต่ำเกินไป	

๔.๔ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว พ.ศ.

ความเป็นมา

สืบเนื่องจากคณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้พิจารณาประเด็นความรุนแรงในครอบครัว จึงได้นำร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว พ.ศ. ซึ่งกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้ยกร่างขึ้นมาเพื่อใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ มาพิจารณาในที่ประชุม

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้ กฎหมาย

๑.๑ กฎหมายเดิม มีปัญหาในการบังคับใช้หลายประการ แต่ไม่ได้ระบุว่าปัญหาอะไรบ้าง และร่างฯ ใหม่ ที่เสนอมามากปัญหาส่วนนั้นอย่างไร

๑.๒ กฎหมายเดิม ไม่มีกระบวนการส่งเสริมและพัฒนาครอบครัว แต่กฎหมายใหม่ เสนอเพียง “กลไก” ในการดำเนินการ “การส่งเสริมและพัฒนาครอบครัว”

๑.๓ ในกฎหมายเดิม ระบุใน “หมายเหตุ” ว่า “เสนอรูปแบบ วิธีการ และขั้นตอนที่มีลักษณะแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป โดยให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสดำเนินคดีและยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งสามารถรักษาความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวไว้ได้” ซึ่งสะท้อนชัดเจนว่า “การให้ความคุ้มครองสวัสดิภาพ การบำบัดฟื้นฟู และ วิธีการปฏิบัติต่อบุคคลในครอบครัวที่ชัดเจน” นั้นมีอยู่แล้วในกฎหมายเดิม

๑.๔ กฎหมายใหม่ เสนอ “มาตรการทางสังคม” แต่ไม่มีการกล่าวถึง “มาตรการทางสังคม” ในบทบัญญัติข้อใด ในตัวบทบัญญัติเลย

๒. ชื่อกฎหมาย

ไม่มีคำว่า “ความรุนแรงในครอบครัว” แต่มีในนิยาม

๓. การยกเลิกกฎหมายเดิม

หากเจตนารมณ์คือการ “ส่งเสริมและพัฒนาครอบครัว” และมุ่ง “คุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว” สามารถออกกฎหมายใหม่ โดยไม่จำเป็นต้องยกเลิกกฎหมายเดิม

๔. โครงสร้างของกฎหมาย

๔.๑ กฎหมายใหม่ ให้ความสำคัญกับเรื่องสำคัญๆ ๓ เรื่อง ประกอบด้วย ๑) การสร้างกลไกระดับชาติ (อำนาจรัฐ) ในเรื่อง “การส่งเสริม พัฒนาครอบครัว” ๒) คุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว แต่ไม่ได้เน้นความสำคัญในเรื่องการคุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว และการ “จัดการ-ดำเนินการ” กับ “ผู้กระทำความรุนแรง” อย่างจริงจัง

๔.๒ กฎหมายใหม่ ในหมวด ๖ กำหนดบทบัญญัติว่าด้วยเรื่อง “มาตรการคุ้มครองสวัสดิภาพ” ซึ่งเน้นการให้อำนาจ “อธิบดี” และ “พนักงานเจ้าหน้าที่” (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์) กระทำการในส่วนที่ “เจ้าพนักงาน” ตามประมวลกฎหมายอาญา และ “ศาล” มีอำนาจกระทำการอยู่เดิม

๔.๓ ไม่มี “มาตรการทางสังคม” ตามที่ได้แถลงไว้ใน “หมายเหตุ” (หรือ “หลักการ เหตุผล” ในการตรากฎหมาย)

๕. คำนิยาม

๕.๑ “ความรุนแรงในครอบครัว”

๑) กฎหมายใหม่ เน้นว่า “ผู้กระทำ” ต้องเป็น “บุคคลในครอบครัว” ขณะที่กฎหมายเดิม เน้น “ผู้ถูกกระทำ” เป็น “บุคคลในครอบครัว”

๒) กฎหมายใหม่ ระบุว่าเพียง “โดยเจตนา” ขณะที่กฎหมายเดิมระบุ “โดยมุ่งประสงค์” ไว้ด้วยในการพิสูจน์ความผิด หากพิสูจน์ไม่ได้ว่า “มีเจตนา” ก็ไม่สามารถเอาผิดได้

๓) กฎหมายใหม่ ขยายขอบเขตไปถึง “เสรีภาพ” “ชื่อเสียง” ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่ควรพิจารณาให้ครอบคลุมด้านอื่น ๆ ดังที่กฎหมายความรุนแรงในครอบครัวของประเทศอื่น ๆ ได้ขยายขอบเขตไปถึง อาทิ “ความเสียหายต่อทรัพย์สิน” “อาชีพการงาน” “ความรุนแรงทางเพศ”

๔) ควรเพิ่มคำว่า “อนามัย” หลังคำว่า “สุขภาพ” เป็น “สุขภาพอนามัย”

๕) ควรพิจารณาใช้คำว่า “สุขภาวะ” ตามนิยามของกฎหมายของสำนักงานกองทุนสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ซึ่งจะครอบคลุมถึง “สุขภาพกาย สุขภาพจิต และ วิญญาณ” (Physical, Mental and Spiritual) ด้วย

๕.๒ “การคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว”

ใน “นิยาม” ระบุส่วนที่เป็นการดำเนินการโดยหน่วยงานใน “กระบวนการยุติธรรม” (ประกอบด้วย “ศาล” และ/หรือ “เจ้าพนักงานตามกฎหมายอายุ” ๓ ส่วน คือ “ติดตามดูแล” “ไกล่เกลี่ยประนีประนอม” และ “ป้องกันการกระทำคามผิดซ้ำ” แต่ในบทบัญญัติ กฎหมายใหม่ให้ “คณะกรรมการ” “อธิบดี” “เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่” เป็นผู้ดำเนินการ

๕.๓ “บุคคลในครอบครัว”

๑) กฎหมายใหม่ ไม่ใช่คำว่า “สมาชิกในครอบครัว” เหมือนกับ กฎหมายเดิม และกฎหมายในประเทศต่างๆ ที่ใช้คำว่า “family members”

๒) กฎหมายใหม่ เพิ่มคำว่า “บุคคลอื่นๆ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง” เป็นการเปิดช่องให้ “รัฐ” กำหนดประเภทบุคคลที่จะเข้าอยู่ในข่ายของ “บุคคลในครอบครัว” ได้

๓) กฎหมายใหม่ (๖) “กฎกระทรวง” หมายถึงกระทรวงใด? เพราะ “รัฐมนตรี” ที่รักษาการตาม กฎหมายใหม่ (มาตรา ๕) มี ๓ กระทรวง คือ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย

๔) ให้ (รัฐมนตรี) มีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงนั้น

๕.๔ “ผู้รับบริการ”

“ผู้รับบริการ” ปรากฏอยู่ในหมวด ๕ การส่งเสริมและพัฒนาครอบครัว มาตรา ๒๒, ๒๓, ๒๔ และ ๒๕ ซึ่งเป็นการระบุ “กลุ่มคน” ที่จะได้รับสิทธิพิเศษจากหน่วยงานของรัฐ แต่การกำหนดว่า “ผู้รับบริการ” เช่นนี้ก่อให้เกิด “การเลือกปฏิบัติต่อ “บุคคล” เพราะนิยามนี้หมายถึง “ชายหญิงที่ประสงค์จะจดทะเบียนสมรสหรือจดทะเบียนหย่าด้วยความสมัครใจ หรือ ผู้ประสงค์จะอยู่กินฉันสามีภริยาหรือผู้เคยอยู่กินฉันสามีภริยาตามที่กฎหมายกำหนด”

๕.๕ “หน่วยงานของรัฐ” และ “รัฐวิสาหกิจ”

๑) ควรนิยาม “หน่วยงานของรัฐ” ให้สอดคล้องกับกฎหมายที่มีก่อนหน้า ซึ่งครอบคลุมถึงสถาบันการศึกษา และ องค์การมหาชน องค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยาด้วย

๒) “รัฐวิสาหกิจ” จัดเป็น “หน่วยงานของรัฐ” อยู่แล้ว

๓) “พระราชกฤษฎีกากำหนดหน่วยงานของรัฐตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ พ.ศ. ๒๕๒๙” กำหนด “หน่วยงานของรัฐ” เป็น ๓ ประเภทคือ (ก) หน่วยงานธุรกิจที่รัฐเป็นเจ้าของและมีได้จัดตั้งเป็นนิติบุคคล (ข) องค์การของรัฐบาลตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การของรัฐบาล และ (ค) หน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายเฉพาะ

๔) พระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ นิยาม “หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า กระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือหน่วยงานอื่นใดที่ดำเนินกิจการของรัฐตามกฎหมายและได้รับเงินอุดหนุนหรือเงินหรือทรัพย์สินลงทุนจากรัฐ

๕.๖ “ศาล”

๑) การกำหนดให้มีศาลเดียวที่จะพิจารณาคดี “ความรุนแรงในครอบครัว” ได้เป็นข้อจำกัดในเรื่องของ “การฟ้องร้องคดีที่คู่กรณีไม่ได้เป็นสามี-ภริยาหรือคู่กรณีไม่ได้มีความสัมพันธ์ “พ่อ-แม่-ลูก” กัน

๒) ควรให้ฟ้องคดีต่อ “ศาลยุติธรรม” ที่อยู่ในพื้นที่ที่เกิดคดีได้

๓) ในประเทศต่าง ๆ ใช้ศาลอาญา ศาลปกครอง และ/หรือ ศาลเยาวชนและครอบครัวผสมผสานกันแล้วแต่กรณี

๕.๗ “พนักงานเจ้าหน้าที่”

๑) “รัฐมนตรี” ที่รักษาการตามกฎหมายใหม่มี ๓ กระทรวง คือ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงมหาดไทย แต่ให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ แต่งตั้ง พนักงานเจ้าหน้าที่ ได้คนเดียว

๒) กฎหมายใหม่ไม่ควรตัด พนักงานฝ่ายปกครอง หรือ ตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาออกไปเพราะ “การกระทำความรุนแรงในครอบครัว” มีมากและรุนแรงถึงขั้นบาดเจ็บและเสียชีวิต จึงควรมีกำลั้งจาก “ตำรวจ” เข้ามาร่วมด้วย แต่มีการกล่าวถึง “พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ” ในมาตรา ๓๒ (๕)

๕.๘ “พนักงานสอบสวน”

กฎหมายใหม่ ไม่มีคำนิยาม แต่มีการกล่าวถึง “พนักงานสอบสวน” ในมาตรา ๓๑ และมีการกล่าวถึง “พนักงานอัยการ” ในมาตรา ๓๑ (วรรคท้าย)

๕.๙ “รัฐมนตรี”

รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ มี ๓ คน ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงควรระบุ “รัฐมนตรี” กระทรวงใด?

๕.๑๐ คำที่ไม่มี “นิยาม”

เนื่องจากในบทบัญญัติของกฎหมายใหม่มีการกล่าวถึง “คำ” เหล่านี้ จึงควรมี “นิยาม” ไว้เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย อาทิ “นักจิตวิทยา” “นักสังคมสงเคราะห์” “สมัชชาครอบครัวระดับชาติ” “ภาคประชาชน” “ศูนย์ช่วยเหลือสังคม”

๖. ฐานความผิด

กฎหมายใหม่ ยกเลิก “ความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว” แต่มีการระบุคำว่า “คดีอาญาที่มีลักษณะความรุนแรงในครอบครัว” (มาตรา ๔๐ (๒) และ มาตรา ๔๔)

๗. ผู้รักษาการตามกฎหมาย

บทบัญญัติใน กฎหมายใหม่ กลับให้อำนาจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และ อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงเดียวกันนั้น

๘. คณะกรรมการ

๘.๑ สัดส่วนคณะกรรมการระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ไม่สมดุล : กรรมการทั้งหมด มี ๒๕ คน เป็นภาครัฐโดยตำแหน่ง ๑๐ คน ผู้ทรงคุณวุฒิที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้ง ๑๕ คน

๘.๒ ไม่มีภาคประชาสังคม (อาจซ่อนอยู่ใน ผู้ทรงคุณวุฒิ)

๘.๓ ไม่มีจาก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๘.๔ ไม่มีจากภาคธุรกิจเอกชน/รัฐวิสาหกิจ

๘.๕ ไม่มีจากสถาบันการศึกษา ทั้งระดับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา (ทั้งภาครัฐและเอกชน)

๘.๖ ไม่มีจากองค์กรพัฒนาเอกชน/องค์กรเด็กและสตรี

๘.๗ ไม่มีจากองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ

๙. คณะกรรมการ และ การสิ้นสุดวาระ

๙.๑ คุณสมบัติ :

มีวิธีการพิจารณาประเด็น “เคยละเมิด” และ “ทัศนคติและความประพฤติที่เหมาะสม” ตามร่างมาตรา ๗ (๓) และ “ไม่ประกอบอาชีพที่ขัดต่อกฎหมายและศีลธรรมอันดีของประชาชน” ตามร่างมาตรา ๗ (๗) อย่างไร

๙.๒ การประชุม/องค์ประชุม/การวินิจฉัยชี้ขาด

ควรกำหนดว่า “เสียงข้างมากของกรรมการทั้งหมด”

๙.๓ หน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ

๑) คำว่า “ทุกภาคส่วน” ตามร่างมาตรา ๑๑ (๒) หมายความว่าอย่างไร

๒) “การจัดประชุมสมัชชาครอบครัวระดับชาติ” ตามร่างมาตรา ๑๑ (๔) มีองค์ประกอบอย่างไร และที่มาของผู้เป็นสมาชิก “สมัชชา”

๓) ตามร่างมาตรา ๑๑ (๕) เมื่อพิจารณาเทียบกับ กฎหมายเดิม มาตรา ๑๗ ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จัดทำรายงานประจำปีแสดงจำนวนคดีการทำความรุนแรงในครอบครัว จำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ และจำนวนการละเมิดคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ จะมีรายละเอียดในเรื่องการ Monitoring ความรุนแรงในครอบครัวมากกว่ากฎหมายใหม่ ที่กำหนดการเพียงให้รายงานสถานการณ์ครอบครัว การติดตามและประเมินผลการคุ้มครองสวัสดิภาพบุคคลในครอบครัว เท่านั้น

๔) ร่างมาตรา ๑๑ (๗) การ “สนับสนุน” และ “ช่วยเหลือ” คืออะไร เป็นการให้ “เงินอุดหนุน” หรือไม่ ควรระบุให้ชัดเจน และควรมีการบัญญัติไว้ด้วยว่า ระเบียบและกฎเกณฑ์ในการ “สนับสนุน” และ “ช่วยเหลือ” เป็นไปตามกฎกระทรวง

๑๐. ศูนย์ส่งเสริมสถาบันครอบครัว

๑๐.๑ ตามร่างมาตรา ๑๔ การให้ “ศูนย์ส่งเสริมสถาบันครอบครัวฯ” สังกัดกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวและขึ้นต่อกระทรวงพัฒนาสังคมฯ กระทรวงเดียว ขณะที่รัฐมนตรีที่รักษาการพระราชบัญญัตินี้มี ๓ กระทรวง ควรให้ “ศูนย์ส่งเสริมสถาบันครอบครัวฯ” เป็นศูนย์ที่บูรณาการการทำงานกันของ ๓ กระทรวงที่รักษาการตามกฎหมาย

๑๐.๒ อำนาจหน้าที่ศูนย์ส่งเสริมสถาบันครอบครัว

๑) ร่างมาตรา ๑๕ (๒) ศูนย์สามารถทำการ “ไกล่เกลี่ยประนีประนอม” แทนผู้ไกล่เกลี่ยผู้ผ่านการอบรมและได้รับอนุญาตโดย “ศาล”

๒) ร่างมาตรา ๑๕ (๔) ศูนย์สามารถทำการแทน “ตำรวจ” ในการ “รับแจ้งเหตุ” และ “ประมวลข้อเท็จจริง” (แทนพนักงานสอบสวน) เพื่อ “ยื่นคำร้องขอ หรือ คำแถลงต่อศาล” (แทนพนักงานอัยการ) มีสมรรถนะทำได้หรือ

๓) ร่างมาตรา ๑๕ (๑๓) “ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก” มีเกณฑ์การพิจารณาอย่างไร

๑๑. ศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน (ร่างมาตรา ๑๗)

๑๑.๑ “คณะบุคคล” ไม่มีสถานะทางกฎหมาย แต่เป็น “หน่วยภาษี” ของกรมสรรพากร

๑๑.๒ การกำหนดให้ต้อง “อยู่ภายใต้การกำกับดูแลและการสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐ” จะลดทอนความเป็น “ภาคประชาชน” และ “ภาคท้องถิ่น” ลงหรือไม่

๑๑.๓ จัดแจ้งการรับรองในทะเบียนฯ ของกรม สะท้อนว่าหากไม่ “จัดแจ้งการรับรอง” จะไม่ได้รับการสนับสนุน

๑๑.๔ แนวความคิดในการจัดตั้ง “ศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน” เป็นสิ่งที่ดี เพราะอยู่ใกล้ชิดกับชุมชน หากเกิดการกระทำความรุนแรงในครอบครัว ก็จะสามารถระงับเหตุได้ทันต่อเหตุการณ์ ดังนั้นควรเน้นหลักการ “การมีส่วนร่วมของชุมชน” เป็นหลัก ลดการ “จัดแจ้ง” และ “ยึดโยงกับราชการ”

๑๒. การส่งเสริมและพัฒนาครอบครัว

๑๒.๑ ร่างมาตรา ๒๒

๑) “นายทะเบียนที่มีอำนาจหน้าที่จดทะเบียนสมรส” จะมีความรู้ประสบการณ์มากเพียงพอที่จะให้ความรู้ หรือคำปรึกษาแนะนำตามความจำเป็นเหมาะสม

๒) คำว่า “จะต้อง” ว่าให้ตัดคำว่า “จะต้อง” ใช้คำว่า “อาจ” แทน

๑๒.๒ ร่างมาตรา ๒๓

๑) คำว่า “จะต้อง” ใช้คำว่า “อาจ” แทน

๒) มาตรา ๒๓ (๒) ควรแก้ไขเป็น “การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบในค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ และการดูแลให้การศึกษาแก่บุคคลในครอบครัวที่เป็นผู้เยาว์”

๑๒.๓ ร่างมาตรา ๒๔

“ข้อมูลแยกประเภท” มีความหมายว่าอย่างไร

๑๒.๔ ร่างมาตรา ๒๕

หน้าที่ในการเสียภาษีเป็นหน้าที่ของประชาชนชาวไทยที่มีรายได้ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายภาษี การให้สิทธิพิเศษแก่ผู้เข้ารับบริการไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสถาบันครอบครัว หากกำหนดมาตรานี้ไว้ในร่างพระราชบัญญัติก็ควรเพิ่ม “(๑) ลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของสามีภรรยาตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กรมสรรพากรประกาศกำหนด”

๑๒.๕ ร่างมาตรา ๒๖

กำหนดว่า “ให้ “หน่วยงานของรัฐ” และ “รัฐวิสาหกิจ” กำหนดแผนงาน โครงการ กิจกรรมและงบประมาณสำหรับดำเนินการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาครอบครัวของบุคลากรในสังกัดอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง” นับเป็นการสร้าง “Family Security Responsive Budgeting” ที่น่าสนใจ (ควรนำหลักการนี้ไปใช้กับ Gender Responsive Budgeting ด้วย)

๑๒.๖ ร่างมาตรา ๒๗

๑) ผู้ใดเป็นผู้บังคับใช้มาตรการนี้
๒) มาตรานี้จะบังคับใช้ได้จริงหรือไม่ เนื่องจากไปก้าวล่วงหน่วยงานอื่น ทั้งยังกำหนดให้มีมาตรการลงโทษทางวินัยหรือทางการปกครองด้วย

๑๒.๗ ร่างมาตรา ๒๘

มาตรานี้บังคับใช้ได้จริงหรือไม่ ในการให้สำนักงานสลากกินแบ่งของรัฐบาล สนับสนุนหรือให้การช่วยเหลือโดยไปก้าวล่วงให้กระทรวงการคลังให้ความเห็น

๑๓. มาตรการคุ้มครองสวัสดิภาพ

๑๓.๑ “ศูนย์ช่วยเหลือสังคม” ตามร่างมาตรา ๒๙ ไม่มีใน “นิยาม”

๑๓.๒ อายุความ : กฎหมายใหม่ ไม่มีกำหนด “อายุความ” ไว้ ในขณะที่ กฎหมายเดิม กำหนดไว้ใน มาตรา ๗ ถ้ามิได้มีการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ หรือมิได้มีการร้องทุกข์ตามมาตรา ๖ ภายในสามเดือนนับแต่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งหรือร้องทุกข์ได้ ให้ถือว่าคดีเป็นอันขาดอายุความ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

โดย กฎหมายใหม่ อ้างว่า “ยกเลิกความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ทำให้ไม่มีการดำเนินคดีฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวอีก แต่สามารถดำเนินคดีอาญาทั่วไปได้ตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และต้องยกเลิกเรื่องการร้องทุกข์และอายุความไปโดยปริยาย” แต่หากทบทวนว่าไม่มีการเลิกฐานความผิดเรื่อง “การกระทำความรุนแรงในครอบครัว” ก็ต้องนำเรื่อง “อายุความ” กลับมา

๑๓.๓ ร่างมาตรา ๓๔

๑) กฎหมายใหม่ให้อำนาจ “ผู้อำนวยการ” เป็นผู้ “รวบรวมข้อเท็จจริง” และยื่นคำร้องขอเป็นหนังสือหรือแถลงด้วยวาจาต่อศาลโดยมิชักช้า ขณะที่ กฎหมายเดิม ให้ “พนักงานสอบสวน” ดำเนินการ “สอบสวน” โดยเร็ว และ “ส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว” สำนวนการ

สอบสวน พร้อมทั้งความเห็นไปยัง “พนักงานอัยการ” เพื่อฟ้องคดีต่อศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมง นับแต่ได้ตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว....”

๒) “ผู้อำนวยการ” ทำหน้าที่เป็น “พนักงานสอบสวน” จะมีประสิทธิภาพ และมีความพร้อมเพียงพอเท่ากับ “พนักงานสอบสวน” หรือไม่ (ผู้อำนวยการมี ๑ คน แต่พนักงานสอบสวนมีหลายพันคน)

๓) กฎหมายใหม่ไม่มีกระบวนการ “สอบสวน” และ “ควบคุมตัว” ผู้กระทำความรุนแรง

๔) กฎหมายใหม่ให้อำนาจ “ผู้อำนวยการ” ยื่นฟ้องศาลได้เลย ในขณะที่กฎหมายเดิม ให้ “พนักงานสอบสวน” ส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว สำนักงานสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดี”

๕) เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ทั้งสองฝ่าย และเป็นการไม่เลือกปฏิบัติ ให้เพิ่มคำว่า “หรือผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว”

๑๓.๔ ร่างมาตรา ๓๕

๑) กฎหมายใหม่กำหนดว่า “ศาลอาจกำหนด” ขณะที่กฎหมายเดิมบัญญัติว่า “ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่ง” ควรใช้ถ้อยคำที่ชัดเจนแบบที่กฎหมายเดิมบัญญัติ

๒) “มาตรการคุ้มครองสวัสดิภาพต่อบุคคลในครอบครัว” ข้อ ๑ - ๑๕ ในกฎหมายใหม่ไม่ใช่ “มาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์” ตามกฎหมายเดิม

๓) เพื่อให้ศาลต้องรับฟังผู้ถูกระทำ เป็นการออกคำสั่งให้เป็นไปด้วยความเหมาะสมกับกรณีของครอบครัวนั้นๆ และสมประโยชน์หรือความต้องการของผู้ถูกระทำ ขอเพิ่มเติมและแก้ไขเป็น “การสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลรับฟังความคิดเห็นของผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลในครอบครัวด้วย”

๑๓.๕ การแจ้งคำสั่งศาล (ร่างมาตรา ๓๗)

เป็นการทำงานที่ยากและไม่สะดวกที่จะนำพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจไปเป็นพยานด้วยในการส่งคำสั่งศาล เห็นว่าอาจใช้พนักงานเจ้าหน้าที่ไปด้วยกัน ๒ คนแล้วเป็นพยานให้ก็จะสะดวกและปฏิบัติได้จริงกว่ากรณีแรก จึงควรแก้ไขร่างมาตรา ๓๗ วรรคสอง เป็น “การแจ้งตามวรรคหนึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายส่งต่อผู้รับที่มีชื่อปรากฏตามคำสั่งศาล ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือขณะนำส่งไม่พบผู้รับ ให้ปิดคำสั่งศาลนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ไม่เป็นพยานพยานก็ให้ถือว่าผู้รับได้รับแจ้งในวันที่ปิดคำสั่งศาลนั้น

๑๓.๖ การยุติการคุ้มครองสวัสดิภาพหรือเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมเงื่อนไขหรือเพิ่มระยะเวลาในการคุ้มครองสวัสดิภาพและการอุทธรณ์คำสั่ง

๑) การกำหนดให้ “ศาล” หรือ รายงานของศูนย์ส่งเสริมสถาบันครอบครัว” หรือ “พนักงานเจ้าหน้าที่”ว่า “พฤติการณ์เกี่ยวกับตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว” หรือ “ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของบุคคล” เปลี่ยนแปลงไป แล้วให้ “ยุติการคุ้มครองฯ” ก่อนครบกำหนด นั้นเป็นการ “ให้รางวัล” ที่อาจจะสร้างกฎหมายมากำหนด “ศาล” มากไปหรือไม่?

๒) “เหตุบรรเทาโทษ” กับ “เหตุยุติการคุ้มครอง” ไม่ควรจะใช้หลักตรรกเดียวกัน เพราะ “มาตรการคุ้มครองฯ” ไม่ขามาตรการลงโทษ

๑๔. บทกำหนดโทษ

ร่างมาตรา ๔๗ กำหนดโทษอาญา สำหรับการไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๓๒ และ ผู้อำนวยการ ตามมาตรา ๔๒

๔.๕ พิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสตรี

ความเป็นมา

ด้วยร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ...อยู่ระหว่างขั้นตอนรับฟังความเห็นและข้อเสนอแนะ คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้จัดทำความเห็นและข้อเสนอแนะเสนอต่อคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญต่อไป

ข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. มาตรา ๑๖๗ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๑๖๗ ในการนำเสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณต้องมีเอกสารประกอบซึ่งรวมถึงประมาณการรายรับ และวัตถุประสงค์ กิจกรรม แผนงาน โครงการ ในแต่ละรายการของการใช้จ่ายงบประมาณให้ชัดเจน รวมทั้งต้องแสดงฐานะการเงินการคลังของประเทศ เกี่ยวกับภาพรวมของภาวะเศรษฐกิจที่เกิดจากการใช้จ่ายและการจัดหารายได้ ประโยชน์และการขาดรายได้ จากการยกเว้นภาษีเฉพาะรายในรูปแบบต่างๆ ความจำเป็นในการตั้งงบประมาณผูกพันข้ามปี ภาระหนี้ และการก่อหนี้ของรัฐและฐานะการเงินของรัฐวิสาหกิจ ในปีที่ย้อนอนุมัติงบประมาณนั้นและปีงบประมาณ ที่ผ่านมาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาด้วย

หากรายจ่ายใดไม่สามารถจัดสรรงบประมาณให้แก่หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐได้โดยตรง ให้จัดไว้ในรายการรายจ่ายงบกลาง โดยต้องแสดงเหตุผลและ ความจำเป็นในการกำหนดงบประมาณรายจ่ายงบกลางนั้นด้วย

ให้มีกฎหมายการเงินการคลังของรัฐเพื่อกำหนดกรอบวินัยการเงินการคลัง ซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการวางแผนการเงินระยะปานกลาง การจัดหารายได้ การกำหนดแนวทางในการจัดทำ งบประมาณรายจ่ายของแผ่นดิน การบริหารการเงินและทรัพย์สิน การบัญชี กองทุนสาธารณะ การก่อหนี้ หรือการดำเนินการที่ผูกพันทรัพย์สินหรือภาระทางการเงินของรัฐ หลักเกณฑ์การกำหนดวงเงินสำรองจ่าย เพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น และการอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะต้องใช้เป็นกรอบในการจัดหารายได้ กำกับ การใช้จ่ายเงินตามหลักการรักษาเสถียรภาพ พัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน และ ความเป็นธรรมในสังคม และ หลักความเสมอภาคระหว่างเพศ

เหตุผล

๑) การจัดสรรงบประมาณของภาครัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณโดยคำนึงถึงหลักความเสมอภาคระหว่างเพศตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ และมาตรการพิเศษตาม มาตรา ๓๐ วรรคท้าย ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

๒) เป็นไปตามพันธกรณีของอนุสัญญาจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of all Forms of Discrimination against Women - CEDAW) และ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals – MDGs) (เป็นไปตามมาตรา ๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗)

๒. ควรคง มาตรา ๓๐ ,๔๐ ,๕๒ ,๘๐ ,๘๑ ,๘๔ ,๘๗ ,๙๗ ,๑๑๔ และ ๑๕๒ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ไว้ แต่สัดส่วนของเพศใดเพศหนึ่งไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓

เหตุผล

เป็นไปตามหลักสิทธิสตรีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่ให้เปลี่ยนคำว่า “สัดส่วนที่เหมาะสม” เป็น “สัดส่วนของเพศใดเพศหนึ่งไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓”

๓. มาตรา ๑๕๒ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๑๕๒ การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเศรษฐกิจสังคม สาธารณสุข การศึกษา สื่อสารมวลชนและศิลปวัฒนธรรมที่ที่ประชาชนสภาผู้แทนราษฎรวิเศษชัย ผู้มีสาระสำคัญเกี่ยวกับเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ หรือผู้พิการหรือทุพพลภาพ หากสภาผู้แทนราษฎร มิได้พิจารณาโดยกรรมาธิการเต็มสภา ให้สภาผู้แทนราษฎรตั้งคณะกรรมการวิสามัญขึ้นประกอบด้วย ผู้แทนองค์การเอกชนเกี่ยวกับบุคคลประเภทนั้นมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมาธิการทั้งหมด ทั้งนี้ โดยมีสัดส่วนหญิงและชายที่ใกล้เคียงกัน

เหตุผล

๑) การพิจารณากฎหมายของรัฐสภาประเด็นด้านเศรษฐกิจสังคม สาธารณสุข การศึกษา สื่อสารมวลชนและศิลปวัฒนธรรม ต้องเป็นไปตามหลักความเสมอภาคระหว่างเพศตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ และมาตรการพิเศษตามมาตรา ๓๐ วรรคท้าย แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

๒) เป็นไปตามพันธกรณีของอนุสัญญาจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of all Forms of Discrimination against Women - CEDAW) และ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals – MDGs) (เป็นไปตามมาตรา ๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗)

๔. การจัดทำบัญชีรายชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองสำหรับ การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบสัดส่วนและแบบแบ่งเขต ต้องคำนึงถึงโอกาส และความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย โดยต้องมีสัดส่วนของเพศใดเพศหนึ่งไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓

เหตุผล

๑. ตามหลักความเสมอภาคระหว่างเพศตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ และมาตรการพิเศษตามมาตรา ๓๐ วรรคท้าย แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

๒. เป็นไปตามพันธกรณีของอนุสัญญาจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) และ MDGs (เป็นไปตามมาตรา ๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗)

๕. ในการสรรหาสมาชิกวุฒิสภาต้องคำนึงถึงโอกาส และความเท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย โดยต้องมีสัดส่วนของเพศใดเพศหนึ่งไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๓

เหตุผล

๑) ตามหลักความเสมอภาคระหว่างเพศตามบทบัญญัติมาตรา ๓๐ และมาตรการพิเศษตามมาตรา ๓๐ วรรคท้าย แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

๒) เป็นไปตามพันธกรณีของอนุสัญญาการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุก(Convention on the Elimination of all Forms of Discrimination against Women - CEDAW) และ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals – MDGs) (เป็นไปตามมาตรา ๔ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗)

๔.๖ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) เปรียบเทียบกับร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ)

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ให้ความสนใจในประเด็นการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น ซึ่งเป็นปัญหาระดับชาติ และได้มีการเสนอร่างพระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. เข้าสู่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๒ ฉบับ ได้แก่ ร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ) และร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้นำร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับขึ้นมาพิจารณาศึกษา พร้อมทั้งจัดทำข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการ

๑. เห็นด้วยกับร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ที่กำหนดนิยาม “เพศวิถีศึกษา”

๒. ไม่เห็นด้วยกับการกำหนดนิยาม “สุขภาพทางเพศ” ในร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ) ควรใช้นิยาม “อนามัยการเจริญพันธุ์” ในร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) แทน

๓. เจตนารมณ์ของร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับนี้ ต้องการคุ้มครองและป้องกันปัญหาการท้องไม่พร้อมของวัยรุ่นในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา แต่ไม่ครอบคลุมกลุ่มนักศึกษาที่อายุเกิน ๑๘ ปี บริบูรณ์ไปจนถึง ๒๒ ปีบริบูรณ์ คำนิยาม “วัยรุ่น” ของร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ระบุว่า บุคคลอายุเกินสิบปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ และร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ) ระบุว่า เด็กหรือเยาวชนที่อายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ โดยทั้ง ๒ ร่างพระราชบัญญัติ ได้กำหนดคำนิยามของ

“นักเรียน” และ “นักศึกษา” ไว้คล้ายคลึงกัน เนื่องจากมีการกำหนดค่านิยมของ “สถานศึกษา” ไว้ว่าต้องรับผิดชอบโดยให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาให้กับนักเรียน นักศึกษา แต่นักศึกษาในที่นี้ให้หมายความรวมถึงวัยรุ่นซึ่งกำลังรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่าอยู่ในสถานศึกษาของรัฐหรือเอกชน จึงตั้งข้อสังเกตว่า ควรที่จะแก้ไขค่านิยมของ “วัยรุ่น” ให้ครอบคลุมไปถึงอายุ ๒๒ ปีบริบูรณ์ เพื่อให้มีความสอดคล้องกับค่านิยมของ “นักศึกษา” ซึ่งนักศึกษาเมื่อศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยสถานศึกษาก็จะต้องให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา แต่เมื่อนักศึกษาเกิดการตั้งครรภ์ขึ้นโดยที่อายุเกิน ๑๘ ปีบริบูรณ์ พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวนี้ต้องสามารถนำมาบังคับใช้ได้จริงกับนักศึกษาที่อายุเกิน ๑๘ ปี จนถึงอายุ ๒๒ ปีบริบูรณ์ด้วยเช่นกัน

๔. ค่านิยมของ “การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร” ในร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ) หมายความว่า การตั้งครรภ์โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจซึ่งผู้ตั้งครรภ์ไม่มีความพร้อมที่จะตั้งครรภ์และให้หมายความรวมถึงการตั้งครรภ์อันเกิดจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อวัยรุ่น แต่ร่างของรัฐบาลไม่ได้เสนอไว้ หากมีการเสนอให้เปลี่ยนชื่อเป็น “การตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น” ทำให้ชื่อนี้จะไม่สอดคล้องกับชื่อร่างพระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ดังนั้น จึงควรตัดคำว่า “ไม่พร้อม” ออก และให้ใช้คำว่า “การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น” แทน คำว่า “การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร”

๕. ร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) มาตรา ๕ วัยรุ่นมีสิทธิตัดสินใจด้วยตนเอง และมีสิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารและให้ความรู้ ได้รับการบริการอนามัยการเจริญพันธุ์ได้รับการรักษาความลับและความเป็นส่วนตัว ได้รับการจัดสวัสดิการสังคม อย่างเสมอภาคและไม่ถูกเลือกปฏิบัติ และได้รับสิทธิอื่นใดที่เป็นไปเพื่อประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน และเพียงพอ ในมาตรานี้หากเป็นกรณีกลุ่มเด็กที่ไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษาตามเกณฑ์จะได้รับการคุ้มครองจากมาตรานี้หรือไม่

๖. หมวด ๔ พนักงานเจ้าหน้าที่ ในร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (นายเจตน์ ศิรธรานนท์ และคณะสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เป็นผู้เสนอ) แต่ในร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. (คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ไม่มีการนำเสนอในประเด็นนี้ ผู้ใดจะเป็นผู้ขับเคลื่อนการทำงาน

๔.๗ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.

ความเป็นมา

เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. อยู่ระหว่างเตรียมนำเข้าสู่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๑ แล้ว เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้แก้ไขให้สอดคล้องกับข้อกำหนดกรุงเทพ เท่านั้น ยังมีกฎหมายและกฎเกณฑ์ในระดับ

สากลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังประเภทต่าง ๆ อีก ในฐานะที่นางสุวรรณณี สิริเวชชะพันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีเป็นกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. จึงจัดทำข้อสังเกตและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. หลักการเหตุผล : คณะอนุกรรมการกิจการสตรี เสนอให้ระบุถึงข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติ (Mandela Rules) และข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ไว้ในเหตุผลในการตรากฎหมายฉบับนี้ด้วย

๒. ร่างมาตรา ๔ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่า นิยามคำว่า “เรือนจำ” การบัญญัติคำว่า “กักขัง” ไว้ใน “นิยาม” คำว่า “เรือนจำ” อาจขัดต่อประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๘ (๓) จึงควรตัดคำว่า “กักขัง” ออก

๓. ร่างมาตรา ๘ (๔) : คณะอนุกรรมการกิจการสตรีเห็นว่า ควรเพิ่ม “ด้านสังคม สงเคราะห์” และกรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าควรเพิ่ม “ด้าน ศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม” เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้วย เพื่อคุ้มครองสิทธิและดูแลสภาพจิตใจของผู้ต้องขังหญิงและเยาวชน กรณีของผู้ต้องขัง แม้จะเป็นผู้กระทำความผิด แต่หากเป็นผู้ต้องขังที่เป็นผู้เยาว์ หรือผู้ต้องขังที่เป็นหญิง ย่อมมีภาวะอารมณ์ที่อ่อนไหวได้ง่ายกว่าผู้ต้องขังชาย การปรับตัวให้กับสภาพแวดล้อมในทัณฑสถานย่อมเป็นไปได้ด้วยความยากลำบากกว่า การมีผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่มีประสบการณ์ใน ๒ ด้านนี้ เข้ามาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิย่อมเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับปัญหาข้างต้น อีกทั้งยังเป็นการคุ้มครองสิทธิแก่ผู้ต้องขังประการหนึ่งด้วย

๔. ร่างมาตรา ๑๘ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่า ข้อยกเว้นในการให้อำนาจเจ้าพนักงานเรือนจำใช้กำลังบังคับแก่ผู้ต้องขังจะต้องวางกรอบและขอบเขตไว้อย่างชัดเจนเพื่อลดการใช้ “ดุลพินิจ” ของเจ้าพนักงานเรือนจำในการใช้กำลังบังคับ โดยควรจะ “ตัด” ถ้อยคำที่เป็นการให้เจ้าพนักงาน “ใช้ดุลพินิจ”

๕. ร่างมาตรา ๑๙ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าข้อยกเว้นในการให้ใช้เครื่องพันธนาการแก่ผู้ต้องขัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิง เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และคนพิการนั้น จะต้องบัญญัติไว้ให้ชัดเจน วางกรอบและขอบเขตไว้อย่างรัดกุม เพื่อลดการใช้ “ดุลพินิจ” ของเจ้าพนักงานเรือนจำ

๖. ร่างมาตรา ๒๐ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าในการให้อำนาจเจ้าพนักงานเรือนจำใช้อาวุธอื่นนอกจากอาวุธปืนแก่ผู้ต้องขังได้นั้น จะต้องวางกรอบและขอบเขตไว้อย่างชัดเจนเพื่อลดการใช้ “ดุลพินิจ” ของเจ้าพนักงานเรือนจำ

๗. ร่างมาตรา ๒๑ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการให้อำนาจเจ้าพนักงานเรือนจำใช้อาวุธปืนแก่ผู้ต้องขังได้นั้น จะต้องวางกรอบและขอบเขตไว้อย่างชัดเจนเพื่อ ลดการใช้ “ดุลพินิจ” ของเจ้าพนักงานเรือนจำ

๘. ร่างมาตรา ๒๒ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการให้ถือว่าผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวไปชั่วคราวในกรณีมีเหตุฉุกเฉินอันอาจเป็นอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้ต้องขังแล้วไม่ได้กลับมาเรือนจำหรือรายงานตนยังสถานีตำรวจหรือที่ว่าการอำเภอภายในสี่สิบสี่ชั่วโมงนับตั้งแต่วันที่ได้รับการปล่อยไปนั้น ความผิดฐานหลบหนีที่คุมขังตามประมวลกฎหมายอาญานั้น จะต้องวางกรอบและขอบเขตแห่งพฤติการณ์ไว้อย่างชัดเจนเพื่อลดการใช้ “ดุลพินิจ”

๙. ร่างมาตรา ๓๑ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการจะต้องมีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศรวมทั้งระบบและเครื่องมืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการบริหารจัดการเรือนจำเพื่อให้การปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานเรือนจำ การแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู และพัฒนาพฤติกรรมผู้ต้องขัง การปฏิบัติตัวของผู้ต้องขังแต่ละประเภท และการอื่นอันจำเป็นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

๑๐. ร่างมาตรา ๓๒ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการที่จะรับบุคคลใดๆ ไว้เป็นผู้ต้องขังในเรือนจำนั้น หมายอาญาหรือเอกสารอันเป็นคำสั่งของผู้มีอำนาจตามกฎหมายจะต้องระบุหมายเลขประจำตัวประชาชน หรือเอกสารแสดงตนของผู้ต้องขังมาด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นฐานข้อมูลสำคัญในการบริหารเรือนจำและผู้ต้องขังตามมาตรา ๓๑ ต่อไป

๑๑. ร่างมาตรา ๓๓ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรีมีความเห็นว่าการจัดทำทะเบียนประวัติผู้ต้องขังเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น ดังนั้นจึงควรระบุหมายเลขประจำตัวประชาชนหรือเอกสารแสดงตนของผู้ต้องขัง และควรนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดทำทะเบียนประวัติผู้ต้องขังรวมทั้งการวิเคราะห์และประมวลผลด้วย

๑๒. ร่างมาตรา ๓๔ : คณะอนุกรรมการกิจการสตรีเห็นว่าควรกำหนดเพิ่มเติมให้แพทย์หรือเจ้าหน้าที่หญิงเป็นผู้ตรวจอนามัยให้ผู้ต้องขังหญิง และกรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นเพิ่มเติมว่าการตรวจร่างกายผู้ต้องขังหญิงควรสอดคล้องกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ด้วย

๑๓. ร่างมาตรา ๔๐ วรรคสอง : คณะอนุกรรมการกิจการสตรีเห็นว่าเห็นควรตัดข้อความในร่างมาตรา ๔๐ วรรคสอง ออกทั้งหมด แล้วเพิ่มคำว่า “ทุกเพศ” ไว้หลังคำว่า “ผู้ต้องขัง” ในมาตรา ๔๐ วรรคแรก แทน เนื่องจากมีพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘ บังคับใช้

๑๔. ร่างมาตรา ๔๒ : คณะอนุกรรมการกิจการสตรีเห็นว่าควรกำหนดเพิ่มเติมให้มีการจัดสถานที่ๆ เหมาะสมสำหรับผู้ต้องขังที่ต้องประกอบศาสนกิจเป็นประจำ เช่น การละหมาดของคนอิสลาม

ข้อสังเกต

๑) การกำหนดสถานที่สำหรับประกอบศาสนกิจเป็นไปได้ยาก เนื่องจากเรือนจำส่วนใหญ่มีสถานที่คับแคบ และอาจกำหนดรายละเอียดไว้ในระเบียบอยู่แล้ว

๒) โดยปกติการทำละหมาดสามารถทำได้ก็ได้เพียงแต่กำหนดทิศให้ก็เพียงพอแล้ว

๑๕. ร่างมาตรา ๔๗ : คณะอนุกรรมการกิจการสตรีเห็นว่าผู้ต้องขังไม่มีสิทธิได้ค่าจ้างจากการทำงานที่ได้ทำ แต่อาจได้รับเงินรางวัลตอบแทนได้ตามร่างมาตรา ๔๗ และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๗๙ ได้มีการกำหนดเกี่ยวกับทัศนคติในมาตรา ๔๗ - ๕๗ ซึ่งไม่ปรากฏในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

๑๖. ร่างมาตรา ๔๘ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการพิจารณาลดโทษและพักโทษให้แก่นักโทษเด็ดขาดในกรณีนักโทษที่ต้องโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตและที่กระทำความผิดซ้ำ เนื่องจากหากปล่อยให้มีการลดโทษจะทำให้ผู้ต้องโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตถูกปล่อยตัวออกมาเร็วก่อนกำหนดเร็วเกินไป และนักโทษที่ถูกปล่อยตัวออกมาเร็วก่อนกำหนดได้กระทำความผิดซ้ำอีก โดยไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด

๑๗. ร่างมาตรา ๕๑ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการจัดให้มีสถานพยาบาลในเรือนจำ ต้องได้มาตรฐานทางการแพทย์และพยาบาล และตอบสนองต่อมิติหญิงชายและความหลากหลายทางเพศ ชชาติพันธุ์ วัย ความพิการ สุขภาพ ของผู้ต้องขังแต่ละรายด้วย

๑๘. ร่างมาตรา ๕๒ : คณะอนุกรรมการกิจการสตรี มีข้อสังเกตว่า คำว่า “โดยเร็ว” ในร่างมาตรา ๕๒ กับคำว่า “โดยไม่ชักช้า” ในร่างมาตรา ๕๓ มีความหมายไม่แตกต่างกันแต่ใช้คำต่างกันอย่างไรก็ตามเห็นว่าควรกำหนดระยะเวลาให้ชัดเจน เช่น ภายใน ๔๘ ชั่วโมง หรือ ๗๒ ชั่วโมง

๑๙. ร่างมาตรา ๕๔ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการจัดตั้งขังหญิงที่ตั้งครรภ์จะต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษทั้งก่อนและหลังคลอดตามมาตรฐานทางการแพทย์และสอดคล้องกับข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules)

๒๐. ร่างมาตรา ๕๕ : คณะอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการจัดเตรียมการคลอดบุตรและการพักฟื้นหลังคลอดเป็นเรื่องสำคัญต่อผู้ต้องขังหญิงเป็นอย่างยิ่ง โดยมีข้อสังเกตต่อร่างมาตรา ๕๕ ว่า ควรเพิ่มระยะเวลาพักรักษาตัวให้มากกว่า ๗ วัน และ ควรกำหนดให้ผู้ต้องขังหญิงที่คลอดบุตรได้ให้นมบุตรอย่างน้อย ๙๐ วัน นอกจากนี้ กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่านอกจากเรื่องการจัดการในเรื่องการคลอดบุตรแล้ว การปฏิบัติตนของผู้ต้องขังหญิงหลังคลอดบุตรก็เป็นเรื่องสำคัญอย่างมากด้วย จึงควรกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการจัดการต่อผู้ต้องขังหญิงให้สอดคล้องตามมาตรฐานทางการแพทย์และสอดคล้องกับข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules)

๒๑. ร่างมาตรา ๖๖ : กรรมการวิสามัญที่เป็นอนุกรรมการกิจการสตรี มีความเห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำความผิดวินัยในเรือนจำ จะต้องดำเนินการพิจารณาด้วยความโปร่งใส มีธรรมาภิบาล เป็นธรรม และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างด้านเพศ โดยควรมีช่องทางที่ผู้ได้รับโทษจะสามารถอุทธรณ์การลงโทษนั้นได้

๔.๘ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ.

ความเป็นมา

เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. อยู่ระหว่างเตรียมนำเข้าที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๑ คณะอนุกรรมการกิจการยุติธรรมจึงได้พิจารณาจัดทำข้อสังเกตและข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติ เพื่อเสนอคำแปรญัตติต่อไป

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการ

๑. ร่างมาตรา ๖

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการคุมประพฤติ ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงยุติธรรมเป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีกรมการจัดหางาน อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม อัยการสูงสุด และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์ในการทำงานด้านกฎหมาย ด้านอาชญาวิทยา ทัณฑ์วิทยา หรือการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยา หรือด้านอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่องานคุมประพฤติ จำนวนไม่เกิน สามห้าคน เป็นกรรมการ

เหตุผล

๑) เพิ่มปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เนื่องจากส่วนหนึ่งของผู้ที่ถูกคุมประพฤติเป็นเยาวชน และยังเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการเสริมสร้างองค์ความรู้แก่ผู้ที่ถูกคุมประพฤติและพนักงานคุมประพฤติด้วย

๒) สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา เป็นนักวิชาการ ไม่ใช่ นักวิชาชีพ องค์ความรู้ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยาแผ่ขยายไปในสาขาวิชาชีพอื่นด้วย

๓) การเพิ่มจำนวนคนเพื่อให้ได้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถครบถ้วนทุกสาขาวิชาชีพ

๒. เพิ่มเติมร่างมาตรา ๗ (๗)

(๗) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ไม่ว่าจะได้รับโทษจำคุกจริงหรือไม่ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิด

เหตุผล เพื่อให้สอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. มาตรา ๙ (๖)

๓. เพิ่มเติมร่างมาตรา ๙ วรรคสอง

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ รัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนได้ และให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

เหตุผล เพื่อให้สอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. มาตรา ๑๑ วรรคสอง

๔.๙ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ความเป็นมา

เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็นครั้งที่ ๓ ซึ่งการแก้ไขในครั้งนี้ได้มีการแก้ไขคำจำกัดความ “แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ” และ “การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ” ปรับปรุงบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ และกำหนดฐานความผิดซึ่งได้กระทำต่อเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบห้าปี หรือผู้มีกายพิการ หรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ให้ทำงานหรือให้บริการอันอาจเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงและมีผลกระทบต่อร่างกายหรือจิตใจ การเจริญเติบโต หรือพัฒนาการของบุคคลนั้น รวมทั้งแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษให้เหมาะสมยิ่งขึ้น คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้หยิบยกขึ้นมาพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรี

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

ในเบื้องต้นมีประเด็นที่เป็นปัญหา ๒ ประการ ได้แก่ ๑) มาตรา ๓ นิยามคำว่า “แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ” และมาตรา ๔ ที่ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๖ โดยอาจเขียนแก้ไขให้ประชาชนเข้าใจตรงกันว่าความผิดตามมาตรา ๖ จะต้องพิจารณาคำนิยาม “แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ” ประกอบด้วยเสมอ และ ๒) มาตรา ๕๖/๑ เนื่องจากความผิดที่บัญญัติไว้ในมาตราดังกล่าวไม่ใช่ความผิดฐานค้ามนุษย์ แต่กระทรวงแรงงานมีความกังวลในประเด็นการนำเด็กมาขอตาน จึงนำมากำหนดในร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว

๔.๑๐ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.

ความเป็นมา

เนื่องจากในปัจจุบันองค์กรภาคสังคมที่เกี่ยวข้องกับสตรีได้มีการผลักดันร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. ซึ่งในการลงพื้นที่พบประชาชนของนางสุวรรณิ สิริเวชชะพันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้มีกลุ่มผู้หญิง จากมูลนิธิเพื่อนหญิง องค์กรผู้หญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ขอเข้าพบเพื่อให้ช่วยผลักดันให้ร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. เข้าสู่การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และยังเป็นประเด็นที่ยังมีข้อถกเถียงอยู่หลายเรื่องๆ เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ ประกอบกับเครือข่ายสตรีสี่ภาคและมูลนิธิเพื่อนหญิง โดยการประสานงานของผู้อำนวยการนางสาวธนวดี ทาจิน ได้ยื่นหนังสือพร้อมสำเนาลายมือชื่อประชาชน ๑๕ ล้านรายชื่อต่อประธานอนุกรรมการกิจการสตรี เพื่อขอให้พิจารณาผลักดันให้มีกฎหมายว่าด้วยการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ

เมื่อประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้รับข้อมูลและข้อคิดเห็นจากองค์กรภาคประชาสังคมแล้วก็ได้นำข้อมูลเอกสารต่างๆ เหล่านั้นมาเรียนต่อนายกรัฐมนตรีให้ได้รับทราบถึงประเด็นข้อห่วงใยของภาคประชาสังคมในเรื่องนี้ และได้มีการนำเสนอข้อมูลชุดดังกล่าวไปยังรัฐมนตรีกระทรวง

สาธารณสุขด้วย หลังจากนั้นนายกรัฐมนตรีได้ดำริให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขไปศึกษาเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. และต่อมานายกรัฐมนตรีก็ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล และบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ มายังประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หลังจากนั้นสภานิติบัญญัติจะพิจารณารับหลักการและจะมีการตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อดำเนินการพิจารณาศึกษาร่างพระราชบัญญัตินี้ต่อไป

สาระสำคัญของการยื่นจดหมายให้ประธานอนุกรรมการกิจการสตรีก็เนื่องจากปัญหาที่ผู้หญิงจำนวนมากเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากควันบุหรี่มือสอง โดยมีข้อมูลสนับสนุนเป็นผลการสำรวจพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของประชากรไทยอายุตั้งแต่ ๑๕ ปีขึ้นไปปี ๒๕๕๗ โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่ามีประชากรไทยได้รับควันบุหรี่มือสองในบ้านทุกวันมากถึง ๑๕.๒ ล้านคน คิดเป็นอัตราร้อยละ ๒๘.๑ โดยจำแนกตามเขตปกครอง ดังนี้ ในเขตเทศบาล มี ๕.๗ ล้านคน คิดเป็นอัตราร้อยละ ๒๓.๑ นอกเขตเทศบาล ๙.๕ ล้านคน คิดเป็นอัตราร้อยละ ๓๒.๓ จำแนกตามกลุ่มรายได้ กลุ่มประชากรจนที่สุด มี ๓.๕ ล้านคน คิดเป็นอัตราร้อยละ ๓๑.๓ กลุ่มประชากรรวยที่สุด มี ๒.๓ ล้านคน คิดเป็นอัตราร้อยละ ๒๐.๒ ประกอบข้อมูลที่เลขาธิการมูลนิธิณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ศาสตราจารย์นายแพทย์ ประกิต วาทีสาธกิจ ได้เปิดเผยผลการสำรวจการสูบบุหรี่ระดับผู้ใหญ่ พ.ศ. ๒๕๕๔ พบว่ามีผู้หญิงไทย ๘.๔ ล้านคนที่ได้รับควันบุหรี่มือสองในบ้านและ ๑.๓๙ ล้านคนได้รับควันบุหรี่มือสองในที่ทำงาน ในฐานะที่ผู้หญิงเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากการสูบบุหรี่

คณะอนุกรรมการได้มีการประชุมเพื่อพิจารณา และจัดทำข้อเสนอแนะและข้อสังเกตต่อร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. เสนอต่อประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ.

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. ในการพิจารณานำหลักการและเหตุผลขอให้นำสาระสำคัญที่เกี่ยวกับ “ผู้หญิง” ในฐานะที่เป็นผู้ได้รับผลกระทบจากควันบุหรี่มือสอง และกรอบอนุสัญญาว่าด้วยการควบคุมยาสูบขององค์การอนามัยโลก (WHO Framework Convention on Tobacco Control-FTCT) นั้นได้ระบุสาระสำคัญเกี่ยวกับ “ผู้หญิงและเด็ก” ไว้ในอารัมภบท (Preamble) ของกรอบอนุสัญญา ไว้ถึง ๔ แห่ง ประกอบด้วย

๑) ย่อหน้าที่ ๙ การได้สัญญาเพิ่มเติมสถิติที่เพิ่ม สูงขึ้นเรื่อยๆ ของประชากรหญิงและเด็กหญิงที่สูบบุหรี่จึงควรที่จะให้ “ผู้หญิง” เข้ามามีส่วนร่วมในทุกระดับของการกำหนดนโยบายและการนำนโยบายไปปฏิบัติและควรมียุทธศาสตร์ในการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบที่คำนึงถึงมุมมองหญิงชายเป็นการเฉพาะด้วย

๒) ย่อหน้า ๑๙ ให้นึกถึง (Recalling) มาตรา ๑๒ ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม (Article 12 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights) ที่บัญญัติถึงสิทธิของคนทุกคนที่จะได้รับประโยชน์สูงสุดและเข้าถึงการได้รับการคุ้มครองให้มีมาตรฐานทางสุขภาพกายและสุขภาพจิต

๓) ย่อหน้า ๒๒ ให้นึกถึง (Recalling) อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination

against Women - CEDAW) ที่กำหนดให้รัฐภาคีต้องมีมาตรการที่เหมาะสมในการที่จะขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในมิติด้านการดูแลสุขภาพของประชากร

๔) ย่อหน้าที่ ๒๓ ให้นำนี้ถึงต่อไป (Recalling further) ถึงอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child - CRC) ที่กำหนดให้รัฐภาคีต้องคุ้มครองสิทธิของเด็กทุกคนที่จะได้รับประโยชน์สูงสุดและเข้าถึงการได้รับการคุ้มครองให้มีมาตรฐานทางสุขภาพกายและสุขภาพจิต

๒. ขอให้เพิ่มกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านสิทธิสตรีและสิทธิเด็กในคณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบแห่งชาติ คณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบจังหวัดในร่างมาตรา ๖ ร่างมาตรา ๑๖ และ ร่างมาตรา ๒๑ ดังนี้

“ร่างมาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบแห่งชาติ” ประกอบด้วย ...

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสี่ห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจาก ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการแพทย์ การสาธารณสุข กฎหมาย ด้านสิทธิสตรี และ สิทธิเด็ก และด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ในการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ ด้านละหนึ่งคน”

“ร่างมาตรา ๑๖ ให้มีคณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนห้าทุกคน ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการแพทย์หรือการสาธารณสุข กฎหมาย นิเทศศาสตร์หรือสื่อมวลชน การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ด้านสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก และด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ในการคุ้มครองสุขภาพอนามัยประชาชน ด้านละหนึ่งคน”

“ร่างมาตรา ๒๑ ให้มีคณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบจังหวัด ประกอบด้วย

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนห้าทุกคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านการแพทย์หรือการสาธารณสุข กฎหมาย นิเทศศาสตร์หรือสื่อมวลชน ด้านสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน และด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ในการคุ้มครองสุขภาพอนามัยประชาชน ด้านละหนึ่งคน”

๓. เพิ่มอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบแห่งชาติ ในร่างมาตรา ๑๐ (๑) และ (๒) ให้ครอบคลุม ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ยาสูบ ดังนี้

“ร่างมาตรา ๑๐ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายและ แผนยุทธศาสตร์เกี่ยวกับการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ การคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ และการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้เป็นโรคเสพติดผลิตภัณฑ์ยาสูบ และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ยาสูบ ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

(๒) กำหนดมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ การคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ และการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้เป็นโรคเสพติดผลิตภัณฑ์ยาสูบ และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ยาสูบ รวมทั้งให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา และประสานงานส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรเอกชนเพื่อดำเนินการตามมาตรการดังกล่าว”

๔. ข้อสังเกตต่อหมวด ๔ การควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ หมวด ๕ การคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ และ หมวด ๗ บทกำหนดโทษ รายละเอียด ดังนี้

๑) ร่างมาตรา ๒๙ มีข้อสังเกตว่า การบัญญัติข้อห้ามในร่างมาตรานี้จะบังคับใช้กฎหมายได้จริงหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขายบุหรี่ในวัดวาอารามในต่างจังหวัดและโรงพยาบาลต่างๆ มีอย่างแพร่หลาย หากมีกฎหมายกำหนดให้เป็นข้อห้ามและมีความผิดมีโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท (ร่างมาตรา ๕๔) บทบัญญัตินี้จะกลายเป็นช่องทางในการหาประโยชน์ในทางมิชอบของเจ้าหน้าที่หรือไม่

๒) หมวด ๕ การคุ้มครองสุขภาพของผู้ไม่สูบบุหรี่ ควรเพิ่ม “มาตรการเกี่ยวกับบำบัดรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ที่ได้รับผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ยาสูบไว้ในกฎหมายด้วย

๓) ร่างมาตรา ๔๑ การที่ต้องให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศกำหนดเขตสูบบุหรี่และเขตปลอดบุหรี่ ทำให้เกิดความสับสน ควรให้กำหนดเฉพาะเขตสูบบุหรี่ได้เท่านั้น ที่ใดๆ ที่ไม่มีการประกาศกำหนดให้เป็นเขตสูบบุหรี่ ให้ถือว่าเป็นเขตปลอดบุหรี่ และควรกำหนดให้เคหะสถานเป็นเขตปลอดบุหรี่ด้วย ทั้งนี้เพื่อคุ้มครอง “ผู้หญิง” ที่เป็น Secondhand Smokers

๔) หมวด ๗ บทกำหนดโทษ ควรมีบทกำหนดโทษที่เป็นการแก้ไข ฟื้นฟู เยียวยาความเสียหายของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากควันบุหรี่มือสองด้วย

๔.๑๑ พิจารณาศึกษาและแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙

ความเป็นมา

สืบเนื่องจากการทำงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรีมีการติดตามประเด็นสตรีที่สำคัญต่างๆ โดยเฉพาะการค้ามนุษย์ ซึ่งเหยื่อผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในบางกรณีอาจคาบเกี่ยวเป็นผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ฉะนั้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการบังคับใช้กฎหมาย ประกอบกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นกฎหมายที่ออกมาใช้บังคับเป็นระยะเวลานานแล้ว เห็นควรต้องปรับปรุงแก้ไขหลายเรื่องเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยในปัจจุบัน

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการกิจการสตรีขึ้น โดยได้มีมติแต่งตั้งคณะทำงานพิจารณาศึกษาและแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ขึ้น เพื่อพิจารณาศึกษาและแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ตลอดจนปัญหาและอุปสรรคและข้อเสนอแนะด้านต่าง ๆ แล้วรายงานต่อคณะอนุกรรมการกิจการสตรี และคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

คณะทำงานได้มีการประชุมกันทั้งสิ้นจำนวน ๑๑ ครั้ง ระหว่างวันที่ ๒๒ มีนาคม ถึงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๖๐ ได้มีการพิจารณาประเด็นสำคัญประกอบด้วย ๑) ความเหลื่อมซ้อนของการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กับพระราชบัญญัติป้องกันและ

ปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ในกรณีผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กับผู้กระทำผิดเรื่องการค้าประเวณี ๒) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นกฎหมายที่ออกมาใช้บังคับเป็นระยะเวลาอันควรต้องปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยในปัจจุบัน โดยมีกรอบการแก้ไข ๒ ประเด็นคือ (๑) ประเด็นที่มีความคาบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และ (๒) บทกำหนดโทษ ที่ไม่สอดคล้องกับบริบทของสังคมหรือกฎหมายอื่น ๓) สถานะของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ กับข้อเท็จจริงสถานการณ์การค้าประเวณีในปัจจุบัน โดยพิจารณามาตรการด้านการป้องกันและปราบปราม ๔) นิยาม ๕) คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพระดับชาติ และคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัด และ ๖) บทบาทขององค์กรต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

ภายหลังจากที่คณะทำงานพิจารณาจัดทำรายงานการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ได้เสนอต่อคณะอนุกรรมการและคณะกรรมการ หลังจากนั้นในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้

จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อติดตามผลการดำเนินงานของคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพประจำจังหวัด ระหว่างวันที่ ๒๒ - ๒๓ มกราคม ๒๕๖๑ ณ แกรนด์สิริ รีสอร์ท เขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและนำเสนอประเด็นในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ และได้เชิญคณะอนุกรรมการกิจการสตรีเข้าร่วมประชุม เพื่อนำเสนอผลการศึกษา ข้อเสนอแนะ ความคิดเห็น และร่วมวางกรอบแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

คณะอนุกรรมการได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและนำเสนอประเด็นในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ควรทบทวนเพื่อปรับแก้ไขให้สอดคล้องกับภาวะปัจจุบัน โดยแบ่งออกเป็น ๔ ประเด็น คือ (๑) ผู้ค้าประเวณีมีความผิดผู้ซื้อประเวณีย่อมต้องมีความผิดด้วย (๒) การซื้อประเวณีไม่จำเป็นต้องทำในสถานค้าประเวณีเท่านั้น เนื่องจากปัจจุบันมีรูปแบบการค้าประเวณีที่เปลี่ยนแปลงไป (๓) เสนอให้มีการกำหนดโทษกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ และ(๔) ควรกำหนดให้มีมาตรการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้ค้าประเวณีไม่ให้กลับมาเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีอีก หรือเสนอให้เพิ่มโทษ

๔.๑๒ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ.

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. หมวด ๑ ผู้สมัครและการสมัครรับเลือกในมาตรา ๑๑ และได้จัดทำข้อเสนอแนะมอบให้นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการ เสนอคำแปรญัตติต่อไป

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในฐานะประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้เสนอคำแปรญัตติใน (๑๔) กลุ่มสตรี เพื่อให้ขยายความว่า กลุ่มที่ทำงานประเด็นด้านสตรี เป็นบุคคลที่ได้ทำงานขับเคลื่อนเพื่อปกป้องสิทธิ เพื่อคุ้มครองสิทธิ เพื่อส่งเสริมอาชีพของผู้หญิงและอื่นที่เกี่ยวข้อง และได้ชี้แจงให้กรรมการทราบ ว่า ประเทศไทยได้เข้าร่วมอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ และมีพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ ห้ามมีการเลือกปฏิบัติ การเขียนในลักษณะเช่นนี้ เขียนมาด้วยเจตนาดีแต่อาจจะแปลความหมายของกลุ่มสตรีที่พยายามจะผลักดันประเด็นนี้ผิด เพราะในกลุ่มผู้หญิงต้องการผลักดันให้มีการกำหนดสัดส่วนไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่การเขียนในลักษณะเช่นนี้ คือ กลุ่มสตรีเท่านั้นอาจทำให้เกิดปัญหาตามมาภายหลัง

๔.๑๓ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ.

ความเป็นมา

เนื่องด้วยร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. อยู่ระหว่างเตรียมนำเข้าที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๑ แล้ว คณะอนุกรรมการกิจการสตรีตระหนักถึงสาระสำคัญในการตรากฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณให้เป็นไปตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕ ประกอบหมวด ๕ หน้าที่ของรัฐ มาตรา ๖๒ และหมวด ๖ แนวนโยบายแห่งรัฐ มาตรา ๗๑ จึงได้จัดทำข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ.

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. ประเด็นพิจารณา: ควรเพิ่ม “นิยาม” “การจัดสรรงบประมาณที่คำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสถานภาพของบุคคล”

หลักการเหตุผล : เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่มีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศว่าด้วยเรื่อง การจัดสรรงบประมาณที่คำนึงถึง ความจำเป็นและความต้องการ ที่

แตกต่างกันของ เพศ วัย และสถานภาพของบุคคล” (รัฐธรรมนูญฯ ๒๕๖๐ มาตรา ๗๑ วรรคท้าย) ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องบัญญัติค่านิยม

ข้อเสนอแนะ :

“การจัดสรรงบประมาณที่คำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสถานภาพของบุคคล” หมายความว่า การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายบนพื้นฐานของการคำนึงถึงความแตกต่างกันของ เพศ วัย และสถานภาพของบุคคล โดยการผลานความจำเป็นหรือความต้องการพิเศษของกลุ่มคนที่แตกต่างกันไว้ในกระบวนการจัดสรรงบประมาณแห่งชาติและมีกระบวนการให้บุคคลเหล่านั้นมีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดรายละเอียดในแผนงานงบประมาณ ด้วยตามความเหมาะสม”

๒. ประเด็นพิจารณา : การจัดทำคำชี้แจงแผนการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายที่ได้คำนึงถึงความแตกต่างกันของ เพศ วัย และสถานภาพของบุคคล

หลักการเหตุผล: เพื่อให้หน่วยงานมีการจัดทำคำชี้แจงแผนการการจัดสรรงบประมาณที่คำนึงถึง ความจำเป็นและความต้องการ ที่แตกต่างกันของ เพศ วัย และสถานภาพของบุคคล” ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

ข้อเสนอแนะ : ร่างมาตรา ๑๐ ควรเพิ่มเติม (๔) วรรคท้าย “และแผนการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายที่ได้คำนึงถึงความแตกต่างกันของ เพศ วัย และสถานภาพของบุคคล”

๓. ประเด็นพิจารณา : การจัดทำงบประมาณที่คำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสถานภาพของบุคคล

หลักการเหตุผล: เพื่อเป็นการวางหลัก “การจัดทำงบประมาณที่คำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสถานภาพของบุคคล” ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

ข้อเสนอแนะ : ร่างมาตรา ๒๓ ควรเพิ่มเติม ข้อความ ดังนี้

ทางเลือก ๑ มาตรา ๒๓ การจัดทำงบประมาณต้องคำนึงถึงฐานะทางการคลังของประเทศ ความจำเป็นในการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เสถียรภาพทางเศรษฐกิจภายในและภายนอกประเทศ ความเป็นธรรมทางสังคม นโยบายรัฐบาล คณะกรรมการของหน่วยรับงบประมาณความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศ วัย และสถานภาพของบุคคล เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความคุ้มค่าในการใช้จ่ายงบประมาณและเกิดผลสัมฤทธิ์ในการบริหารจัดการภาครัฐ”

ทางเลือก ๒ ในการจัดทำงบประมาณตามวรรคหนึ่ง นอกจากที่บัญญัติตามวรรคหนึ่งแล้วผู้จัดทำงบประมาณควรคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศวัยและสภาพของบุคคลทั้งนี้เพื่อความเป็นธรรม

ทางเลือก ๓ ถ้าเป็นข้อสังเกตในการจัดทำงบประมาณตามมาตรา ๒๓ ควรคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการที่แตกต่างกันของเพศวัยและสภาพของบุคคลทั้งนี้เพื่อความเป็นธรรม

๔.๑๔ พิจารณาจัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

ความเป็นมา

ปัจจุบันสถิติการกระทำความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก รวมถึงคดีเกี่ยวกับความผิดทางเพศต่อสตรีและเด็กในสังคมไทยทวีความรุนแรงและมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะการกระทำชำเราเด็ก การกระทำชำเราเด็กซึ่งส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนหญิงมักตกเป็น "เหยื่อถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ" ได้ง่าย เนื่องจากเด็กอยู่ในภาวะที่อ่อนด้อยไม่มีกำลังต่อสู้ขัดขืนต่อผู้กระทำความผิดได้ อีกทั้งหลายกรณีผู้กระทำความผิดเป็นผู้ใกล้ชิดในเชิงเครือญาติ หรือเป็นครูบาอาจารย์ มีหลายกรณีที่ผู้กระทำหลายรายเคยกระทำความผิดมาก่อนและเป็นผู้ต้องโทษภายหลังออกจากเรือนจำแล้วก็ยังไม่สำนึกผิด และได้กลับมาก่อเหตุกระทำชำเราซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้กระทำบางรายก่อเหตุรุนแรงมากขึ้น จากข่มขืนกลายเป็นข่มขืนและเลือกข่มขืนเหยื่อที่เป็นผู้เยาว์

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะได้แก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก มาตรา ๒๗๗ โดยกำหนดเพิ่มโทษความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก และกำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีนำมาตราการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมาใช้ หรือจะอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสก็ได้ และศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ แต่ก็ยังไม่สามารถลดจำนวนคดีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเราเด็กให้ลดน้อยลงได้

สมควรจะได้มีการพิจารณาทบทวนมาตรการทางกฎหมาย โดยให้มีการปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ ให้มีความเหมาะสมและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนต่อไป

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

คณะอนุกรรมการได้จัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่..) พ.ศ. (ความผิดเกี่ยวกับเพศ) และเสนอเข้าสู่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยสาระสำคัญที่เป็น การแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา ดังนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมอัตราโทษในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยา หรือสามีของตน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๗๗ วรรคหนึ่ง)

๒. กำหนดให้การกระทำชำเราคู่สมรสที่เป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยไม่ยินยอม เป็น ความผิดและต้องได้รับโทษที่กำหนดขึ้นไว้โดยเฉพาะ (เพิ่มวรรคหก ของมาตรา ๒๗๗)

๓. กำหนดให้การกระทำความผิดฐานกระทำชำเราเด็กซึ่งมีสภาพร่างกายหรือจิตใจไม่ปกติ เป็นกรณีที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้น (เพิ่มมาตรา ๒๗๗/๑)

๔. แก้ไขเพิ่มเติมกรณีของบุคคลที่ถือว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิด และให้กรณีการกระทำความผิดต่อบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษหนักขึ้นมีอัตราโทษที่เพิ่มสูงขึ้น (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๘๕)

๔.๑๕ พิจารณาศึกษาร่างกฎหมายลำดับรองที่ออกตามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ซึ่งสภานิติบัญญัติแห่งชาติเห็นสมควรให้ประกาศใช้เป็นกฎหมาย

ความเป็นมา

สืบเนื่องจากร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ได้ผ่านการพิจารณาของที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภานิติบัญญัติแห่งชาติเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้ว อยู่ระหว่างรอการประกาศในราชกิจจานุเบกษา อันจะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ของคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาศึกษากฎหมายลำดับรอง เพื่อพิจารณาร่างกฎหมายลำดับรองที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ซึ่งมีจำนวน ๙ ฉบับ ได้แก่ (๑) ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว (๒) ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. (๓) ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของผู้จดทะเบียน การจดทะเบียน การจดทะเบียน และการเพิกถอนทะเบียนศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน (ศพค.) พ.ศ. (๔) ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ. Z๕) ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยวิธีการ หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก พ.ศ. (๖) ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นคำขอรับการช่วยเหลือหรือการสนับสนุน เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองสวัสดิภาพ และพัฒนาครอบครัวในชุมชน พ.ศ. (๗) ร่างระเบียบ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอรับการช่วยเหลือหรือการสนับสนุน เพื่อดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาครอบครัวแก่บุคลากรในสังกัด พ.ศ. (๘) ร่างประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง การให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว เข้ารับการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูหรือเข้ารับการรักษาอื่น และ (๙) ร่างประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง กำหนดแบบบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการนี้คณะอนุกรรมการวิสามัญจึงได้พิจารณากฎหมายลำดับรองทั้ง ๙ ฉบับร่วมกัน และจัดทำเป็นข้อสังเกตและข้อเสนอแนะ เชิญผู้แทนจากกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและ

ความมั่นคงของมนุษย์ เข้าร่วมประชุมเพื่อรับฟังข้อสังเกตและข้อเสนอแนะจากคณะอนุกรรมการไปพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมตามความเหมาะสมต่อไป

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ.

๑.๑ ข้อ ๕ (๑)

๑) คำว่า “หรือมีพฤติกรรมฝ่าฝืนต่อกฎหมาย” มีหมายความว่าอย่างไร

๒) บุคคลใดเป็นผู้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยว่า พฤติกรรมใดบ้างฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และจะนำไปเชื่อมโยงกับคำว่า “เว้นแต่จะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา” อย่างไร

๓) ควรเพิ่มความในข้อ ๕ (๒) เป็น “ไม่มีส่วนได้เสียกับงานที่จะปฏิบัติหรืออาจให้หรือได้รับประโยชน์โดยมิชอบจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น ๆ”

๑.๒ ข้อ ๖

ร่างระเบียบนี้ไม่จำกัดว่าต้องแต่งตั้งผู้ที่ทำงานในกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เท่านั้น เมื่อได้รับแต่งตั้งจะได้รับบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. จึงเห็นควรกำหนดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งไว้ด้วย และเมื่อพ้นกำหนดอาจเปิดให้ต่ออายุบัตรการเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ แต่ควรกำหนดให้ต้องผ่านการอบรมด้วย เนื่องจากกฎหมายและสถานการณ์สังคมเปลี่ยนแปลงไป

จึงเห็นควรเพิ่มความในวรรคสองของข้อ ๖ ว่า “คำสั่งแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องกำหนดหน้าที่มอบหมายและระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่นั้นให้ชัดเจน” หรือ “การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ ๕ ให้กระทำได้เท่าที่จำเป็นและสมควรแก่กรณี ทั้งนี้ จะต้องได้รับความยินยอมจากผู้นั้น และได้รับอนุญาตจากหน่วยงานต้นสังกัดของผู้นั้นด้วย”

๑.๓ ข้อ ๗

แก้ไขเป็นดังนี้

“ข้อ ๗ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ครบกำหนดระยะเวลาตามคำสั่งแต่งตั้งหรือดำเนินการตามหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้ง

เสร็จสิ้น

(๓) ลาออก

(๔) ต้องโทษจคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

(๕) ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๔ หรือมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๕

(๖) รัฐมนตรีหรือผู้ที่รัฐมนตรีมอบหมายให้ออก เพราะมีความประพฤติเสื่อมเสียบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือหย่อนความสามารถ”

๑.๔ ข้อ ๘ และข้อ ๙

เห็นควรปรับกรอบระยะเวลาให้สอดคล้องกับข้อ ๖ และข้อ ๗ ตามที่คณะอนุกรรมการได้ตั้งข้อสังเกตข้างต้น รวมถึงเพิ่มความว่า “การใดที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแต่งตั้งอยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้มี ผลบังคับใช้ที่ได้ดำเนินการไปแล้ว และยังไม่แล้วเสร็จ ให้การดำเนินการนั้นเป็นอันใช้ได้และดำเนินการต่อไปตามระเบียบนี้”

๒. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ.

๒.๑ ข้อ ๔

๑) หากไม่มีบุคคลใดมาสมัครเข้ารับการสรรหาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว คณะกรรมการสรรหาสามารถเชิญบุคคลภายนอกมาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิได้หรือไม่

๒) ควรเพิ่มหนังสือแสดงความยินยอมของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อหรือผู้สมัคร โดยในหนังสือแสดงความยินยอมควรมีข้อความให้ผู้สมัครรับรองตนเองว่าไม่มีลักษณะต้องห้ามและมีคุณสมบัติด้วย รวมถึงแก้ไขคำว่า “เอกสารแสดงความรู้ความสามารถ” เป็น “ประวัติการศึกษา การฝึกอบรม และการทำงาน”

๒.๒ ข้อ ๕

๑) เหตุใดไม่นำถ้อยคำตามมาตรา ๖ (๔) ของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. มาบัญญัติไว้ในเรื่องการแต่งตั้งกรรมการสรรหาจากผู้ทรงคุณวุฒิตามข้อ ๕ เพื่อให้เกิดความครอบคลุมทุกด้าน เช่น ด้านกฎหมาย ด้านวัฒนธรรมและศาสนา ด้านการพัฒนาอาชีพ ด้านสาธารณสุข เป็นต้น

๒) เหตุใดไม่นับรวมจำนวนอธิบดีซึ่งเป็นประธานกรรมการสรรหา และกรรมการสรรหาจากผู้ทรงคุณวุฒิเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อที่จะนับรวมคณะกรรมการสรรหาเป็นจำนวนเก้าคน

๓) ควรนำเรื่องคณะกรรมการสรรหามาวางไว้ก่อนเรื่องการประกาศรับสมัครโดยการแก้ไขข้อ ๕ เป็นข้อ ๔ ข้อ ๖ เป็นข้อ ๕ และข้อ ๔ เป็นข้อ ๖

๒.๓ ข้อ ๗

๑) ตามข้อ ๗ ควรแก้ไขคำว่า “ให้คณะกรรมการสรรหาพิจารณาคัดเลือกผู้สมัครตามข้อ ๔” เป็น “ให้คณะกรรมการสรรหาพิจารณาคัดเลือกผู้สมัครตามข้อ ๖” และเห็นควรแก้ไขคำว่า “ประสบการณ์” เป็น “ประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์”

๒) เหตุใดจึงเขียน “จำนวนสิบห้าคน” ไปไว้ข้างท้ายของข้อ ๗

๒.๔ ข้อ ๘

๑) ตามข้อ ๘ ควรแก้ไขคำว่า “อธิบดี” เป็น “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์”

๒) ควรแก้ไขคำว่า “แต่งตั้งต่อไป” เป็น “แต่งตั้งและออกประกาศเป็นการทั่วไป”

๒.๕ ข้อ ๙

การดำเนินการสรรหาใหม่ตามข้อ ๙ สามารถสมัครซ้ำได้หรือไม่

๓. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขของผู้จดทะเบียน การจดทะเบียน การจดทะเบียน และการเพิกถอนทะเบียน ศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน (ศพค.) พ.ศ.

๓.๑ ข้อ ๓

คำนิยาม “องค์กรเอกชน” ตามข้อ ๓ ควรแก้ไขเป็น “องค์กรที่มีใช้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรอื่นของรัฐ และให้หมายความรวมถึงภาคประชาชนในชุมชนที่มีการบริหารจัดการในรูปแบบของกลุ่มในการพัฒนาครอบครัว” และคำนิยาม “องค์กรเอกชน” หมายความว่ารวมถึงกลุ่มใดบ้าง

๓.๒ ข้อ ๕

๑) ตามข้อ ๕ (๒) ระยะเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนนำเกณฑ์ใดมาเป็นตัวกำหนด ข้อ ๕ (๓) ควรแก้ไขคำว่า “ความแตกต่างระหว่างเพศ” เป็น “เพศภาวะหรือเพศสภาพ” และคำว่า “ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ” เป็น “ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว” ส่วนคำว่า “ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ” หมายความว่าอย่างไร

๒) ข้อ ๕ (๕) เหตุใดเพิ่มคำว่า “เครือข่ายในการทำงาน” และตัดคำว่า “ให้บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สถาบันศาสนา และองค์กรอื่นได้มีส่วนร่วมในการส่งเสริม การคุ้มครองสวัสดิภาพ การช่วยเหลือ และพัฒนาครอบครัว” ออก

๓.๓ ข้อ ๙

ตามข้อ ๙ ที่กำหนดไว้ว่า “ในกรณีที่กรมเห็นว่าการจดทะเบียนมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วนตามข้อ ๑๐” หมายความว่าอย่างไร

๓.๔ ข้อ ๑๒

ตามข้อ ๑๒ ควรแก้ไขคำว่า “ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวทางระบบสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ของกรม” เป็น “ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวทางสำนักงานและระบบสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ของกรม”

๓.๕ ข้อ ๑๓

ตามข้อ ๑๓ ระยะเวลาภายในสามสิบวันหมายความว่าอย่างไร และกรณีเลิกดำเนินการแล้วไม่แจ้งผลจะเป็นอย่างไร

๓.๖ ข้อ ๑๔ (๑)

การกำหนดไว้ว่า “ไม่ดำเนินการส่งเสริมการคุ้มครองสวัสดิภาพ การช่วยเหลือ หรือการพัฒนาครอบครัวเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสองปี” ระยะเวลาสองปีดังกล่าวนำหลักเกณฑ์ใดมากำหนด นอกจากนี้ ควรเพิ่มหลักเกณฑ์การประเมินผลและรายงานผลการดำเนินการไว้ในข้อ ๑๔ ด้วย

๔. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ.

๔.๑ ข้อ ๓

๑) คำนิยามคำว่า “ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก” อาจต้องพิจารณาว่า หากบุคคลในครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบากเป็นผู้ที่อยู่ในสภาวะยากลำบากที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการแล้ว จะได้รับความช่วยเหลือตามร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม

การพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. และตามกฎหมายของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการทั้งสองฉบับควบคู่กันไปหรือไม่ หากได้รับความช่วยเหลือทั้งสองทาง อาจไม่จำเป็นต้องนำถ้อยคำตามกฎหมายของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการมาเขียนไว้ในร่างระเบียบฉบับนี้ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ให้ความสำคัญกับเรื่องครอบครัวเป็นหลัก จึงต้องให้กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวพิจารณาบุคคลในครอบครัวเป็นหลัก ตามคำจำกัดความในมาตรา ๔ “บุคคลในครอบครัว” แห่งร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ.

๒) นิยามคำว่า “นักสังคมสงเคราะห์” ได้เคยกำหนดนิยามไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ หมายความว่า “นักสังคมสงเคราะห์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา” แต่ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ไม่ได้กำหนดนิยามไว้ แต่ได้กำหนดไว้ในระเบียบฉบับนี้ โดยให้หมายความว่า “ข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งนักสังคมสงเคราะห์ และให้หมายความรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวให้ปฏิบัติหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์”

๓) นิยามคำว่า “นักสังคมสงเคราะห์” ที่กำหนดให้ “หมายความรวมถึงผู้ที่ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวให้ปฏิบัติหน้าที่นักสังคมสงเคราะห์” ควรเป็นผู้ที่มีใบอนุญาตในการประกอบวิชาชีพดังกล่าวด้วย หากกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว หมายความว่ารวมถึงกรณีที่เป็น ผู้ที่ได้รับมอบหมายแต่ไม่ได้รับใบอนุญาตสามารถทำได้หรือไม่ แต่ถ้าต้องการให้หมายความรวมถึงผู้ที่มีใบอนุญาตด้วยจะต้องเขียนไว้ให้ชัดเจน

๔) ในนิยาม “ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก” คำว่า “หัวหน้าครอบครัว” เนื่องจากการช่วยเหลือครอบครัวที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวกับการช่วยเหลือครอบครัว โดยทั่วไปของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการอาจแตกต่างกัน การระบุถ้อยคำดังกล่าวอาจเกิดปัญหาในการให้ความช่วยเหลือ เนื่องจากผู้ที่หาเลี้ยงครอบครัวบางคนอาจไม่ใช่หัวหน้าครอบครัว แต่ในทะเบียนบ้านระบุว่าเป็นผู้อาศัย

๕) ไม่ได้กำหนดนิยามคำว่า “บุคคลในครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก” ไว้ แต่ในข้อ ๓ ของร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยวิธีการ หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก พ.ศ. กำหนดนิยามไว้

๔.๒ ข้อ ๔

หากบุคคลในครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบากอาศัยอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีบุคคลในครอบครัวคนอื่นเลยจะทำอย่างไร ควรกำหนดให้ผู้แทนจากศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชนยื่นคำขอแทนได้ด้วย ทั้งนี้ อาจพิจารณาถ้อยคำโดยเทียบเคียงกับพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘

๔.๓ ข้อ ๙

การช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก เป็นการให้ความช่วยเหลือซ้ำซ้อนกับกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการหรือไม่ หากกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการได้ให้ความช่วยเหลือในกรณีดังกล่าวด้วย จะต้องแก้ไขโดยเขียนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๕. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยวิธีการ หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก พ.ศ.

๕.๑ ชื่อร่างระเบียบ

ควรแก้ไขชื่อร่างระเบียบให้สอดคล้องกับมาตรา ๒๐ วรรคสอง แห่งร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. กล่าวคือ แก้ไขเป็น “ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก พ.ศ.

๕.๒ ข้อ ๓

๑) นิยามคำว่า “ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก” กับ ข้อ ๓ นิยามคำว่า “ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก” ในร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ. แตกต่างกันอย่างใด เป็นกลุ่มเดียวกันหรือไม่ ควรเขียนให้ชัดเจน

๒) นิยามคำว่า “ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก หมายความว่า ครอบครัวที่ประสบภาวะยากลำบากตามร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ.” เมื่อพิจารณาระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ. ไม่มีคำว่า “ครอบครัวที่ประสบภาวะยากลำบาก” จึงควรแก้ไขเป็น “ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก”

๓) มีการกำหนดนิยาม “บุคคลในครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก” ไว้ แต่ไม่ได้ให้ความหมายรวมถึง คู่สมรสเดิม ด้วย

๕.๓ ข้อ ๔

เมื่อพิจารณาข้อ ๔ “บุคคลในครอบครัวที่ประสบความยากลำบากหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายซึ่งประสงค์จะขอรับความช่วยเหลือสามารถยื่นคำขอรับความช่วยเหลือได้ตามระเบียบนี้” เทียบเคียงกับข้อ ๔ ของร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ. “บุคคลในครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบากหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากบุคคลในครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบากซึ่งประสงค์จะได้รับความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ สามารถยื่นคำขอรับความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ได้ตามระเบียบนี้” เหตุใดจึงเขียนแตกต่างกัน ขอทราบเจตนารมณ์ในการร่าง

๕.๔ ข้อ ๘

เมื่อพิจารณาการให้ความช่วยเหลือในกรณี “ครอบครัวที่ประสบความยากลำบาก” ตามข้อ ๘ กับ “ครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก” ตามข้อ ๘ ของร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่อยู่ในภาวะยากลำบาก พ.ศ. ได้กำหนดการให้ความช่วยเหลือไว้เหมือนกันทั้งสองฉบับ แสดงให้เห็นว่า บุคคลในครอบครัวดังกล่าวสามารถขอรับความช่วยเหลือหรือสงเคราะห์ได้ทั้งสองทางใช่หรือไม่

๖. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นคำขอรับการช่วยเหลือหรือการสนับสนุน เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองสวัสดิภาพ และพัฒนาครอบครัวในชุมชน พ.ศ.

๖.๑ ชื่อร่างระเบียบ

ควรแก้ไขชื่อร่างระเบียบเป็น “ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นคำขอรับการช่วยเหลือหรือการสนับสนุน เพื่อส่งเสริมการคุ้มครองสวัสดิภาพ และพัฒนาครอบครัวในชุมชน พ.ศ. ของศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน”

๖.๒ ข้อ ๔

- ๑) เจตนารมณ์ในการร่างข้อ ๔ วรรคท้าย
- ๒) คำว่า “หน่วยงานของรัฐอื่น” คือหน่วยงานใด

๖.๓ ข้อ ๕

- ๑) ข้อ ๕ (๑.๑) คำว่า “บุคคลในครอบครัวที่ประสบปัญหาความยากลำบาก” หมายความว่าอย่างไร เนื่องจากไม่เคยมีการกล่าวถึงมาก่อน
- ๒) ข้อ ๕ (๑.๒) สอบถามเรื่องการให้การช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนการปฏิบัติงานของศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน และหลักเกณฑ์การอนุมัติวงเงินค่าใช้จ่าย และเงินช่วยเหลือหรือสนับสนุน
- ๓) ควรแก้ไขรูปแบบการเขียนหัวข้อย่อยใหม่เป็น ดังนี้ (๑) ด้านการเงิน (๒) ด้านทรัพยากร (๓) ด้านวิชาการ (๔) ด้านพัฒนาบุคลากร และ (๕) ด้านอื่น ๆ

๖.๔ ข้อ ๗

กำหนดระยะเวลายื่นคำขอภายในเจ็ดวัน และกำหนดระยะเวลาส่งเอกสารไม่น้อยกว่าเจ็ดวันทำการ เหตุใดจึงกำหนดการนี้ระยะเวลาไม่เหมือนกัน

๖.๕ ข้อ ๘

- ๑) ถ้อยคำที่ว่า “ภายในระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด” เหตุใดจึงไม่กำหนดระยะเวลาให้ชัดเจน
- ๒) ตั้งข้อสังเกตว่าในการยื่นขอรับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนของศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน (ศพค.) ควรกำหนดให้กรมพิจารณารายงานผลการปฏิบัติงานประกอบการให้ความช่วยเหลือในครั้งต่อไปด้วย

๖.๖ ข้อ ๙

ควรเพิ่มเติมให้กรมตรวจประเมินโครงการที่ได้รับการอนุมัติไปแล้วด้วย

๗. ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอรับการช่วยเหลือหรือการสนับสนุน เพื่อดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาครอบครัวแก่บุคลากรในสังกัด พ.ศ.

๗.๑ ชื่อร่างระเบียบ

ควรแก้ไขชื่อร่างระเบียบเป็น “ร่างระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอรับการช่วยเหลือหรือการสนับสนุน เพื่อดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาครอบครัวแก่บุคลากรในสังกัด พ.ศ. ของนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ”

๗.๒ ข้อ ๖ (๔)

“ด้านอื่น นอกจาก (๑) (๒) และ (๓) ให้กรมพิจารณาตามความจำเป็นและเหมาะสม”
คือด้านใด

๘. ร่างประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง การให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูหรือเข้ารับการรักษาอื่น

๘.๑ ข้อ ๔

๑) การกำหนดให้ศูนย์อาจยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งคุ้มครองสวัสดิภาพได้เมื่อ
เกิดกรณีตามข้อ ๔ (๑) - (๕) เพียงพอหรือไม่

๒) คำว่า “ศูนย์” หมายถึงบุคคลใดในศูนย์ส่งเสริมและคุ้มครองครอบครัว

บทที่ ๕

พิจารณาศึกษาประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสตรี

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ในการศึกษาประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรีและได้รายงานต่อคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป จำนวนทั้งสิ้น ๑๕ เรื่อง ดังนี้

๕.๑ พิจารณาศึกษาประเด็นการส่งเสริมผู้ประกอบการหญิงในการประกอบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ความเป็นมา

ที่ประชุมคณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้หารือประเด็นผู้หญิงกับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในอาเซียน ประเทศไทยกำลังจะก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community - AEC) จึงได้เชิญ ผู้แทนจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เข้าร่วมประชุมเพื่อให้ข้อมูลและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับคณะอนุกรรมการ

ผลการพิจารณา

นางสาววิมลกานต์ โกสุมาศ รองผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.) ไม่ใช่หน่วยงานที่ดูแลผู้ประกอบการหญิงโดยตรง หน่วยงานที่

รับผิดชอบหลักคือกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ดูแลด้านนี้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้จัดทำฐานข้อมูลธุรกิจ SMEs และเก็บข้อมูลตัวเลขของผู้ประกอบการหญิง โดยสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ได้ทำหน้าที่ในการเก็บข้อมูลเอง แต่ได้รวบรวมข้อมูลที่ได้จากหน่วยงานทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งกระทรวงพาณิชย์โดยกรมพัฒนาธุรกิจการค้าซึ่งทำหน้าที่ในการรับจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนบริษัท ไม่ได้มีการแยกว่าเจ้าของกิจการนิติบุคคลเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย ดังนั้นในธุรกิจที่เป็นนิติบุคคลประมาณ ๖๐๐,๐๐๐ ราย จึงไม่มีข้อมูลในส่วนนี้ ดังนั้นจากข้อมูลสถิติ SMEs ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ในกลุ่มผู้ประกอบการที่เป็นบุคคลธรรมดาที่สามารถระบุเพศของเจ้าของกิจการได้ จำนวนรวม ๑,๒๔๐,๕๗๐ ราย ปรากฏว่าในภาพรวมของ SMEs มีสัดส่วนเพศหญิงเพศชาย ไม่แตกต่างกันคือ ๕๐ : ๕๐ กล่าวคือ พบว่าเพศหญิง มีจำนวน ๖๑๕,๙๙๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๙.๖๔ เพศชายมีจำนวน ๖๒๔,๕๗๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๓๖ แต่จะพบว่าในผู้ประกอบการขนาดกลางมีสัดส่วนเพศหญิงน้อยกว่าคือ ร้อยละ ๓๘ จากเอกสาร Global Entrepreneurship Monitor จัดทำโดย Kauffman Foundation ซึ่งเป็นเอกสารที่วิเคราะห์รายงาน

สถานการณ์ของการเป็นผู้ประกอบการทั่วโลก โดยสำรวจจาก ๗๐ ประเทศทั่วโลก ประเทศไทยมี activity ของผู้ประกอบการหญิงอยู่ในกลุ่มที่สูงที่สุดในโลก ปัญหาที่พบในประเทศไทยคือผู้ประกอบการขนาดเล็กไม่สามารถเติบโตเป็นผู้ประกอบการขนาดกลางได้ ผู้ประกอบการขนาดกลางมีจำนวนน้อยกว่าประเทศอื่น ๑๐ เท่า อีกทั้งสถานะทางการศึกษาของผู้ประกอบการขนาดกลางส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับปริญญาเอก ธุรกิจส่วนใหญ่ทั่วโลกเริ่มต้น ๑๐๐ แต่อยู่รอดเพียงร้อยละ ๓๐ และอัตราการอยู่รอดของธุรกิจที่ผู้หญิงเป็นเจ้าของกิจการมีจำนวนน้อยกว่าธุรกิจที่ผู้ชายเป็นเจ้าของกิจการ

เมื่อพิจารณาทัศนคติต่อความเป็นผู้ประกอบการจำแนกตามเพศชายและหญิงของประเทศไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีทัศนคติต่อความกลัวที่จะล้มเหลวและมุมมองต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านสถานะและการได้รับความสนใจจากสื่อสูงกว่าเพศชาย โดยทัศนคติความกลัวที่จะล้มเหลวของเพศหญิงมากกว่าเพศชายประมาณร้อยละ ๑๐.๔ ในขณะที่ทัศนคติด้านอื่น ๆ จะมีสัดส่วนเพศหญิงและเพศชายไม่ต่างกันมากนัก

ประเด็นการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการหญิง พบว่ามีอัตราใกล้เคียงกับผู้ประกอบการชาย แต่อัตราที่ลดลงเรื่อยๆ ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา ซึ่งหากยังมีอัตราที่ลดลงเรื่อยๆ ต่อไป สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะเข้าไปทำการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ในเบื้องต้นตั้งข้อสันนิษฐานว่าการเริ่มต้นธุรกิจในยุคหนึ่งเป็นธุรกิจแบบยังชีพ คือวิสาหกิจรายย่อย (Micro Enterprise) เช่น ค้าขาย เปิดร้านอาหาร แต่ขณะนี้ได้ก้าวมาถึงยุคเศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy) และยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ (Knowledge Economy) ซึ่งต้องอาศัยองค์ความรู้ ทักษะ และนวัตกรรมใหม่ๆ มาใช้ในการประกอบธุรกิจ ในเรื่องนี้ผู้หญิงจะดีกว่าผู้ชาย

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยังไม่ได้ทำการเก็บข้อมูลว่า ผู้หญิงสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้เท่ากับผู้ชายหรือไม่ ในสหรัฐอเมริกาพบว่าผู้ประกอบการหญิงและผู้ประกอบการชายไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้เท่าเทียมกัน เนื่องจากคนอเมริกันยังเหยียดผู้หญิงอยู่ แต่โดยรวมภาครัฐส่วนใหญ่ไม่ใส่ใจที่จะเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเรียกร้องในเรื่องนี้

ปัญหาของผู้ประกอบการหญิง จากการหารือกับผู้ประกอบการหญิง พบว่า ผู้ประกอบการหญิงไม่มีความรู้สักเท่าการประกอบธุรกิจมีความยากลำบากกว่าผู้ชาย ยกเว้นประเด็นเดียวคือการเข้าถึงการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ การประมูล ด้วยธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นอยู่ตอนนี้ต้องพาคคนจัดซื้อจัดจ้างไปเลี้ยงอาหารซึ่งผู้หญิงทำไม่ได้ ซึ่งผู้ประกอบการหญิงได้แก้ปัญหาดังกล่าวโดยจ้างลูกจ้างผู้ชายไว้ทำหน้าที่นี้แทน

๕.๒ พิจารณานั่งสี่ร้องเรียนและเสนอข้อห่วงใยในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้หญิงในไทยในการเป็นนักบวชในพุทธศาสนา อันเนื่องมาจากการออกมติมหาเถรสมาคมว่าด้วยการห้ามบวชภิกษุณีในประเทศไทย

ความเป็นมา

ตามที่มีการแถลงมติมหาเถรสมาคมโดยพระพรหมเมธี กรรมการและโฆษกมหาเถรสมาคม เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๗ มีสาระสำคัญ ๒ ประการ ๑) “มีมติให้ภิกษุสงฆ์ทั่วประเทศ ปฏิบัติตาม

ประกาศของกรมหลวงชินวราลริวัฒน์ เรื่องการห้ามพระเณรไม่ให้บวชหญิงเป็นบรรพชิต พ.ศ. ๒๔๗๑”
๒) มหาเถรสมาคมได้มอบหมายให้สำนักพุทธศาสนาประสานกับกระทรวงการต่างประเทศในการที่จะออกประกาศให้พระสงฆ์จากต่างประเทศที่จะมาจัดพิธีบรรพชา อุปสมบทในประเทศไทยต้องแจ้งให้มหาเถรสมาคมรับทราบ และได้รับหนังสืออนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรก่อน ซึ่งมีติดังกล่าวขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๔ จึงได้มีการหยิบยกขึ้นมาพิจารณากันในที่ประชุมคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

ผลการพิจารณา

เนื่องจากประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องละเอียดอ่อน และคณะอนุกรรมการกิจการสตรีมีเรื่องต้องพิจารณาศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรีอีกเป็นจำนวนมาก จึงเห็นควรส่งเรื่องร้องเรียนนี้ให้คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรมและการท่องเที่ยว สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา

๕.๓ พิจารณาศึกษาและจัดทำยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน

ความเป็นมา

ประเทศไทยจะก้าวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประชาคมอาเซียนอย่างเป็นทางการ ในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ นี้ การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเป็นทั้งความท้าทายและโอกาส คณะอนุกรรมการกิจการสตรีตระหนักถึงความสำคัญของการเตรียมความพร้อมของทุกภาคส่วนโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสตรี ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเป็นทางการ จึงได้แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อทำการศึกษาแนวโน้มและความเป็นไปได้ในด้าน “โอกาส” และ “ผลกระทบ” ที่จะเกิดกับ “ผู้หญิง” ซึ่งเป็นประชากรกว่าครึ่งของประชากรทั้งประเทศและเพื่อศึกษาความก้าวหน้าและผลการปฏิบัติตามแผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ รวมทั้งติดตามความก้าวหน้าและการเตรียมความพร้อมของสตรีไทยในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทั้ง ๓ เสาหลัก ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ตามยุทธศาสตร์การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ปี พ.ศ.๒๕๕๘ ที่จัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ที่ได้เสนอและขับเคลื่อนมาแล้ว พร้อมทั้งศึกษาแนวทางการดำเนินการของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมของประเทศในการร่วมผลักดันให้เกิดการสร้างประชาคมอาเซียน และเพื่อนำผลการศึกษามาจัดทำเป็นยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนเสนอต่อรัฐบาลและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการผลักดันให้เกิดความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่กำลังจะมีผลอย่างเป็นทางการในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๘

คณะกรรมการการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ได้แต่งตั้งคณะทำงานเพื่อพิจารณาศึกษาและจัดทำยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน

ผลการพิจารณา

คณะทำงานได้จัดทำรายงานยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อ ก้าวสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนเสนอต่อคณะกรรมการและที่ประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติตามลำดับ โดยรายงานประกอบด้วย ข้อเสนอเชิงยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมการเตรียมความพร้อมสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนทั้ง ๓ เสาหลัก รวม ๕ ยุทธศาสตร์ มีข้อเสนอ ๒๘ แผนปฏิบัติการแบ่งเป็นแผนปฏิบัติการด้านนโยบาย ๒๑ แผน และแผนปฏิบัติการด้านนิติบัญญัติ ๗ แผน เกี่ยวข้องกับหน่วยงานต่าง ๆ ของภาครัฐและองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญไม่ต่ำกว่า ๑๕ หน่วยงาน รวมทั้งยังครอบคลุมถึงการบูรณาการความร่วมมือกับภาคธุรกิจเอกชนและกลุ่ม องค์กร เครือข่ายภาคประชาสังคมต่าง ๆ อย่างหลากหลาย โดยมีกรอบเวลาที่ได้เสนอไว้ในแต่ละยุทธศาสตร์ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความตื่นตัวและขับเคลื่อนการเตรียมความพร้อมอย่างจริงจังและเร่งด่วน มีรายละเอียด ดังนี้

๑. ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาศักยภาพและการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจของสตรีไทย

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
แผนปฏิบัติการเชิงนโยบาย ๑) ผลักดันการจัดตั้งเครือข่ายผู้ประกอบการสตรีไทยในปีงบประมาณ ๒๕๕๙	๑) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ๒) สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	ภายใน ๙ เดือน
๒) ผลักดันการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการสตรีด้านเศรษฐกิจ ภายใต้คณะกรรมการ นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาสถานภาพสตรี (กยส.)	กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว	ภายใน ๖ เดือน
๓) ผลักดันบรรจุแผนการส่งเสริมพัฒนาสตรีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในแผนฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙ ของ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อเตรียมพร้อมรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	ภายใน ๖ เดือน
๔) ผลักดันให้เกิดข้อตกลงร่วมกันระหว่างรัฐต่อรัฐ ในการโยกย้ายแรงงานสตรีไทยในอาเซียน เพื่อเพิ่มจำนวนสตรีแรงงานฝีมือให้ตรงตามตลาด	๑) กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน ๒) กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน	ภายใน ๖ เดือน

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
อาเซียนมากขึ้น รวมไปถึงการให้การอบรมความรู้ด้านกฎหมาย ภาษา และวัฒนธรรม ตลอดจนเพิ่มการคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัยให้แรงงานสตรีไทย		
๕) ให้พิจารณาให้มีแผนส่งเสริมพัฒนาทักษะและคุณภาพฝีมือแรงงานสตรีใน ๗ สาขาวิชาชีพ และ ๑ กลุ่มวิชาชีพการท่องเที่ยว ที่สามารถย้ายแรงงานฝีมืออย่างเสรีในประชาคมอาเซียน ให้เป็นรูปธรรม	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน	ภายใน ๖ เดือน
๖) ส่งเสริมให้มีความรู้ความเข้าใจต่อประเด็นทรัพย์สินทางปัญญา และการพัฒนาเชิงนวัตกรรมแก่สตรี	๑) กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน ๒) กระทรวงอุตสาหกรรม ๓) กรมทรัพย์สินทางปัญญา	ไม่กำหนด
แผนปฏิบัติการเชิงนิติบัญญัติ ๗) ผลักดันร่างกฎหมายพระราชบัญญัติกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี	กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี กรมพัฒนาชุมชน	ภายใน ๖ เดือน
๘) ผลักดันให้มีพระราชบัญญัติวิชาชีพ พ.ศ. สำหรับสาขาวิชาชีพที่เข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่ยังไม่มีกฎหมายรองรับ	กระทรวงแรงงาน	ภายใน ๙ เดือน

๒. ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาศักยภาพ และเสริมสร้างภาวะผู้นำ ด้วยการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการตัดสินใจในระดับต่าง ๆ ของสตรี

ข้อเสนอแนะ	ผู้รับผิดชอบ	ระยะเวลา
แผนปฏิบัติการเชิงนโยบาย ๑) เร่งผลักดันให้นำผลงานวิจัยเรื่อง “การจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อการพัฒนาผู้นำและการมีส่วนร่วมของผู้หญิงทางการเมืองและการตัดสินใจ” ซึ่งจัดทำโครงการเสริมสร้างภาวะผู้นำของผู้หญิงและการวางแผนและจัดหางบประมาณที่ค้ำประกันถึงมิติหญิงชาย ของสถาบันพระปกเกล้า โดยการสนับสนุนจางองค์การเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและเพิ่มพลังของผู้หญิงแห่งชาติ สหประชาชาติ (UN Women) ซึ่งใช้วิธีวิจัยเชิง	๑) คณะกรรมาธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๒) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ๓) สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ๔) กรมประชาสัมพันธ์ ๕) สภาพัฒนาการเมือง ๖) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ๗) สถาบันพระปกเกล้า	ภายใน ๖ เดือน

ข้อเสนอแนะ	ผู้รับผิดชอบ	ระยะเวลา
<p>ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม</p> <p>ผลจากงานวิจัยนี้ทำให้สามารถพัฒนาให้เกิดแผนปฏิบัติการเพื่อการพัฒนาผู้นำและการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในทางการเมืองและการตัดสินใจ</p>	<p>๘) องค์กรเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและเพิ่มพลังผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women)</p>	
<p>๒) ผลักดันให้มีการส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง โดยระบุไว้ในกฎหมายพรรคการเมืองว่า ต้องมีผู้หญิงอย่างน้อย ๓๐% ดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง และต้องมีจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้หญิงอย่างน้อย ๓๐% ของผู้สมัครทั้งหมด และในรายชื่อของพรรคที่เสนอนั้น ในแต่ละ ๓ อันดับ ต้องมีผู้หญิงอย่างน้อย ๑ คน โดยหากมีจำนวนผู้หญิงไม่ถึง ๓๐% พรรคการเมืองจะถูกลงโทษโดยการปรับ แต่ยังสามารถแข่งขันต่อได้</p>	<p>๑) คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ</p> <p>๒) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์</p> <p>๓) สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง</p> <p>๔) กรมประชาสัมพันธ์</p> <p>๕) สภาพัฒนาการเมือง</p> <p>๖) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ</p> <p>๗) สถาบันพระปกเกล้า</p> <p>๘) องค์กรเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและเพิ่มพลังผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women)</p>	<p>ภายใน ๖ เดือน</p>
<p>๓) เสนอให้มีการจัดตั้งองค์กรที่ทำหน้าที่เคลื่อนไหวเพื่อรณรงค์ให้เกิดความเสมอภาคระหว่างเพศ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม โดยให้ทำงานประสานกันกับทุกหน่วยงานเพื่อให้เกิดพลังมากขึ้น ซึ่งหน่วยงานเหล่านี้สามารถเป็นปาก เป็นเสียงให้กับผู้หญิงได้</p>	<p>๑) คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ</p> <p>๒) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว</p> <p>๓) สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง</p> <p>๔) กรมประชาสัมพันธ์</p> <p>๕) สภาพัฒนาการเมือง</p> <p>๖) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ</p> <p>๗) สถาบันพระปกเกล้า</p> <p>๘) องค์กรเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและเพิ่มพลังผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women)</p>	<p>ภายใน ๖ เดือน</p>
<p>๔) เสนอให้มีการขับเคลื่อนหลักสูตรการพัฒนาผู้หญิงเพื่อยกระดับความเป็นผู้นำ และการมีส่วนร่วม</p>	<p>๑) คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและ</p>	<p>ภายใน ๖ เดือน</p>

ข้อเสนอแนะ	ผู้รับผิดชอบ	ระยะเวลา
<p>ร่วมทางการเมืองและการตัดสินใจ ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มีการพัฒนาปรับปรุงจากต้นแบบหลักสูตรการอบรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทยให้มากที่สุด โดยใช้ระยะเวลาในการอบรมระยะสั้น มีความยืดหยุ่นสูง และมีกลุ่มเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง</p> <p>โดยมีความมุ่งหวังว่า หลักสูตรนี้จะเป็นเครื่องมือสำคัญในการเพิ่มทั้งจำนวนและสัดส่วนในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิงมากขึ้น พร้อมทั้งเสริมสร้างศักยภาพและจริยธรรมของผู้หญิงที่เป็นสตรีในระดับต่าง ๆ ต่อไป</p>	<p>ผู้ด้อยโอกาส สถานितिบัญญัติแห่งชาติ</p> <p>๒) กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>๓) กระทรวงวัฒนธรรม</p> <p>๔) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว</p> <p>๕) สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง</p> <p>๖) กรมประชาสัมพันธ์</p> <p>๗) สภาพัฒนาการเมือง</p> <p>๘) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ</p> <p>๙) สถาบันพระปกเกล้า</p> <p>๑๐) องค์กรเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและเพิ่มพลังผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women)</p>	
<p>แผนปฏิบัติการเชิงนิติบัญญัติ</p> <p>๕) เสนอให้มีกฎหมายจัดตั้งองค์กรสตรีภาคเอกชนที่ทำหน้าที่เป็นองค์กรหลัก เพื่อเป็นตัวแทนสตรีภาคเอกชนและเป็นกลไกระดับชาติในการพัฒนาศักยภาพสตรี และรณรงค์ให้เกิดความเสมอภาคระหว่างเพศ และขับเคลื่อนส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง</p>	<p>คณะกรรมการสิทธิการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สถานितिบัญญัติแห่งชาติ</p>	<p>ภายใน ๖ เดือน</p>

๓. ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การพัฒนาการเสริมสร้างความตระหนักรู้และยอมรับความเสมอภาคระหว่างเพศ

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
<p>แผนปฏิบัติการเชิงนโยบาย</p> <p>๑) ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาเรื่องความเสมอภาคระหว่างเพศ</p> <p>๑.๑ จัดทำหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับเรื่องความเสมอภาคระหว่างเพศ ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงปริญญาโท</p> <p>๑.๒ จัดทำหลักสูตรการอบรมระยะสั้นให้กับวิทยากรในทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน</p>	<p>๑) กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>๒) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว</p> <p>๓) กระทรวงวัฒนธรรม</p> <p>๔) กระทรวงมหาดไทย</p> <p>๕) กระทรวงสาธารณสุข</p> <p>๖) สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการ</p>	<p>ภายใน ๙ เดือน</p>

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
<p>เรื่องเจตคติความเสมอภาคระหว่างเพศในประชาคมอาเซียน เสนอให้ใช้รูปแบบการฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงานอันเป็นต้นแบบที่ดี</p> <p>๑.๓ จัดทำหลักสูตรภาคบังคับการฝึกอบรมเรื่องความเสมอภาคระหว่างเพศในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (Gender Equality in Local Government) เสนอให้ใช้รูปแบบหลักสูตรของ UN Habitat</p> <p>๑.๔ ส่งเสริมให้มีการจัดทำหลักสูตรความเสมอภาคระหว่างเพศให้กับคู่สมรส</p>	<p>โทรคมนาคมแห่งชาติ</p> <p>๗) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค</p>	
<p>๒) จัดทำละครภาพยนตร์สร้างทัศนคติที่ดีในเรื่องความเสมอภาค รวมทั้งรณรงค์ให้มีการโฆษณาหนังสือเผยแพร่ สื่อวิทยุ โทรทัศน์ บิลบอร์ด เว็บไซต์ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพสตรีไทย (ปัจจุบัน Google ร่วมกับ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ และกระทรวงแรงงานจัดทำเว็บไซต์ www.womenwill.com)</p>	<p>๑) กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>๒) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว</p> <p>๓) กระทรวงวัฒนธรรม</p> <p>๔) กระทรวงแรงงาน</p> <p>๕) สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ</p> <p>๖) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค</p> <p>๗) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ</p> <p>๘) กรมประชาสัมพันธ์</p>	<p>ภายใน ๖ เดือน</p>
<p>๓) สร้างแรงจูงใจ ให้องค์กรสื่อ สนับสนุนให้หน่วยงานเอกชนที่รณรงค์ในเรื่องการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศที่ได้รับการยกย่องด้วยการมอบรางวัลและสิทธิประโยชน์ทางภาษี</p>	<p>๑) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว</p> <p>๒) กระทรวงวัฒนธรรม</p> <p>๓) กระทรวงการคลัง</p> <p>๔) สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ</p> <p>๕) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ</p> <p>๖) กรมประชาสัมพันธ์</p>	<p>ภายใน ๖ เดือน</p>

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
๔) ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายห้ามการเผยแพร่ในเรื่องความรุนแรงต่อเด็กและสตรีอย่างจริงจัง ๔.๑ ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการกระทำความรุนแรงต่อเด็กและสตรีอย่างยิ่ง รวมทั้งมีการจัดตั้งกลไกการเฝ้าระวัง และติดตามการแก้ปัญหาความรุนแรงต่อสตรีอย่างเป็นรูปธรรม ๔.๒ ดำเนินการให้มีมาตรการคุ้มครองป้องกันการถูกคุกคามทางเพศในสถานประกอบการทั้งแรงงานในระบบและแรงงานนอกระบบ รวมถึงหน่วยงานภาครัฐ	๑) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ๒) กระทรวงวัฒนธรรม ๓) สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ	ภายใน ๖ เดือน
๕) ผลักดันให้มีการจัดทำงบประมาณให้ค้ำประกันสิทธิมนุษยชนในหน่วยงานของรัฐ	๑) กระทรวงการคลัง ๒) ผู้ตรวจการแผ่นดิน	ภายใน ๖ เดือน
แผนปฏิบัติการเชิงนิติบัญญัติ ๖) ติดตามการเตรียมความพร้อมเพื่อการบังคับใช้พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘	คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ภายใน ๓ เดือน

๔. ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : การพัฒนาสุขภาพ คุณภาพชีวิต และเสริมสร้างความมั่นคงในชีวิต

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
แผนปฏิบัติการเชิงนโยบาย ๑) ผลักดันให้มีการจัดแผนงบประมาณของกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีในสัดส่วนของการปรับปรุงคุณภาพชีวิตสตรีให้มีความมั่นคงมากขึ้น	กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี กรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย	ภายใน ๖ เดือน
๒) ผลักดันให้มีมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ๒.๑ ให้จัดตั้งคณะกรรมการชาติเพื่อทำหน้าที่ขับเคลื่อนและให้เพิ่มบุคลากรในการทำงานมากขึ้น ๒.๒ ให้มีหน่วยงานภาคเอกชน ๒.๓ ผลักดันให้มีการทำวิจัยและการติดตามผล ๒.๔ ให้มีการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอน	๑) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ๒) กระทรวงสาธารณสุข ๓) กระทรวงศึกษาธิการ ๔) กระทรวงมหาดไทย ๕) กระทรวงวัฒนธรรม	ภายใน ๙ เดือน

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
<p>เกี่ยวกับเพศศึกษาตั้งแต่ชั้นอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาอย่างเป็นระบบ</p> <p>๒.๕ ผลักดันให้เกิดชุมชนเข้มแข็งเป็นต้นแบบในเรื่อง การแก้ปัญหาแม่วัยรุ่น</p> <p>๒.๖ ผลักดันให้เกิดความเข้าใจถึงปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น โดยที่ไม่จำเป็นต้องตัดโอกาสในการศึกษา</p>		
<p>๓) ผลักดันให้มีมาตรการในการคุ้มครองดูแล เยาวสตรี และเด็กในภาวะภัยพิบัติ รวมถึง ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส</p>	<p>๑) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์</p> <p>๒) กระทรวงสาธารณสุข</p> <p>๓) กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>๔) กระทรวงมหาดไทย</p> <p>๕) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ</p>	ภายใน ๖ เดือน
<p>๔) ผลักดันให้ความรู้ทางด้านกฎหมายแก่เด็กและสตรีในแต่ละชุมชน</p>	<p>กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์</p>	ไม่กำหนด
<p>แผนปฏิบัติการเชิงนิติบัญญัติ</p> <p>๕) ผลักดันกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเรื่องปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น การตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์รวมถึงสุขภาพของผู้หญิงตลอดช่วงชีวิต โดยพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ๒ ร่าง ประกอบด้วย ๑.ร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. เสนอโดย นายเจตน์ ศิรธรานนท์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และ ๒.ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิอนามัยการเจริญพันธุ์และสุขภาพทางเพศ พ.ศ. (ฉบับ มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.))</p>	<p>๑) กระทรวงสาธารณสุข</p> <p>๒) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์</p> <p>๓) กระทรวงศึกษาธิการ</p> <p>๔) กระทรวงมหาดไทย</p> <p>๕) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน สภาเด็กและเยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ</p>	ภายใน ๖ เดือน
<p>๖) ผลักดันให้มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ อย่างมีประสิทธิภาพและผลักดันให้มีการพิจารณาแก้ไขบางมาตราที่ยังเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงกลไกของกฎหมาย</p>	<p>๑) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์</p> <p>๒) กระทรวงสาธารณสุข</p> <p>๓) กระทรวงมหาดไทย</p> <p>๔) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์</p>	ภายใน ๓ เดือน

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
	๕) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ๖) คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และ ผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ	

๕. ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : การสร้างกลไกและพัฒนาศักยภาพองค์กรสตรีระดับชาติ

ข้อเสนอแนะ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ระยะเวลา
แผนปฏิบัติการเชิงนโยบาย ๑) ผลักดันให้คณะกรรมการยุทธศาสตร์สตรี แห่งชาติ (กยส.) ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การเตรียม ความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อเข้าสู่ ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน เสนอในการ ขับเคลื่อนให้มีส่วนร่วมของสตรี ภาคธุรกิจ ภาค ประชาสังคม และภาคเอกชน ร่วมอยู่ด้วย	กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว	ภายใน ๓ เดือน
๒) เร่งรัดการปรับปรุงกลไกการขับเคลื่อนการ ดำเนินงานของ ผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาท หญิงชาย (Chief Gender Equality Officer - CGEO) ในทุกหน่วยงานของรัฐ และองค์กรอิสระ ตามรัฐธรรมนูญ	กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว	ภายใน ๖ เดือน
แผนปฏิบัติการเชิงนิติบัญญัติ ๓) เสนอให้มีกฎหมายจัดตั้งองค์กรหลักของสตรี ภาคประชาสังคม ที่ทำหน้าที่เป็นองค์กรหลัก เพื่อให้เป็นตัวแทนสตรีภาคประชาสังคมเป็นกลไก ระดับชาติในการพัฒนาศักยภาพสตรี รณรงค์ให้ เกิดความเสมอภาคระหว่างเพศ และขับเคลื่อน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของผู้หญิง	คณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและ ผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ	ภายใน ๖ เดือน

๕.๔ พิจารณาการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการกระทำความรุนแรงต่อสตรี

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้พิจารณาการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการกระทำความรุนแรงต่อสตรี โดยหยิบยกตัวอย่างกรณีการนำเสนอข่าวผู้สูงอายุถูกข่มขืนในจังหวัดนครปฐม ขึ้นมาพิจารณาศึกษา จึงได้เชิญผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เข้าร่วมประชุมเพื่อหารือประเด็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง แนวนโยบาย ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขปัญหาการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศและการกระทำความรุนแรงต่อสตรี เพื่อนำมาเป็นข้อเสนอแนะมาตรการเชิงรุกไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ต่อไป

ผลการพิจารณา

๑. นายไพฑูรย์ พัชรอาภา นักพัฒนาสังคมชำนาญการพิเศษ สำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ในพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ นั้นไม่ได้มีบทกำหนดโทษผู้ที่ถูกข่มขืน เช่น กรณีที่เกิดเหตุการณ์ผู้สูงอายุถูกข่มขืนตามข่าวที่นำเสนอ ก็ต้องให้เป็นไปตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ในพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ. ๒๕๔๖ มีสาระสำคัญเกี่ยวกับความคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุน เป็นกฎหมายที่มองในเชิงบวก แต่ทางสำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ จึงได้หาแนวทางในเชิงป้องกัน โดยดำเนินการจัดหาอาสาสมัครเพื่อดูแลผู้สูงอายุในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนกรณีผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวในปัจจุบันมีจำนวน ๒๖.๒ และทางสำนักงานได้ดำเนินการสร้างระบบโครงข่ายการคุ้มครองภัยทางสังคมผู้สูงอายุซึ่งจะให้มีการจัดขึ้นในชุมชนซึ่งโครงการนี้ได้ให้มหาวิทยาลัยมหิดลทำการศึกษา

กรณีที่มีการกระทำความรุนแรงในครอบครัวจะนำพระราชบัญญัติผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ มาบังคับใช้ ซึ่งจะมีการกำหนดโทษว่า หากผู้ที่กระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นผู้กระทำความผิดจะมีโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๖,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือหากมีการเผยแพร่หรือไปละเมิดกรณีในการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับความรุนแรงที่ทำให้เกิดความเสียหายให้น่าพระราชบัญญัติผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ มาบังคับใช้ได้เช่นกัน

๒. นางรัตนกร ทองสำราญ ผู้อำนวยการสำนักกำกับผังรายการ สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

อำนาจหน้าที่ของ กสทช. มีหน้าที่กำกับดูแลเท่านั้น โดยแบ่งออกเป็นด้านกระจายเสียงและโทรทัศน์ และด้านโทรคมนาคม ในส่วนของด้านกระจายเสียงและโทรทัศน์มีคณะอนุกรรมการด้านผังรายการและเนื้อหารายการพลโทพีระพงษ์ มานะกิจ เป็นประธาน อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ชุดนี้ คือ กลั่นกรองเนื้อหาผังรายการที่ออกอากาศทางกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์ที่เข้าข่ายผิด ตามมาตรา ๓๗ ของพระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ ใน ด้านกิจการกระจายเสียงและโทรทัศน์มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องจำนวน ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติการ ประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ และพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่น ความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุ กระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๓ ในขณะอนุกรรมการด้านผังรายการและเนื้อหารายการจะดูแลเนื้อหารายการที่เข้าข่ายผิด ตามมาตรา ๓๗ ของพระราชบัญญัติประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ กล่าวไว้ว่า ห้ามมิให้ออกรายการที่มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดการลัษณะประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขหรือที่มีผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือ ศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือมีการกระทำซึ่งเข้าข่ายลามกอนาจารหรือมีผลกระทบต่อทำให้เกิด ความเสื่อมทรามทางจิตใจหรือสุขภาพของประชาชนอย่างร้ายแรง ซึ่งได้กำหนดไว้ในกฎหมาย รายการ เนื้อหาใด ๆก็ตามที่เผยแพร่ทางกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ซึ่งคณะอนุกรรมการด้านผัง รายการพิจารณาและกลั่นกรองแล้วจะส่งไปที่กิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ (กสท.) เมื่อ พิจารณากลั่นกรองและเห็นชอบก็จะมีมติตามที่คณะอนุกรรมการด้านผังรายการเสนอ ผลที่เป็น รูปธรรมที่บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด มีคำสั่งปรับเป็นจำนวนเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท คือ รายการ ไทยแลนด์กอล์ฟเทนนิส รายการปากโป้งของค่ายอาร์เอส รายการเรื่องเล่าเช้านี้ของ นายสรยุทธสุ ทตะนะจินดา ที่นำผู้หญิงหน้าอกใหญ่มาออกอากาศทางรายการโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓

๓. นางรมิดา จรินทร์พิทักษ์ ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

มาตรา ๔๐ ของพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๕๑ กล่าวว่าผู้ได้รับความเสียหายเนื่องมาจากรายการที่ออกอากาศเป็นเท็จหรือละเมิดสิทธิ เสรีภาพ เกียรติยศ ชื่อเสียง สิทธิในครอบครัว หรือความเป็นส่วนตัวของบุคคล ในส่วนนี้จะเป็นส่วนที่ สามารถร้องเรียนมาที่คณะกรรมการได้แต่กฎหมายกำหนดว่า คณะกรรมการจะดำเนินการโดยการส่ง ความเห็นไปยังองค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพหรืออาชีพ หมายความว่า ในส่วนของสื่อสารมวลชน จะมีการรวมกลุ่มเป็นสมาชิวิชาชีพ สมาคมต่าง ๆ โดยมีหลักข้อบังคับที่จะควบคุมสมาชิก สมาชิก ได้แก่ ช่องรายการต่าง ๆ สถานีโทรทัศน์ สถานีวิทยุต่าง ๆ ถ้าปัญหาเกิดขึ้นอยู่ในสมาชิกสมาคมใด สมาคมจะ ดำเนินการตามข้อบังคับนั้นเพื่อที่จะตักเตือนสมาชิก หรือตัดสินตามข้อบังคับ ซึ่งในทางปฏิบัติจริง พบว่า การดำเนินงานของสมาคมกับสมาชิวิชาชีพไม่เกิดผลในทางปฏิบัติมากนัก เพราะจะ ตักเตือนและก็ยังทำซ้ำ และในบางกรณีสมาชิกลาออกจากสมาคมไม่สามารถที่จะดำเนินการใด ๆ ได้จึง เป็นประเด็นปัญหาอยู่ว่ารัฐธรรมนูญกำหนดเรื่องเสรีภาพสื่อมวลชนต้องให้มีการกำกับดูแลกันเองแต่ ในทางปฏิบัติไม่ได้เกิดผลจริง หลายกรณีจึงร้องเรียนมาที่ กสทช. และ กสทช. จึงพิจารณาตาม บทบัญญัติ ติความให้เข้าบทบัญญัติในมาตรา ๓๗ ว่า กระทบเรื่องใดบ้าง เช่น การปรับ หรือการพักใช้ ใบอนุญาต

๔. นายชัยสิทธิ์ เนรมิต นักวิชาการระดับปฏิบัติการ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT)

ตนเองรับผิดชอบในส่วนของส่งเสริมการพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการ สื่อสาร จะทำงานในการส่งเสริมให้คนพิการ เด็ก สตรี ผู้สูงอายุให้เข้าถึงการใช้งานของคอมพิวเตอร์ ใน

งานที่รับผิดชอบจะเป็นการให้ความรู้ทางด้านการใช้เทคโนโลยีและภัยต่าง ๆ โดยมีการจัดอบรมความรู้ให้กับคนพิการ ผู้สูงอายุ เด็กด้อยโอกาส ให้ระวังในการเข้าถึงคอมพิวเตอร์ และเตือนภัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับคอมพิวเตอร์

๕. พลดำรวจตรี มานิตย์ จำลองรักษ์ ผบก.ภาค ๗ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๑) การคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหาย และการนำเสนอข่าวที่ทำให้ผู้เสียหายเกิดความเสียหายนั้น โดยหลักการแล้วทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งที่ ๔๑๙/๕๖ ชัดเจนว่า ห้ามจัดให้สื่อมวลชนทุกแขนงเข้าทำข่าว ขณะมีการให้ผู้ต้องหาพนักงานสอบสวนไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ หรือหลีกเลี่ยงการให้สัมภาษณ์ใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการตอบโต้ระหว่างพนักงานสอบสวนและผู้ต้องหา ซึ่งกำหนดเป็นแนวทางชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางให้พนักงานสอบสวนได้ปฏิบัติเรื่อยมา แต่สำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่สามารถห้ามไม่ให้นักข่าวเข้ามาทำข่าวในขณะที่เกิดเหตุไม่ได้เนื่องจากนักข่าวก็มีสิทธิเสรีภาพที่จะนำเสนอข่าวแต่ต้องรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมด เมื่อนำเสนอข่าวไปแล้วผู้เสียหายเห็นว่าตนถูกละเมิดจากสื่อก็จะมาแจ้งความร้องทุกข์ จึงทำให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องไปดำเนินการในทุกกรณี

๒) ตามข่าวที่นำเสนอขึ้น สำนักงานตำรวจภูธรภาค ๗ ไม่ได้เคยจัดให้มีการแถลงข่าวในส่วนของผู้เสียหายเพียงแต่ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของประชาชนเป็นจำนวนมาก ทำให้สื่อมวลชนติดตามข่าวตลอดเวลาและลงพื้นที่ไปยังบ้านผู้เสียหายเองเพื่อนำมาเสนอเป็นข่าว โดยที่สำนักงานตำรวจภูธร ภาค ๗ ไม่ได้มีการดำเนินการใด ๆ ร่วมกับนักข่าว สำนักงานตำรวจภูธรภาค ๗ เพียงแต่นำเรื่องราวที่เกิดขึ้นมานำเสนอข่าวเพื่อเป็นเบาะแสให้กับประชาชนทั่วไปได้แจ้งเบาะแสเข้ามาเพื่อแจ้งข้อมูลของคนร้ายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ติดตามเบาะแส ซึ่งขณะนี้ทางผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้ดำเนินการประชุมร่วมกับหน่วยงานราชการทุกหน่วย เพื่อดำเนินการเรื่องดังกล่าวนี้

๓) ถ้าหากผู้เสียหายมาแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติก็สามารถเอาความผิดกับผู้ที่ทำให้เกิดความผิดได้แต่ต้องอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมายที่เจ้าพนักงานมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการได้ด้วย

๕.๕ พิจารณาศึกษาประเด็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครม.ในวัยรุ่น

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้พิจารณาศึกษาประเด็นการตั้งครม.ไม่พร้อมในวัยรุ่น ซึ่งเป็นปัญหาระดับชาติ และร่างพระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครม.ในวัยรุ่น พ.ศ. ซึ่งกำลังจะเข้าสู่การพิจารณาของที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จึงได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมประชุม เพื่อให้ข้อมูลและ

แลกเปลี่ยนความเห็น อันนำไปสู่การออกกฎหมายที่เหมาะสมกับบริบทสังคมไทยและแก้ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พร้อมได้อย่างแท้จริงต่อไป

ผลการพิจารณา

๑. นางสุนันท์ ดวงจันทร์ ประธานฝ่ายสุขภาพและอนามัยเจริญพันธุ์ สมาคมติดตามการพัฒนาสตรีในประเทศไทย

สถานการณ์ที่น่าห่วงใย

- องค์การอนามัยโลก (WHO) เปิดเผยรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์การตั้งครรภ์ของผู้หญิงอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี ทั่วโลกในปี ๒๕๕๖ โดยประเทศไทยมีจำนวนสูงถึง ๗๔ คน ต่อ ๑,๐๐๐ คน เท่ากับประเทศมาเลเซีย และอยู่อันดับที่ ๒ รองจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

- เมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ราชอาณาจักรกัมพูชา และสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ ซึ่งมีสถิติอยู่ที่ ๖๕ คน ต่อ ๑,๐๐๐ คน หรือสาธารณรัฐอินโดนีเซียซึ่งมีประชากรมากที่สุดในภูมิภาค แต่มีสถิติเพียง ๖๙ คน ต่อ ๑,๐๐๐ คนเท่านั้น ขณะที่เกณฑ์มาตรฐานจากทั่วโลกอยู่ที่ ๖๕ คน ต่อ ๑,๐๐๐ คน

- ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เยาวชนไทยตั้งครรภ์โดยไม่พร้อมเป็นลำดับที่ ๑ ของอาเซียน โดยประมาณ ๑๔๐,๐๐๐ รายต่อปี

หญิงชายได้รับผลกระทบด้านสุขภาพทางเพศต่างกัน

- ร้อยละ ๘ ของผู้หญิงอายุต่ำกว่า ๒๐ ปีมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเพราะถูกบังคับ

- มีผู้หญิงถูกข่มขืนวันละ ๑๔ ราย ทำให้มีโอกาสติดเชื้อเอชไอวี /เอ็ดส์ ตั้งครรภ์ไม่พร้อมได้มากกว่าปกติเพราะไม่ทันป้องกันตัว

- กรณีการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่คาดคิดจะเกิดอะไรขึ้นกับหญิงและชาย อาจตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อมติดเชื้อเอชไอวี/เอ็ดส์ โรคติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ มะเร็งปากมดลูก โรคทางกรรมพันธุ์ และอื่น ๆ

- ไทยมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ ๑๔,๐๐๐ ราย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ในจำนวนนี้ร้อยละ ๔๐ ติดจากสามีและคู่อุปการะ ส่วนใหญ่ที่ติดอายุ ๑๕ - ๒๔ ปี มีวัยรุ่นติดเชื้อ ๓๐,๐๐๐ คน

- เยาวชนที่เป็นนักเรียนอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี มีการติดเชื้อกามโรคมากขึ้น

- ปัจจัยเสี่ยงอื่น ๆ เช่น การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สื่อทุกรูปแบบมีเนื้อหาผลิตซ้ำ

ความรุนแรงทางเพศ

- ปัจจุบันวัยรุ่นมีแนวโน้มคลอดเพิ่มขึ้นและคลอดเมื่ออายุน้อยลง โดยเฉพาะวัยรุ่นอายุ ๑๕ - ๑๗ ปี สาเหตุที่วัยรุ่นตั้งครรภ์เป็นผลมาจากการไม่ได้ป้องกัน

- วัยรุ่นจำนวน ๑ ใน ๓ ไม่ได้ป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อมีเพศสัมพันธ์ ประมาณครึ่งหนึ่งใช้ถุงยางอนามัย และเพียงร้อยละ ๑๐.๗ เท่านั้นที่ใช้ยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน

- ในขณะเดียวกันวัยรุ่นกลุ่มที่ชอบเที่ยวในสถานที่เร่ร่อน เช่น ผับ บาร์ จะมีอัตราการมีเพศสัมพันธ์มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การไม่ใช้ถุงยางอนามัย มีการดื่มแอลกอฮอล์และใช้สารเสพติดร่วมด้วยจะเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดทางเพศสูงกว่ากลุ่มอื่น

- ทั้งนี้พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี ที่มีการตั้งครรภ์ตัดสินใจทำแท้งเดือน ร้อยละ ๕๓ และเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลที่มีผลมาจากการทำแท้งถึงร้อยละ ๒๘.๕ และที่สำคัญมากกว่าร้อยละ ๒๕ ของวัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้กลับมาตั้งครรภ์ภายในเวลา ๒ ปี

- ด้วยเหตุที่ร่างกาย ระบบการเจริญพันธุ์ ค่านิยม ความคิดความเชื่อของสังคมมีมุมมองต่อผู้หญิงแตกต่างไปจากผู้ชายจึงทำให้ผู้หญิงต้องเผชิญกับปัญหาสุขภาพทางเพศ มีปัจจัยเสี่ยงที่แตกต่างและเผชิญปัญหามากกว่าชาย

๒. นางณัฐยา บุญภักดี คณะทำงานเรื่องการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (United Nations Population Fund - UNFPA) ประจำประเทศไทย

ข้อมูลจากการวิจัยในประเทศ

- พบว่าการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นมีมากในพื้นที่นอกเขตเทศบาล ในกลุ่มที่มีการศึกษาไม่ถึงระดับอุดมศึกษา ในกลุ่มฐานะเศรษฐกิจของครัวเรือนปานกลางไปจนถึงยากจน

- การถูกบังคับขืนใจ การละเมิดทางเพศ เป็นสาเหตุส่วนหนึ่ง

- อัตราการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นมีไม่ถึงเพียงร้อยละ ๓๐ ทั้งหญิงและชายการขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยเนื่องจากการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษารอบด้านยังไม่ครอบคลุมในสถานศึกษาทุกแห่ง

- จากสถิติพบว่า วัยรุ่นในกลุ่มอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี ที่ออกจากระบบการศึกษาและทำงานแล้ว ส่วนใหญ่ทำอาชีพที่ไม่ต้องใช้ทักษะฝีมือมากนัก และประสบปัญหาในการหางานทำ

บทเรียนจากนานาชาติ : นโยบายและมาตรการที่ได้ผล

- การทำงานเชิงรุกเพื่อคุ้มครองเด็กหญิงอายุน้อยกว่า ๑๕ ปีไม่ให้กลายเป็น “เด็กหญิงแม่” ในมิติทางกฎหมาย การมีเพศสัมพันธ์กับเด็กหญิงอายุไม่ถึง ๑๕ ปีนับเป็นความผิดอาญาและหากเด็กหญิงตั้งครรภ์จะต้องได้รับการยุติการตั้งครรภ์ตามกฎหมายโดยความสมัครใจ การเกิดกรณี “เด็กหญิงแม่” จึงเป็นเรื่องที่ป้องกันได้และควรทำทันที แต่จุดอ่อนคือมักไม่มีการเก็บข้อมูลที่ละเอียดมากพอว่าเด็กกลุ่มนี้เป็นใครและจะเข้าถึงได้อย่างไร จึงควรปรับปรุงระบบการเก็บข้อมูลให้ครอบคลุมเด็กกลุ่มวัยนี้ และรวบรวมข้อมูลเพื่อตรวจสอบปัจจัยที่ทำให้นักเรียนออกจากโรงเรียนกลางคัน ปัญหาความรุนแรงและการบังคับขืนใจ เพื่อนำข้อมูลมาออกแบบระบบป้องกันและช่วยเหลือที่สอดคล้องกับกลุ่มวัย

- ลดการตั้งครรภ์และการคลอดซ้ำในหญิงที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี โดยให้ความรู้เรื่องอนามัยการเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้บริการคุมกำเนิดแบบกึ่งถาวรซึ่งสามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ ๓ - ๕ ปี และการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มพ่อแม่ วัยเยาว์ ซึ่งควรเป็นบริการที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย นอกจากนี้ควรมีมาตรการเฝ้าระวังและติดตามประเมินผลความก้าวหน้าของการดำเนินงานที่ชัดเจน

- มาตรการการคุมกำเนิดควรมีความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางสังคมและชีวิตประจำวันของวัยรุ่นกลุ่มเป้าหมาย โดยประเมินประสิทธิผลและความเป็นไปได้ของการจัดบริการถุงยางอนามัยและการคุมกำเนิดโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายทุกรูปแบบแก่วัยรุ่นกลุ่มเสี่ยงทั้งภายในและนอกสถานพยาบาล โดยคำนึงถึงการให้บริการที่รักษาความลับและความเป็นส่วนตัว ตลอดจนการให้คำปรึกษาที่เหมาะสมเพื่อให้วัยรุ่นสามารถร่วมตัดสินใจเรื่องการใช้วิธีการคุมกำเนิดที่เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละคน ตลอดจนขจัดอุปสรรคต่าง ๆ ที่กีดขวางการเข้าถึงบริการเหล่านี้ เช่น อายุที่สามารถเข้ารับบริการได้โดยสมัครใจและไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้ปกครอง

- ลงทุนเรื่องการศึกษาถ้วนหน้าของเด็กทุกคน กล่าวคือต้องให้หลักประกันว่าเด็กทุกคนต้องได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ กรณีที่ตั้งครรภ์ ต้องให้หลักประกันว่าการตั้งครรภ์จะไม่เป็นปัจจัย

ส่งผลต่อโอกาสทางการศึกษาและคุณภาพของการศึกษาที่ได้รับ และมีการดำเนินงานที่ละเอียดอ่อน เพื่อคุ้มครองสิทธิของเด็ก มีการศึกษาพบว่าหากแม่วัยรุ่นได้รับการศึกษาที่ต่อเนื่อง ได้รับความช่วยเหลือในการเลี้ยงดูบุตรระหว่างที่เรียนต่อ ได้รับทุนการศึกษาหรือเลี้ยงดูตนเองและลูก และมีการช่วยเหลือดูแลด้านให้การปรึกษาที่ละเอียดอ่อน จะเป็นมาตรการที่ช่วยลดโอกาสตั้งครรถ์ซ้ำและเพิ่มคุณภาพชีวิตแม่วัยรุ่นและลูกในระยะยาว

- วัยรุ่นต้องได้รับการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาที่รอบด้าน และบริการสุขภาพเมื่อตั้งครรถ์ที่เหมาะสมกับช่วงวัย เพศศึกษาที่รอบด้านควรเป็นหลักสูตรการเรียนรู้สำหรับวัยรุ่นหญิงชาย เริ่มต้นตั้งแต่ยังอายุน้อย โดยจัดหลักสูตรให้เหมาะสมกับช่วงวัย และครอบคลุมทั้งมิติกายภาพ พัฒนาการของร่างกาย สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การดูแลสุขภาพ และสิทธิที่เกี่ยวข้อง นอกเหนือจากการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาที่รอบด้าน ควรจัดบริการสุขภาพทางเพศและอนามัยการเจริญพันธุ์ที่เหมาะสมกับวัยรุ่นโดยต้องเป็นบริการที่วัยรุ่นเข้าถึงได้ง่าย

- เพิ่มการป้องกันกรณีการแต่งงาน/สมรส/อยู่กินของเด็กและวัยรุ่น รวมถึงความรุนแรงทางเพศ ควรเริ่มต้นจากการแก้ไขกฎหมายที่เปิดช่องให้มีการสมรสของผู้เยาว์และควรกำหนดอายุของการสมรสว่าไม่ควรต่ำกว่า ๑๘ ปีตามหลักการสิทธิเด็ก นอกจากนี้ ควรมีการดำเนินงานแบบบูรณาการเพื่อแก้ไขค่านิยมที่ยอมรับการสมรสหรืออยู่กินกันของเด็ก การส่งเสริมค่านิยมที่เสริมพลังอำนาจในตนเอง (self - esteem) ของวัยรุ่น การส่งเสริมเรื่องการศึกษาและทักษะอาชีพ เพิ่มการเข้าถึงโอกาสทางเศรษฐกิจของวัยรุ่นเพื่อให้หาเลี้ยงตัวเองได้ในกรณีที่ออกจากระบบการศึกษา เป็นต้น ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องดำเนินงานด้วยกันแบบภาคีหุ้นส่วน นอกจากนี้ ในกรณีของการป้องกันความรุนแรงทางเพศ ควรเน้นหนักดำเนินการเรื่องการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของเด็กผู้ชายและวัยรุ่นชายเรื่องการไม่ใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่น และเปลี่ยนแปลงค่านิยมเด็กหญิงและวัยรุ่นหญิงเรื่องการไม่ยอมรับว่าความรุนแรงเป็นเรื่องปกติของความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย และปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องการละเมิดทางเพศให้มีความศักดิ์สิทธิ์

- สนับสนุนโครงการที่ออกแบบโดยคำนึงถึงความร่วมมือของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งในลักษณะของโครงการที่มีความร่วมมือในหลายระดับ และความร่วมมือของหลายภาคส่วน โดยควรหลีกเลี่ยงโครงการเชิงเดี่ยว ดำเนินการโดยหน่วยงานเดียวหรือมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายเดียว เนื่องจากระดับประสิทธิผลไม่เพียงพอต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาซึ่งมีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายฝ่ายในสังคม

- ดึงการมีส่วนร่วมของผู้ชายและเด็กชายอย่างจริงจัง โดยมุ่งเน้นสนับสนุนโครงการที่ออกแบบโดยคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงฐานคิดเรื่องความเสมอภาคระหว่างเพศ ซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นวิธีการที่ได้ผลกว่าการดำเนินงานให้กลุ่มเป้าหมายเข้าใจเรื่องความแตกต่างระหว่างหญิงชายเท่านั้น

ประเด็นน่ากังวลที่ยังไม่ถูกนำมาพิจารณา

- ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ - ๒๕๕๕ พบว่าจำนวนเด็กหญิงอายุ ๑๐ - ๑๔ ปี ที่คลอดบุตรเพิ่มขึ้นเกือบ ๓ เท่า

- ๓ ใน ๔ ของความรุนแรงในครอบครัว ผู้กระทำความรุนแรงต่อเด็กมากที่สุดมีสถานภาพเป็นแฟน และเด็กอายุ ๑๐ - ๑๕ ปี คือกลุ่มที่ถูกกระทำความรุนแรงมากที่สุด

-ความรุนแรงของคูร์กัวย์รุ่น ได้แก่ การใช้คำหยาบคาย ทำลายข้าวของ การนอกใจ ทำร้ายร่างกาย การตั้งครรภ์ไม่พร้อม กักขังหน่วงเหนี่ยว มีเพียง ๓ ใน ๑๐ เท่านั้นที่ขอความช่วยเหลือจากศูนย์ช่วยเหลือสังคม ๑๓๐๐ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

- ๒ ใน ๓ ของการกระทำรุนแรงต่อเด็กคือ การล่วงละเมิดทางเพศและเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เด็กอายุ ๑๐ - ๑๔ ปี คลอดบุตรเพิ่มขึ้นเกือบ ๓ เท่า

๓. นางชลธิชา พยัคฆ์พงศ์ นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นมาอย่างต่อเนื่อง โดยการพัฒนาครูที่ปรึกษาและครูสอนเพศศึกษา รวมทั้งเสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่แก่นักเรียน นักศึกษาทุกระดับชั้นในรูปแบบของแผนงาน โครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ โดยดำเนินการดังนี้ (๑) การพัฒนาบุคลากรที่ปฏิบัติงานเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น (๒) การผลักดันให้โรงเรียนมัธยมศึกษามีการสอนเพศศึกษา/พฤติกรรมเสี่ยงในโรงเรียน (๓) การดูแลช่วยเหลือวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ให้มีโอกาสศึกษาต่อไป และ (๔) การพัฒนางานคุ้มครองเด็กนักเรียน

๔. นายธีร ภาวังคนันท์ ผู้อำนวยการศูนย์เฉพาะกิจคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กนักเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานดำเนินการในรูปแบบของ “การป้องกันและแก้ไขปัญหาเอดส์และเพศศึกษา” ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ดำเนินการในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปลอดภัยและมีความสุขมากขึ้น ดังนี้

๑) การพัฒนาระบบการดูแลและช่วยเหลือนักเรียน

(๑) กำหนดเป็นนโยบายสำคัญให้โรงเรียนทุกแห่งต้องมีระบบการดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนในทุกมิติ

(๒) จัดทำชุดเอกสาร “การดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียนและการแนะแนว” เพื่อเป็นแนวทางให้ครูได้ใช้ประโยชน์ในการดูแลช่วยเหลือเด็กนักเรียน ๑ ชุด

๒) การเสริมสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคม

(๑) จัดให้มีการเรียนการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน โดยอบรมครูผู้สอนให้มีความรู้ในเรื่องเพศศึกษาอย่างรอบด้าน ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ และส่งเสริมศักยภาพของบุคลากรในการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาเป็นระยะ ๆ

(๒) จัดทำเอกสาร “แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพศศึกษา” ทุกชั้นปีให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ ต่อเนื่องถึงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ครอบคลุมทุกมิติใน ๖ มิติ คือ (๑) พัฒนาการทางเพศ (๒) สัมพันธภาพระหว่างบุคคล (๓) ทักษะส่วนบุคคล (๔) พฤติกรรมทางเพศ (๕) สุขภาพทางเพศ และ (๖) สังคมและวัฒนธรรม

(๓) จัดการคัดเลือกแผนการจัดการเรียนรู้เพศศึกษา แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพศศึกษาและโครงการ/กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้เพศศึกษา ระดับมัธยมศึกษา

(๔) การพัฒนาเพศศึกษาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน สพฐ. กำหนดมาตรการและแนวทางในการจัดการเรียนรู้เพศศึกษา

(๕) การเสริมสร้างทักษะชีวิต สพฐ. กำหนดการพัฒนาทักษะชีวิตในระบบการศึกษา ขั้นพื้นฐานเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันทางสังคม องค์ประกอบของทักษะชีวิตของ สพฐ. มี ๔ องค์ประกอบ ได้แก่ ๑) ตระหนักรู้และเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น ๒) การคิดวิเคราะห์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา อย่างสร้างสรรค์ ๓) การจัดการกับอารมณ์และความเครียด และ ๔) การสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น

(๖) การพัฒนานักเรียนเพื่อนที่ปรึกษา ซึ่งได้รับการอบรมในการให้คำปรึกษาแก่เพื่อน นักเรียนที่เผชิญปัญหาต่าง ๆ หากเกินกำลังจะส่งต่อครูที่ปรึกษาหรือครูแนะแนวเพื่อการแก้ไขปัญหา ในลำดับต่อไป

(๗) จัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ใน ๔ เรื่อง ๔ เล่ม ดังนี้

- มาตรการและแนวทางการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบปัญหาการตั้งครรรภ์

ในวัยเรียน

- แนวทางการป้องกันและช่วยเหลือปัญหาทางเพศของเด็กและวัยรุ่น

- การพัฒนาเพศศึกษาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

- แนวทางการจัดการศึกษาเพื่อเด็กที่ก้าวพลาด

(๘) ดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาเอดส์และเพศศึกษา การตั้งครรรภ์ใน วัยรุ่นร่วมกับหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ (กระทรวงสาธารณสุข กรมควบคุมโรค กรมสุขภาพจิต กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ องค์กรแพทย์ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการ สร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) มูลนิธิพิทักษ์สิทธิเด็ก ฯลฯ)

๓) การเฝ้าระวังและส่งเสริมความประพฤตินักเรียน

(๑) การส่งเสริมการอบรมพัฒนาพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งเสริมความประพฤตินักเรียน และนักศึกษา (พสน.)

(๒) มาตรการเฝ้าระวังเหตุในช่วงเทศกาลต่าง ๆ โดยจัดงบประมาณสนับสนุนแผนเฝ้า ระวังเหตุของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาทุกเขต ให้สามารถดำเนินการและจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ช่วง เทศกาลสำคัญๆ

๔) การคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียนกรณีตั้งครรรภ์แล้ว

(๑) มีแนวทางในการแก้ไขปัญหาเด็กตั้งครรรภ์ที่หลากหลาย โดยเด็กทุกคนต้องได้รับ โอกาสทางการศึกษา

(๒) การคุ้มครองและช่วยเหลือนักเรียนกรณีตั้งครรรภ์แล้ว

๕. นางสาวขวัญเรือน พุทธิรัตน์ นักวิชาการศึกษานาฏการ สำนักงานคณะกรรมการ อุดมศึกษา

การดำเนินการส่วนใหญ่จะอยู่ที่สถาบันการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาเป็น เพียงหน่วยนโยบายและสนับสนุน ซึ่งการดำเนินงาน มี ๓ ส่วน ๑) การจัดการเรียนการสอน เช่น เรื่อง เพศศึกษา บทบาทความสัมพันธ์หญิงชาย อนามัยเจริญพันธุ์ ส่วนใหญ่จะบรรจุอยู่ในหมวดวิชา การศึกษาทั่วไปซึ่งนักศึกษาทุกคนต้องเรียนจึงจะจบการศึกษา มีการพัฒนาวิธีการสอนให้เหมาะสมกับ ช่วงวัยของนักศึกษา เพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเพื่อให้มีเพศสัมพันธ์อย่างถูกวิธี ๒) สนับสนุนกิจกรรมเสริมหลักสูตร พัฒนานักศึกษาด้านคุณธรรม จริยธรรม ความประพฤติ สร้าง ค่านิยมการรักนวลสงวนตัว รู้เท่าทันสื่อ จัดกิจกรรมให้แก่นักศึกษาเพื่อให้เกิดการใช้เวลาว่างให้เป็น

ประโยชน์ และ ๓) สนับสนุนให้สถานศึกษามีระบบบริการสวัสดิการ เช่น อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา

๖. นายสิทธิศักดิ์ รัตนพาณิชย์ ที่ปรึกษาด้านมาตรฐานอาชีวศึกษาเกษตรกรรมและประมง สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

การดำเนินการด้านการดูแลผู้เรียนของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในสถานศึกษาโดยการสอดแทรกการเรียนการสอนในหลักสูตรทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. ในวิชาเพศศึกษา รวมทั้งการจัดกิจกรรมเพื่อให้ความรู้กับนักเรียน นักศึกษาถึงเรื่องเพศ การป้องกันการตั้งครรภ์ ตามหลักสูตรที่จัดโดยหน่วยศึกษานิเทศก์ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้รับความร่วมมือจากภาคเอกชนคือ องค์กรแพทย์ (มูลนิธิแพथทูเฮลท์) มาช่วยดำเนินการให้ความรู้ด้วยการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับอาจารย์และนักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษาตามความพร้อมของสถานศึกษาแต่ละแห่ง

๗. รองศาสตราจารย์ วาสนา อิมเอม ผู้แทนกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย (United Nations Population Fund - UNFPA)

- สถานการณ์การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นหากดูจากสถิติมีจำนวนสูงขึ้นเป็นเท่าตัว UNFPA ได้พิจารณาศึกษาเกี่ยวกับการเข้าถึงการคุมกำเนิดมีการปรับเปลี่ยนในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา กรณีที่ไม่ป้องกัน คือ เด็กมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้นโดยมีเพศสัมพันธ์กับเพศที่ไม่ใช่คู่เป็นตัวแทนจึงไม่ได้ใช้วิธีการป้องกันส่วนใหญ่จะใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉิน และไม่ใส่ถุงยางอนามัย จึงทำให้เกิดการตั้งครรภ์ และกรณีที่ไม่ป้องกัน คือ บุคคลที่อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาโดยไม่ได้แต่งงานซึ่งจะใช้วิธีการคุมกำเนิดโดยการทานยาคุมกำเนิด

- ในช่วง ๑ ปีที่ผ่านมา กรมอนามัยได้ออกกฎ ระเบียบ และข้อเสนอใหม่ คือ หากเด็กอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี สามารถเข้าถึงการคุมกำเนิดแบบถาวรได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

- ขณะนี้รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะลดเรื่องการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นให้เหลือครึ่งหนึ่ง แต่มาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือไม่ให้เกิดการตั้งครรภ์ คือ การให้รู้ มีความตระหนักรู้ ก็ยังมีความเห็นที่หลากหลาย กรณีการให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา จะเป็นการชี้โพรงให้กระรอกหรือไม่ ในหลายเวทีที่ได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันยังเป็นห่วงประเด็นนี้อยู่ แต่ทาง UNFPA ซึ่งเป็นองค์กรระหว่างประเทศ มีข้อมูลเชิงประจักษ์จากหลายองค์กรว่า การให้ความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์กับวัยรุ่นไม่ใช่เป็นเรื่องของการชี้โพรงให้กระรอกแต่เป็นการทำให้ไม่เป็นการละเมิดสิทธิคนอื่น และการกล่าวถึงเรื่องเพศศึกษาอย่างรอบด้านไม่ใช่เฉพาะเรื่องการตั้งครรภ์ หรือการป้องกันเรื่องเอชไอวีเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของการเคารพสิทธิการถูกเนื้อต้องตัวผู้อื่น ในประเด็นนี้พบว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษายังไม่ได้สามารถบังคับใช้ได้อย่างทั่วถึง ไม่มีมาตรฐานในการสอนที่เป็นภาคบังคับ เป็นเพียงการใช้ดุลยพินิจในการสอนของแต่ละโรงเรียนเท่านั้น

๘. นางสาวรัตนภรณ์ ตังธนะเศรษฐ์ ผู้แทนกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย (the United Nations Funds for Population Activities - UNFPA)

ที่ผ่านมาเรื่องเพศศึกษาอยู่ในส่วนหนึ่งของวิชาสุขศึกษาไม่ได้เป็นวิชาภาควิชาบังคับ จึงไม่นับเป็นจำนวนชั่วโมงการสอน ขึ้นอยู่กับแต่ละสถานศึกษาว่าจะออกแบบการสอนในลักษณะนี้อย่างไร ยกตัวอย่าง ประเทศอาร์เจนตินา กฎหมายกำหนดให้มีการเรียนการสอน CSE ภาคบังคับ กฎหมายนี้ช่วยยืนยันสิทธิของวัยรุ่นในการเรียนรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาและกำหนดให้เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะส่งเสริม

ให้มีการจัดการสอนเพศศึกษาในทุกโรงเรียน ไม่ว่าจะ เป็นโรงเรียนรัฐบาลหรือเอกชน ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กฎหมายยังได้กำหนดเนื้อหาของเพศศึกษาโดยกำหนดให้ชูประเด็นมิติสิทธิมนุษยชน มิติเพศสภาพ และมิติกายภาพ

๙. นางสาวสุเพ็ญศรี พึ่งโคกสูง ผู้แทนเครือข่ายสนับสนุนทางเลือกของผู้หญิงท้องไม่พร้อม

- ต้องการให้กฎหมายที่ออกมามีผลบังคับใช้ได้อย่างครอบคลุมให้กับผู้ที่ท้องไม่พร้อมในทุกช่วงวัยไม่เฉพาะเจาะจงในกลุ่มวัยรุ่นเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ประเด็นหลักของกลุ่มผู้หญิงที่ท้องไม่พร้อมส่วนใหญ่เกิดจากยังไม่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการป้องกัน เนื่องจากไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา จึงนำไปสู่การทำแท้งเพราะไม่มีความพร้อมในการตั้งครรภ์

- การที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้หยิบยกร่างพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น เพื่อนำไปสู่การให้การศึกษาแก่สังคม และเพิ่มความรับผิดชอบของเพศชายที่เป็นต้นเหตุของการทำให้ผู้หญิงท้อง นโยบายสำคัญของทั้ง ๒ ร่างพระราชบัญญัตินี้ ในส่วนของบทกำหนดโทษควรเพิ่มโทษที่รุนแรงสำหรับเพศชาย ไม่ใช่เพียงแค่ระวางโทษจำคุก หรือปรับเท่านั้น และควรเพิ่มความรับผิดชอบเพื่อให้เพศชายมีวินัยในการป้องกันหากเกิดการมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิงให้มากขึ้น เพราะผลกระทบที่แท้จริงนั้นเกิดขึ้นกับผู้หญิงโดยตรงเพราะเป็นฝ่ายตั้งท้อง กรณีที่เป็นนักเรียนนักศึกษาที่ยังศึกษาอยู่ก็ต้องพักการเรียนโดยไม่สามารถไปเรียนได้ตามปกติเหมือนคนอื่น ๆ เด็กท้องไม่พร้อมทุกคนไม่จำเป็นต้องยุติการตั้งครรภ์ หรือการทำแท้งเสมอไป ซึ่งทางหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงศึกษาธิการ ควรมีระบบการบริการโดยมีการโน้มน้าวจิตใจหรือสนับสนุนให้ผู้หญิงที่ท้องไม่พร้อมซึ่งอยู่ในฐานะนางสาวแม่ หรือเด็กหญิงแม่ไม่ต้องการที่จะไปทำแท้ง

๑๐. นายแพทย์กิตติพงศ์ แซ่เจ็ง ผู้อำนวยการสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข

- สถานการณ์ของประชากรไทยใน ๔๐ ปีที่ผ่านมา จะมุ่งเน้นเรื่องการลดปริมาณประชากร จึงได้มีนโยบายส่งเสริมการวางแผนครอบครัวตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งพบว่าอัตราคุมกำเนิดลดลง โดยวัดจากผู้หญิงไทยอายุ ๑๕ - ๔๙ ปี โดยนับรวมผู้หญิงทั้งที่จดทะเบียนสมรสแล้วและกรณีอยู่กินฉันสามีภริยาจากการคุมกำเนิดทำให้อัตราเพิ่มของประชากรลดลง จากร้อยละ ๓ ลดลงเหลือร้อยละ ๐.๗

- อัตราการคลอดจำแนกตามกลุ่มอายุแม่ ช่วงกลุ่มอายุ ๒๐ - ๓๔ ปี เป็นกลุ่มที่ส่งเสริมให้มีบุตรกลับพบว่ามีแนวโน้มลดลง แต่กลุ่มอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี และอายุ ๓๕ - ๓๙ ปี กลับมีอัตราการคลอดเพิ่มขึ้น

- อัตราการคลอดในวัยรุ่นอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี ต่อผู้หญิงอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี จำนวน ๑,๐๐๐ คน มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างชัดเจนจากร้อยละ ๔๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นร้อยละ ๕๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี เป็นอายุสากลที่ปรากฏอยู่ใน “เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs)”

- จำนวนการคลอดของวัยรุ่นหญิงเฉลี่ยต่อวัน วัยรุ่นอายุ ๑๐ - ๑๙ ปี ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ จำนวน ๓๑๖ คน ปีพ.ศ. ๒๕๔๓ จำนวน ๒๔๐ คน และวัยรุ่นอายุ ๑๐ - ๑๔ ปี ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ จำนวน ๙ คน ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ จำนวน ๔ คน

- จำนวนและร้อยละของการคลอดซ้ำในวัยรุ่น จำแนกตามกลุ่มอายุ ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ดังนี้

(๑) กลุ่มอายุ ๑๐ - ๑๙ ปี ร้อยละ ๑๒.๔

(๒) กลุ่มอายุ ๑๕ - ๑๙ ปี ร้อยละ ๑๒.๘

(๓) กลุ่มอายุ ๑๐ - ๑๔ ปี ร้อยละ ๐.๐

- วิธีการคุมกำเนิดที่ดีและปลอดภัยที่สุดคือการฝังยาคุมกำเนิด บางท่านยังเข้าใจว่าการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นไม่ใช่ปัญหาหากพ่อแม่มีฐานะทางการเงินดี แต่กระทรวงสาธารณสุขยืนยันว่าไม่เหมาะสมเนื่องด้วยสรีระทางร่างกายและยังเป็นวัยที่ควรพัฒนาตนเองมากกว่า

- ปัญหาที่กระทรวงสาธารณสุขยังแก้ไม่ได้คือเด็กแรกเกิดมีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ ซึ่งเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ เด็กแรกเกิดจะต้องมีน้ำหนักน้อยกว่า ๒,๕๐๐ กรัมได้ไม่เกินร้อยละ ๗ แต่ประเทศไทยมีอัตราสูงกว่าร้อยละ ๗ ตลอด โดยพบว่า แม่ที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี มีโอกาสเกิดกรณีเด็กแรกเกิดน้ำหนัก ต่ำกว่าเกณฑ์ประมาณร้อยละ ๒๐ เพราะฉะนั้นหากต้องการพัฒนาคุณภาพเด็กไทยจะต้องลดปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นด้วย

- ร้อยละของผู้ที่ทำแท้งจำแนกตามกลุ่มอายุ ดังนี้ ๑) ร้อยละ ๓๖.๑ มีสถานภาพนักเรียน/นักศึกษา ๒) ร้อยละ ๓๐ อายุต่ำกว่า ๒๐ ปี และ ๓) ร้อยละ ๕๗.๕ อายุต่ำกว่า ๒๕ ปี

- อายุครรภ์ของผู้ที่ทำแท้ง ส่วนใหญ่ต่ำกว่า ๑๒ สัปดาห์

- การดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น

๑) การเรียนรู้เรื่องเพศ (สถานศึกษา/ครอบครัว/ชุมชน)

๒) การจัดบริการที่เป็นมิตรกับวัยรุ่น

๓) ยุทธศาสตร์รณรงค์อย่างอนามัยแห่งชาติ

๔) การป้องกันการตั้งครรรภ์ซ้ำ

๕) การขึ้นทะเบียนยายุติการตั้งครรรภ์หรือ Medabon กระทรวงสาธารณสุขไม่ได้ส่งเสริมให้มีการทำแท้ง เพียงแต่เปลี่ยนวิธีการทำแท้งให้ปลอดภัย โดยพยายามขับเคลื่อนให้ยายุติการตั้งครรรภ์อยู่ในบัญชียาหลัก เพื่อให้สามารถเบิกได้ และโรงพยาบาลสามารถซื้อขายกับบริษัทยาได้ ซึ่งปัจจุบันประเทศเพื่อนบ้านใช้กันหมดแล้ว จึงหาซื้อขายได้ง่ายตามเว็บไซต์ พบว่า ร้อยละ ๙๕ สามารถยุติการตั้งครรรภ์ได้อย่างปลอดภัยและประหยัดค่าใช้จ่ายด้วย

๖) การผลักดันกฎหมาย

๗) การจัดทำ ร่าง ยุทธศาสตร์ป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น

- เวชภัณฑ์คุมกำเนิดทุกวิธี อยู่ในงบประมาณที่ใช้สำหรับสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรค (PP Package) ซึ่งเป็นงบประมาณที่จัดสรรเป็นรายหัวไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอและจังหวัด ขึ้นอยู่กับแต่ละจังหวัดว่าจะนำเงินงบประมาณที่ได้รับจัดสรรไปใช้ในการดำเนินงานเรื่องใด แต่กลับไม่นำมาจัดสรรใช้กับการคุมกำเนิด มีเพียงยาเม็ดยาฉีด ไม่มียาฝังคุมกำเนิดและห่วงคุมกำเนิด จากการศึกษาพบว่า มีโรงพยาบาลประจำอำเภอเพียงร้อยละ ๓๐ และโรงพยาบาลประจำจังหวัดร้อยละ ๖๐ ที่มีบริการฝังยาคุมกำเนิดและห่วงคุมกำเนิด เลยนำข้อมูลมาผลักดันกับสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (สปสช.) จัดทำเป็นโปรแกรมพิเศษให้เพื่อไม่ให้เป็นการจ่ายเงินซ้ำซ้อน

๑๑. นางสาวจิตติมา ภาณุเตชะ ผู้อำนวยการมูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง

- มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิงมีนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ในการขับเคลื่อนเรื่องสุขภาพทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์อยู่แล้ว แต่ไม่สามารถขับเคลื่อนไปได้ เช่น ยายุติการตั้งครรรภ์ นับเป็นเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่ก้าวหน้า แต่สังคมไทยยังใช้เทคโนโลยีที่เก่าและล้าสมัยอยู่ เพราะอุปสรรคจากความคิดและมุมมองที่ล้าหลัง นอกจากนั้นถ้าเรามีฐานคิดและมุมมองเรื่องเพศของวัยรุ่นในมุมมองที่เห็นว่าเด็กจะมีโอกาสในการพัฒนาตนเองและมีสุขภาพทางเพศที่เข้มแข็งได้

ต่อเมื่อมีโอกาสเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร แต่เรื่องเพศศึกษาในสังคมไทยกลับยังไม่มีกระบวนการและชัดเจนว่าเพศศึกษาที่จะอยู่ในหลักสูตรการเรียนการสอนจะเป็นไปในทิศทางและเนื้อหาอย่างไร ซึ่งในร่างพระราชบัญญัติที่คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอได้ระบุไว้ชัดเจนว่าให้สถานศึกษาจัดให้มีการเรียนการสอนเรื่องเพศวิถีศึกษาให้เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนหรือนักศึกษา

แนวทางการทำงานให้ความช่วยเหลือเรื่องนี้ใช้กลไกที่เป็นธรรมชาติของภาครัฐอย่างเดียวไม่ได้ ต้องใช้กลไกกระบวนการทำงานของสังคมและชุมชนเข้าร่วมด้วย มูลนิธิพบว่าถ้ามีกระบวนการทำงานในระดับชุมชนอย่างเข้มข้นโดยสร้างการมีส่วนร่วมในทุกระดับ ตั้งแต่กลุ่มประชาสังคม กลไกที่เกี่ยวข้อง ให้มีความเข้าใจว่าเรื่องนี้มีความสำคัญและจำเป็น ดังนั้นโจทย์สำคัญคือ กฎหมายได้เปิดทางในกระบวนการพัฒนาคนและกระบวนการทำงานเชิงชุมชนมากน้อยเพียงใด

- เรื่องดังกล่าวเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน ทั้งกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีกลไกการทำงานอย่างไรที่จะเน้นการบูรณาการร่วมกันในทุกระดับได้

- การแก้ปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น จำต้องดำเนินการ ดังนี้

๑) กฎหมายและนโยบายจะต้องเป็นไปในเชิงป้องกันและให้ความรู้กับเด็กอย่างครบถ้วนและเปิดกว้าง

๒) กฎหมายและนโยบายต้องเน้นการพัฒนาาระบบสาธารณสุข ระบบสวัสดิการสังคม

๓) รูปแบบการทำงานต้องมีการบูรณาการระหว่างภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในทุกระดับ

๕.๖ พิจารณาผลกระทบของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) อันเนื่องมาจากวิกฤติเศรษฐกิจตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ จนถึงปัจจุบัน ที่มีต่อสตรี

ความเป็นมา

ประชาชนผู้รักความเป็นธรรมและผู้ได้รับความยุติธรรมจากการถูกเรียกเก็บดอกเบี้ยเกินอัตรา ถูกบังคับชำระหนี้อย่างไม่ถูกกฎหมาย และได้รับผลกระทบจากการเป็นลูกหนี้ของสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) อันเนื่องมาจากวิกฤติการเงินปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ได้ยื่นหนังสือเป็นจดหมายเปิดผนึกกราบเรียนประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ผ่านประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ขอให้พิจารณาดำเนินการเพื่อเสนอให้หน่วยงานรัฐยุติการกระทำที่ขัดหลักความยุติธรรมและค่านิยมความเป็นธรรม เยียวยาความเสียหาย และคุ้มครองสิทธิให้แก่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ทั้งนี้ประธานสภานิติบัญญัติได้มอบหมายให้คณะกรรมการการสังคมฯ พิจารณาโดยได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการกิจการสตรีพิจารณาในเบื้องต้นเพื่อรวบรวมข้อเท็จจริงและส่งต่อแก่คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องโดยตรงต่อไป จึงได้เชิญผู้แทนจากกลุ่มประชาชนผู้รักความเป็นธรรมและผู้ได้รับความยุติธรรมจากการถูกเรียกเก็บดอกเบี้ยเกินอัตรา ถูกบังคับชำระหนี้อย่างไม่ถูกกฎหมาย และได้รับผลกระทบจากการเป็นลูกหนี้เอ็นพีแอล อันเนื่องมาจากวิกฤติการเงินปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน เข้าร่วมประชุม

ผลการพิจารณา

ที่ประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาแล้วมีมตินำเสนอประเด็นปัญหาการที่ได้รับความกระทบจากกฎหมายในช่วงขององค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ไปยังคณะกรรมการการเศรษฐกิจ การเงินและการคลัง สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป สำหรับกรณีความเดือดร้อนจากหนี้ในระบบในจังหวัดสุโขทัย พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง รับจะไปหารือกับแม่ทัพภาคที่ ๓ เพื่อให้ความช่วยเหลือให้มีการดำเนินการตามนโยบายของนายกรัฐมนตรีต่อไป

๕.๗ พิจารณาสถานการณ์การค้ามนุษย์ของประเทศไทยตามรายงานสถานการณ์การค้ามนุษย์ (Trafficking in Person Report - TIP Report) ปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ในผู้หญิงและเด็ก

ความเป็นมา

สืบเนื่องจากคณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้พิจารณาประเด็นปัญหาการค้ามนุษย์ซึ่งนำไปสู่การค้าประเวณี ซึ่งประเทศไทยกำหนดให้ปัญหาการค้ามนุษย์เป็นวาระแห่งชาติที่ต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนและจริงจังตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ รวมทั้งมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการตรวจค้นสถานบริการ เพื่อป้องกันปัญหาการค้ามนุษย์ โดยได้หยิบยกกรณีข่าวการตรวจค้นนาคาร์เอ็นเทอร์เทนเมนท์อาบอบนวด รวมถึงข่าวอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ขึ้นมาพิจารณาศึกษา

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการได้พิจารณาศึกษาโดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรมการปกครอง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมอเมริกาและแปซิฟิกใต้ มูลนิธิเพื่อนหญิง และมูลนิธิพิทักษ์สตรี เข้าร่วมประชุม เพื่อให้ข้อมูลและแลกเปลี่ยนความเห็นในประเด็นดังกล่าว คณะอนุกรรมการได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมด และจัดทำรายงานผลการศึกษาปัญหาการค้ามนุษย์ในสตรีและเด็ก : กรณีศึกษา “นาคาร์ เอ็นเทอร์เทนเมนท์ อาบอบนวด” โดยมีข้อเสนอแนะจำนวน ๑๖ ข้อ ประกอบด้วย ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร ๑๒ ข้อ และ ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ ๔ ข้อ ดังนี้

๑. ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร

๑) ควรมีมาตรการปราบปรามการค้ามนุษย์เพื่อแสวงประโยชน์ทางเพศในสถานประกอบการที่มีความเสี่ยงในการค้ามนุษย์ โดยบูรณาการความร่วมมือกันระหว่างกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย กับ สำนักงานตำรวจแห่งชาติในการจัดตั้งชุดเฉพาะกิจป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ในระดับจังหวัด ระดับอำเภอ

๒) ควรนำข้อมูลด้านข่าวกรองมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการปราบปรามการค้ามนุษย์และให้มีการประสานความร่วมมือใน

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้นเพื่อให้การปราบปรามการค้ามนุษย์มีประสิทธิภาพ โดยทั้งนี้หน่วยงาน

บังคับใช้กฎหมายควรประสานงานกับองค์กรชุมชน องค์กรประชาสังคม และหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในต่างประเทศ เพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ แลกเปลี่ยนข้อมูลและข่าวกรอง และให้ได้หลักฐานที่สามารถเอาผิดผู้กระทำผิดได้

๓) สำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ และลงพื้นที่ตรวจค้นและจับกุมการค้าประเวณี ในสถานบริการอาบอบนวดให้มากขึ้น หากพบข้อบกพร่องให้ดำเนินการทางปกครองกับผู้รับผิดชอบในพื้นที่ เพื่อเป็นการอุดช่องโหว่ในการรับส่วยจากสถานบริการในพื้นที่

๔) ควรกำหนดให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมในการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ เพื่อให้มีการตรวจสอบถ่วงดุลในการใช้อำนาจสอบสวน

๕) ควรมีการปฏิรูปกระบวนการคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ รวมถึงการปรับปรุงแบบสัมภาษณ์เพื่อคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่มีรายละเอียดมากขึ้น โดยการเพิ่มคำถามเข้าไปในแบบสัมภาษณ์เพื่อช่วยให้การสัมภาษณ์รวบรวมข้อมูลที่จำเป็น และช่วยให้เจ้าหน้าที่สามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วและถูกต้องว่าผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นผู้เสียหายหรือไม่ มีการชี้แจงค่านิยมตามกฎหมายไว้อย่างชัดเจน กำหนดให้เจ้าหน้าที่ระบุเหตุผลในการตัดสินใจของตน และมีส่วนให้เจ้าหน้าที่เพิ่มเติมข้อเสนอแนะในด้านการคุ้มครองและช่วยเหลือผู้ถูกสัมภาษณ์ตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

๖) ควรจัดให้มีหลักสูตรการอบรมระดับชาติ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ในผู้หญิงและเด็ก ให้มีความรู้ความเข้าใจประเด็นเรื่องการค้ามนุษย์ และมีอำนาจหน้าที่ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๗) สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองควรมีมาตรการทางกฎหมายที่จะสามารถคัดกรองบุคคลที่มีความเสี่ยงต่อการค้ามนุษย์ (เช่น ผู้หญิง และ เด็ก ที่เดินทางตามลำพัง ฯลฯ) ที่เดินทางเข้าประเทศไทยทางด่านคนเข้าเมืองตามชายแดนทุก ๆ แห่ง

๘) สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ควรมีความร่วมมือกับรัฐบาลต่างประเทศ ตำรวจสากล (Interpol) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อเฟิกถอนใบอนุญาตการพำนักในประเทศไทยของชาวต่างชาติที่ต้องสงสัยหรือเป็นผู้กระทำผิดในคดีทางเพศ

๙) ควรมีการจัดทำระบบฐานข้อมูลด้านการค้ามนุษย์แบบบูรณาการระหว่างหน่วยงานเพื่อเชื่อมข้อมูลเกี่ยวกับคดีค้ามนุษย์ตลอดทุกขั้นตอนในกระบวนการยุติธรรม

๑๐) หน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรมควรนำแนวทางการดำเนินคดีที่ให้ผู้เสียหายเป็นศูนย์กลางเพื่อเร่งรัดการดำเนินคดีค้ามนุษย์มาใช้ในขั้นตอนการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม

๑๑) ควรสร้างมาตรการเพิ่มโอกาสในการจ้างงานและการหารายได้สำหรับผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ที่ไม่มีสัญชาติไทยระหว่างที่พำนักอยู่ในสถานคุ้มครอง มุ่งเน้นไปที่การให้บริการเพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน มีบริการฝึกอาชีพ ให้โอกาสด้านการจ้างงานและหารายได้เป็นบางส่วน ปรับปรุงหลักสูตรการฝึกอาชีพให้มีคุณภาพมากขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น เพิ่มโอกาสในการสร้างรายได้ภายในสถานคุ้มครองให้แก่ผู้ที่ไม่สามารถออกไปทำงานข้างนอกได้ด้วยเหตุผลด้านความปลอดภัย และปรับปรุงช่องทางเพื่อขายผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยผู้เสียหาย

๑๒) ควรมีการจัดสรรงบประมาณและเพิ่มจำนวนบุคลากรในกรมต่อต้านการค้ามนุษย์ ภายใต้สำนักงานอัยการสูงสุด รวมถึงศูนย์ต่อต้านการค้ามนุษย์ระหว่างประเทศ ซึ่งอยู่ภายใต้สำนักงาน

ต่างประเทศเพื่อดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่น รวมถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรมสืบสวนคดีพิเศษ และศาล

๒. ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ

๑) ควรมีการปรับปรุงมาตรการทางกฎหมาย เพื่อเพิ่มมาตรการควบคุมการเข้าเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าเมืองตามด่านชายแดน เพื่อคัดกรองบุคคลที่อาจอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อขบวนการค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศและการแสวงหาประโยชน์ในรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งส่วนมากจะเป็นสตรีและเด็กที่เดินทางเพียงลำพัง ข้ามชายแดน โดยการใช้หนังสืออนุญาตข้ามแดนที่ออกให้ ณ จุดผ่านแดน (Border Pass) ซึ่งไม่ได้ระบุเลขหมายประจำตัว (I.D. Number) หรือเลขหนังสือเดินทาง (Passport) ซึ่งมีรายละเอียดของวันเดือนปีเกิด และภูมิสำเนาไว้

๒) ควรมีการปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องกันอาชญากรคดีล่วงละเมิดทางเพศไม่ให้ก่อเหตุในประเทศไทย ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องสงสัยจำนวนหนึ่งสามารถเดินทางเข้าประเทศไทยได้ และล่วงละเมิด/แสวงหาประโยชน์ทางเพศเด็กและสตรีได้โดยใช้ช่องว่างทางกฎหมายที่มีอยู่

๓) ควรเร่งรัดให้มีการตราระเบียบปฏิบัติ หลักเกณฑ์ วิธีการ และกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๙ เพื่อเร่งรัดให้กระบวนการยุติธรรมในคดีค้ามนุษย์ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว และเพิ่มจำนวนคดีที่พิพากษาเสร็จสิ้นอย่างโปร่งใสภายในเวลาอันสั้น รวมทั้งเพิ่มมาตรการคุ้มครองผู้เสียหายและพยานในระหว่างให้การในชั้นศาล กฎหมายฉบับนี้ยังป้องกันการหลบหนีประกันของผู้ต้องหาด้วย

๔) ควรมีการจัดตั้งแผนกคดีการค้ามนุษย์ในศาลอาญาในจังหวัดต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่มีในกรุงเทพมหานคร เพื่อให้คดีค้ามนุษย์ในต่างจังหวัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดชายแดนต้องดำเนินคดีไปในแนวทางเดียวกันแผนกคดีการค้ามนุษย์ในศาลอาญาในกรุงเทพมหานคร และควรมีการเตรียมห้องสืบพยานพิเศษ เพื่อช่วยให้ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหา นอกจากนี้ยังมีบริการล่ามเตรียมไว้ให้ผู้เสียหายและพยาน ในกรณีที่ต้องใช้

๕.๘ พิจารณาภาพรวมการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีเล็งเห็นว่า นโยบายกองทุนพัฒนาสตรีนโยบายกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีเป็นนโยบายที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของสตรีไทยให้สามารถก้าวข้ามปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่จำกัดศักยภาพและบทบาทของสตรีได้ อีกทั้ง เพื่อบรรลุแนวนโยบายของรัฐในด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย การจัดตั้งกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจึงเป็นความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง คณะอนุกรรมการจึงได้ทำการพิจารณาศึกษาภาพรวมการดำเนินการกองทุนพัฒนาสตรี เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะต่อการดำเนินการกองทุนพัฒนาสตรีในอนาคตก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อสตรีทั้งมวลแก่รัฐบาล และหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ผลการพิจารณา

๑. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมประชุม ดังนี้

- ๑) กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
- ๒) กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย
- ๓) กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติสำนักงานประเทศไทย (UNFPA)
- ๔) สำนักงานกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง
- ๕) สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน

๒. การรับฟังและลงพื้นที่ศึกษาดูงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี

- ๑) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีกรุงเทพมหานคร
- ๒) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดสมุทรปราการ
- ๓) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดระยอง
- ๔) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดพิจิตร
- ๕) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดปัตตานี
- ๖) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดศรีสะเกษ
- ๗) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดพะเยา
- ๘) กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจังหวัดเชียงราย

๓. สรุปประเด็นปัญหาสำคัญในการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ๖ ประการ ดังนี้

- ๑) ปัญหาการกำหนดนโยบายกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี
- ๒) ปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ
- ๓) กระบวนการรับสมัครสมาชิกกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีมีการเลือกปฏิบัติและขัดหลัก

ธรรมาภิบาล

๔) วัตถุประสงค์ของกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีขัดแย้งและสวนทางกับแนวทางการพัฒนาศักยภาพสตรีตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women - CEDAW)

๕) ปัญหาการขาดประสิทธิภาพและไม่เพียงพอของกลไกในการดำเนินงานทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น

๖) ปัญหาความโปร่งใสและธรรมาภิบาลในการจัดการกองทุน

ภายหลังจากการพิจารณาศึกษา คณะอนุกรรมการได้จัดทำรายงานผลการศึกษาเรื่อง “กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี” โดยมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อการดำเนินนโยบายกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ดังนี้

๑) เพื่อบรรลุแนวนโยบายของรัฐในด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย การจัดตั้งกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีจึงเป็นความจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่ง รัฐควรดำเนินการให้มีกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีต่อไป โดยต้องให้กองทุนพัฒนาบทบาทสตรีมีสถานะเป็นนิติบุคคล ควรมีการพิจารณาปรับแก้ไขระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พ.ศ.๒๕๕๕ ใหม่ โดยควรพิจารณาปรับแก้ไขให้สอดคล้องกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัติการบริหารทุนหมุนเวียน พ.ศ.๒๕๕๘ และควรมีกฎหมายรองรับความมีอยู่ของกองทุนโดยตราเป็นพระราชบัญญัติกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี พ.ศ.

๒) รัฐต้องสร้างกลไกปกป้องการบริหารและดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีให้ปลอดภัยจากการแทรกแซงของนักการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ และจากข้าราชการ การใช้ประโยชน์และถือเอาประโยชน์ของสาธารณะมาเป็นประโยชน์ของตน ผ่านการใช้อำนาจบริหารของนักการเมือง และข้าราชการการเมืองนั้น ถือเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่ง

๓) รัฐต้องสร้างบรรทัดฐานเกี่ยวกับ “กองทุนพัฒนาบทบาทสตรี” ว่าเป็นกองทุนเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศ และเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพสตรี จะเห็นได้ว่าความไม่ชัดเจนในเรื่องของการเป็นองค์กรภาครัฐ ซึ่งเป็นองค์กรสาธารณะนั้นก่อให้เกิดความลังเลในเส้นแบ่ง ซึ่งนำมาสู่ปัญหาผลประโยชน์ทับซ้อนได้ง่าย ดังนั้น หากมีการสร้างบรรทัดฐานไว้อย่างชัดเจนก็จะช่วยให้ปัญหานี้เบาบางลงไปได้

๔) รัฐต้องสร้างการมีส่วนร่วมของเครือข่ายองค์กรสตรี และภาคประชาชนในการบริหารและตรวจสอบจัดการกองทุน แนวคิดนี้ คือ การยึดเอาประชาชนเป็นศูนย์กลางแทนที่การยึด “อำนาจ” เป็นศูนย์กลาง หรือเป็น “ศูนย์กลางอำนาจ” เสียเอง การยึดเอาประชาชนเป็นศูนย์กลางนั้น สามารถทำได้โดยให้องค์กรสตรีในจังหวัด อำเภอ ตำบล เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการภายใต้กฎหมาย กฎระเบียบ ที่ได้มีการปรับปรุงให้การดำเนินกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีเกิดประสิทธิภาพและเป็นเครื่องมือในการพัฒนาบทบาทสตรีอย่างแท้จริง

๕.๙ พิจารณาการพัฒนาศักยภาพของสตรีและการติดตามการที่ประเทศไทยได้รับรองวาระการพัฒนายั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) โดยเฉพาะเป้าหมายที่ ๕

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีให้ความสนใจ แสดงความห่วงใย และให้ความใส่ใจในการขับเคลื่อนประเทศของรัฐบาล ในการเข้าสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและบรรลุถึงเป้าหมายการพัฒนาพร้อมกับประเทศภาคีสมาชิกแห่งสหประชาชาติทั้งหมดในอีก ๑๕ ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งทุกภาคส่วนกำลังให้ความสำคัญและร่วมผลักดันประเทศไทยไปสู่เป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนนี้เป็นอย่างยิ่ง และอาจยังไม่ตระหนักถึงความสำคัญและเข้ามามีส่วนร่วมในการผลักดันประเทศไทยไปสู่เป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนให้มีผลได้อย่างสมบูรณ์ในอีก ๑๕ ปีข้างหน้า คือในปี ค.ศ. ๒๐๓๐ หรือ พ.ศ. ๒๕๗๓

“เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕” (Sustainable Development Goals – SDGs, SDG 5) เรื่อง “บรรลุถึงความเท่าเทียมทางเพศ และเสริมสร้างพลังให้แก่สตรี และเด็กหญิงทุกคน” โดยภายใต้การพัฒนาที่ยั่งยืนนี้จะให้ความสำคัญกับหลักความเสมอภาคหญิงชาย ซึ่งหลักการนี้เชื่อมโยงมาจากเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals - MDGs) จนถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ซึ่งเป็นเป้าหมายที่ ๕ เป็นเป้าหมายสำคัญที่เกี่ยวข้องและต้องทำการบูรณาการร่วมกันกับเป้าหมายอื่น ๆ อีก ๑๖ เป้าหมายจึงจะบรรลุได้ ประกอบด้วย ๖ เป้าประสงค์หลัก ๓ กลไกการทำงาน และ ๑๔ ตัวชี้วัด ดังนี้ เป้าประสงค์หลักที่ ๑ ขจัดการเลือก

ปฏิบัติต่อเด็กและสตรีในทุกรูปแบบ เป้าประสงค์หลักที่ ๒ ขจัดความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบทั้งในที่สาธารณะ และในที่รโหฐาน เป้าประสงค์หลักที่ ๓ ขจัดธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นอันตรายต่อสตรีและเด็กหญิง เป้าประสงค์หลักที่ ๔ การตระหนักเรื่องของคุณค่าของการดูแลและงานภายในครัวเรือนที่ไม่มีค่าตอบแทน และโครงสร้างพื้นฐานทางสังคมที่จะเน้นคุ้มครองระบบทางสังคม เป้าประสงค์หลักที่ ๕ การให้สตรีมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในทุกเรื่องในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม เป้าประสงค์หลักที่ ๖ การดูแลเรื่องการเข้าถึงสุขภาวะอนามัยโดยเฉพาะด้านการเจริญพันธุ์ สุขอนามัยทางเพศ กลไกการทำงาน ๑ การดำเนินการปฏิรูปเพื่อมอบสิทธิในความเท่าเทียมให้แก่สตรีได้เข้าถึงทรัพยากร ไม่ว่าจะ เป็นเศรษฐกิจ สังคม หรือการเป็นเจ้าของ กลไกการทำงาน ๒ การปรับปรุงการใช้งานของเทคโนโลยี เพื่อเป็นประโยชน์ในการทำงานตั้งแต่ฐานราก กลไกการทำงาน ๓ นโยบายภาครัฐจะต้องมีนโยบาย และกฎหมายที่เข้มแข็งในการสร้างความเท่าเทียม

กล่าวเฉพาะ บทบาทของรัฐบาลต่อการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) นั้น ได้ถูกกำหนดร่วมกันในการประชุมประธานรัฐสภาโลกครั้งที่ ๔ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ไปแล้ว โดยรัฐสภามีบทบาทในการตรวจสอบและควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อให้เป้าหมาย SDGs ประสบความสำเร็จ รวมถึงมีบทบาทในการยกร่างกฎหมายและการอนุมัติงบประมาณแผ่นดินเพื่อการลงทุนขนาดใหญ่ของประเทศ รวมทั้งรัฐสภาจะต้องทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของประชาชนทั้งหมดในการกำกับให้การพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของประชาชน เพื่อสร้างความเป็นเจ้าของ (Ownership) ของประชาชนภายใต้วาระแห่งการพัฒนาใหม่และการปฏิบัติตามวาระแห่งการพัฒนานี้

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการได้พิจารณาศึกษาโดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเป้าหมายที่ยั่งยืน เข้าร่วมประชุม และจัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) เป้าหมายที่ ๕ ผลจากการสัมมนาเชิงปฏิบัติการพบว่าในระดับปฏิบัติการในการขับเคลื่อนเพื่อบรรลุ “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕” (Sustainable Development Goals – SDGs, SDG 5) ของหน่วยงานภาครัฐทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ยังมีปัญหาอุปสรรคอยู่มาก ทั้งในเรื่องความรู้ความเข้าใจต่อหลักการและสาระสำคัญของข้อตกลงแห่งสหประชาชาติว่าด้วยเรื่องการพัฒนาหลังปี ๒๕๕๙ และนัยสำคัญของตัวชี้วัดของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ เพื่อการขับเคลื่อนสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ (ค.ศ. ๒๐๓๐) คณะอนุกรรมการได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมด และจัดทำรายงานผลการพิจารณาศึกษา เรื่อง การขับเคลื่อน “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ ๕” การบรรลุความเท่าเทียมทางเพศ และการเสริมสร้างพลังให้แก่สตรีและเด็กหญิงทุกคน (Sustainable Development Goals – SDGs,

SDG 5 : Achieve gender equality and empower all women and girls) โดยมีข้อเสนอแนะเพื่อการขับเคลื่อนเพื่อบรรลุ “เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕” จำนวน ๑๐ ข้อ ประกอบด้วย ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ๔ ข้อ ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร ๔ ข้อ และ ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ ๒ ข้อ ดังนี้

๑. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) รัฐบาล โดยคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) ควรเร่งรัดให้คณะกรรมการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน นำผลการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อเริ่มต้นการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) ในเป้าหมายที่ ๕ ไปเป็นแบบอย่างของการริเริ่มดำเนินการสำหรับเป้าหมายอื่น ๆ อีก ๑๖ เป้าหมาย เพื่อให้เกิดการเริ่มต้นการขับเคลื่อนสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒) รัฐบาล โดยคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) ควรผลักดันให้ทุกภาคส่วนให้ความสำคัญและร่วมผลักดันประเทศไทยไปสู่เป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเริ่มจัดทำ Road Map การขับเคลื่อนประเทศเข้าสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและบรรลุถึงเป้าหมายการพัฒนาพร้อมกับประเทศภาคีสมาชิกแห่งสหประชาชาติทั้งหมดในอีก ๑๕ ปีข้างหน้า

๓) รัฐบาล โดยคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) ควรนำผลการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “ตัวชี้วัดเป้าหมายที่ ๕” ไปสู่การพัฒนาให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพื่อการบรรลุถึงความเท่าเทียมทางเพศ และเสริมสร้างพลังให้แก่สตรีและเด็กหญิงทุกคน

๔) รัฐบาล โดยคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) ควรบูรณาการความร่วมมือกับสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง กรมส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อร่วมกันออกมาตรการที่จะส่งเสริมการเพิ่มจำนวนผู้หญิงในระดับชาติ สมาชิกรัฐสภา (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และ สมาชิกวุฒิสภา) และในระดับท้องถิ่น สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล สมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งจะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจสำคัญๆ ในระดับนโยบายสาธารณะที่อย่างน้อยต้องไม่ต่ำกว่า ๑ ใน ๓ ของจำนวนทั้งหมด

๒. ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร

๑) รัฐบาล โดย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ควรบูรณาการเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ ความเสมอภาคระหว่างเพศและการเสริมสร้างพลังสตรีและเด็กหญิงเข้าเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาสตรี ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ๓ ฉบับ คือ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๕ - ๒๕๖๙) และ ฉบับที่ ๑๔ (พ.ศ. ๒๕๗๐ - ๒๕๗๔) และยุทธศาสตร์การเตรียมความพร้อมและพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน เพื่อให้แผนพัฒนาสตรีและแผนพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืนสอดคล้องกับการขับเคลื่อนเพื่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

๒) รัฐบาล โดย กรมส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ควรแสดงบทบาทนำในฐานะที่เป็นศูนย์ประสานความร่วมมือการขับเคลื่อน เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ กับหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนภาคประชาสังคม องค์กรระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น UN Women UNFPA UNICEF ILO UNSD WHO IPU เป็นต้น

๓) รัฐบาล โดย กรมส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ควรดำเนินโครงการรณรงค์ในเรื่องการขจัดอคติทางเพศ การปรับเปลี่ยนทัศนคติ ความเชื่อ ทางสังคม ร่วมกับกระทรวง ทบวง กรม และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างเป็นรูปธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรดำเนินการผลักดันให้มีการจัดให้มีหลักสูตรความเท่าเทียมระหว่างเพศ ในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา รวมถึงในระดับอุดมศึกษา เพื่อ เคารพ ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและความเสมอภาคระหว่างเพศ

๔) รัฐบาล โดย กรมส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรการบูรณาการดำเนินการร่วมกับกลไกการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างหญิงชายในหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ ผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (Chief Gender Equality Officer - CGEO) และศูนย์ประสานงานด้านการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่าง หญิงชาย (Gender Focal Point - GFP) ในหน่วยงานภาครัฐ ของกระทรวง และกรม ตามภารกิจของหน่วยงาน กิจกรรมที่สำคัญ ได้แก่

๔.๑) จัดทำยุทธศาสตร์ด้านงบประมาณ โดยมีมุมมองมิติหญิงชาย เพื่อให้ทั้งหญิงและชาย ได้รับประโยชน์จากการพัฒนาประเทศอย่างเท่าเทียม

๔.๒) การขับเคลื่อนมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหากล่วงละเมิดทางเพศ หรือคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน

๔.๓) การจัดทำข้อมูลจำแนกเพศ โดยร่วมมือกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำแผนพัฒนาสถิติสาขาหญิงชาย ฉบับที่ ๒ เพื่อให้มีการจัดเก็บข้อมูลที่สำคัญ และสามารถบ่งบอกสถานการณ์รวมทั้งปัญหาที่มีอยู่ในประเทศไทย ซึ่งจะช่วยให้เห็นแนวโน้มในการบรรลุเป้าหมายที่ ๕ ว่ามีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด และจำเป็นต้องดำเนินการอย่างไรบ้างเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย อีกทั้งข้อมูลสถานการณ์เหล่านี้จะช่วยให้สามารถจัดลำดับความสำคัญและความเร่งด่วนของแต่ละเป้าประสงค์และตัวชี้วัดได้อีกด้วย ซึ่งจะช่วยให้สามารถจัดทำแผนการดำเนินงานขับเคลื่อนเป้าหมายที่ ๕ ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

๓. ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ

๑) สภานิติบัญญัติแห่งชาติต้องแสดงบทบาทในการตรวจสอบและควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินเพื่อให้เป้าหมาย SDGs ประสบความสำเร็จ รวมถึงการยกร่างกฎหมายและการอนุมัติงบประมาณแผ่นดินเพื่อการลงทุนขนาดใหญ่ของประเทศ รวมทั้งรัฐสภาจะต้องทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของประชาชนทั้งหมดในการกำกับให้การพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงของประชาชน เพื่อสร้างความเป็นเจ้าของของประชาชนภายใต้วาระแห่งการพัฒนาใหม่และการปฏิบัติตามวาระแห่งการพัฒนานี้ ตามวาระที่กำหนดร่วมกันในการประชุมประธาณรัฐสภาโลกครั้งที่ ๔

๒) สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะต้องยึดมั่นคำมั่นของที่ประชุมประธาณรัฐสภาโลกที่เห็นชอบร่วมกันที่จะ “ผลักดันเรื่องความเท่าเทียมทางเพศขึ้นเป็นกระแสหลักในวงการรัฐสภา” (Mainstreaming gender equality into the work of parliaments) โดยมีเป้าหมายหลักในการเพิ่มจำนวนสมาชิกรัฐสภาสตรีทั่วโลก ส่งเสริมและเพิ่มบทบาทของสตรีในรัฐสภา และให้การปกป้องสิทธิสตรีเป็นกระแสหลักของการดำเนินงานของรัฐสภาไทย

๕.๑๐ พิจารณาสิทธิของผู้ต้องขังหญิง การคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ และการนำข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ไปสู่การปฏิบัติ

ความเป็นมา

มูลเหตุที่ทำให้คณะอนุกรรมการกิจการสตรีทำการศึกษานี้มี ๔ ประเด็นสำคัญ ดังนี้

๑. การที่มีผู้ต้องขังหญิงที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในเรือนจำ ทำให้ปัญหาสิทธิของผู้ต้องขังหญิง และการคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำเป็นเรื่องน่าห่วงกังวลเป็นอย่างยิ่ง

๒. การนำ “ข้อกำหนดสหประชาชาติ (United Nations Rules for the Treatment of Women Prisoners and Non-Custodial Measures for Women Offenders หรือ ข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) สู่การปฏิบัติใช้

๓. เกิดกรณีการตรวจค้นตัวและตรวจร่างกายผู้ต้องขังหญิงอย่างไม่เหมาะสมและเข้าข่ายละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

๔. พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ๒๔๗๙ ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ไม่เหมาะสมกับการราชทัณฑ์ปัจจุบัน และมีบทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับนโยบายทางอาญาของประเทศ ประกอบกับมีกฎหมาย และกฎเกณฑ์ในระดับสากลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังประเภทต่าง ๆ และการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการได้พิจารณาศึกษาโดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (องค์การมหาชน) กรมราชทัณฑ์ เข้าร่วมประชุม และเดินทางลงพื้นที่ศึกษาดูงาน คณะอนุกรรมการได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมด และจัดทำรายงานผลการพิจารณาสิทธิของผู้ต้องขังหญิง การคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ และการนำข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules) ไปสู่การปฏิบัติ โดยมีข้อเสนอแนะจำนวน ๑๕ ข้อ ประกอบด้วย ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ๕ ข้อ ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร ๘ ข้อ และ ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ ๒ ข้อ ดังนี้

๑. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

๑) มีแนวนโยบายในการนำข้อกำหนดกรุงเทพไปสู่การปฏิบัติในทุกเรือนจำทั่วประเทศ

๒) มีแนวนโยบายในด้านที่เกี่ยวกับ สิทธิและการคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้ต้องขังหญิง ที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมตั้งแต่ในชั้นก่อนเข้าสู่เรือนจำ และเมื่อเข้าสู่เรือนจำแล้ว

๓) มีนโยบายเพื่อให้ทางเลือกแก่ผู้ต้องขังหญิง โดยอาจย้ายผู้ต้องขังหญิงไปต้องโทษในเรือนจำในภูมิภาคอื่นได้ หากมีการร้องขอ เพื่อให้ผู้ต้องขังหญิงอยู่ใกล้ครอบครัว ญาติมิตรและชุมชน

๔) มีนโยบาย รณรงค์เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติของ

เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และสังคมต่อผู้ต้องขังหญิง ให้เคารพในสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องขังหญิง

๕) ต้องจัดสรรงบประมาณและจัดสรรอัตรากำลังของบุคลากรของกรมราชทัณฑ์ให้เพียงพอต่อจำนวนผู้ต้องขังที่เพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องขังหญิง

๒. ข้อเสนอแนะเชิงบริหาร

- ๑) ควรปรับปรุงเรือนจำในด้านกายภาพ (อาคารสถานที่)
- ๒) ควรวางแผนการงบประมาณให้กับทัณฑสถานหญิง หรือ เรือนจำแดนหญิง ให้เพียงพอ
- ๓) ควรมีมาตรการช่วยเหลือและให้คำปรึกษาด้านกฎหมายและคดีความต่อผู้ต้องขังหญิง
- ๔) ควรมีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับราชทัณฑ์ ต่อเจ้าหน้าที่/เจ้าพนักงานเรือนจำทุกระดับ

๕) ควรนำกฎกระทรวงว่าด้วยการปฏิบัติในการตรวจค้นตัวนักโทษ ในเรื่องการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงมาใช้อย่างเคร่งครัด

๖) ควรเพิ่มบุคลากรที่เป็นนักสังคมสงเคราะห์ พยาบาลวิชาชีพ นักจิตวิทยาให้ประจำอยู่ในเรือนจำแดนหญิง

๗) ควรเพิ่มบุคลากรทางการแพทย์ซึ่งรวมถึงพยาบาล นักจิตวิทยา ประจำเรือนจำแดนหญิง

๘) ควรจัดให้มีโปรแกรมการเตรียมความพร้อมก่อนคลอด การฝากครรภ์ และสอนเกี่ยวกับวิธีการดูแลสุขภาพและดูแลบุตร ให้กับผู้ต้องขังหญิงที่ตั้งครรภ์

๓. ข้อเสนอแนะเชิงนิติบัญญัติ

๑) ควรมีการตรากฎหมายจัดตั้งสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (Thailand Institute of Justice - TIJ) เพื่อให้เป็นกลไกในการผลักดัน ส่งเสริมและกำกับดูแลการนำข้อกำหนดกรุงเทพไปสู่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและเหมาะสม

๒) ควรนำข้อเสนอแนะต่อร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ๘ ประเด็น ไปบัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.

๕.๑๑ พิจารณาติดตามการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๙

ความเป็นมา

ที่ผ่านมาทางคณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้มีการพิจารณาศึกษากระบวนการยกร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวนี้และให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นไว้ โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จึงเห็นควรที่จะมีการติดตามผลใน ๓ ประเด็นว่าหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบโดยตรงได้มีการดำเนินการอย่างไรไปบ้างแล้ว ประกอบด้วย (๑) พระราชบัญญัติฉบับนี้สามารถที่จะช่วยแก้ไขปัญหาสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นที่เป็นปัญหาสำคัญระดับชาติที่มีผลกระทบต่อสิทธิ เสรีภาพ สุขภาพ ความสัมพันธ์ในครอบครัว และคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นได้หรือไม่ (๒) สถิติข้อมูลของวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ไม่พร้อมในระดับพื้นที่และในระดับภูมิภาคมีจำนวนเพิ่มขึ้นหรือลดลง และในระดับ

พื้นที่ได้มีการนำนโยบายระดับชาติไปดำเนินการอย่างไร และ (๓) หลังจากที้นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติแล้วมีปัญหาและอุปสรรคอย่างไร

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการได้พิจารณาศึกษาโดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมอนามัย เข้าร่วมประชุม และได้เสนอแนะ ดังนี้

๑. การสอนเกี่ยวกับเพศวิถีศึกษาให้กับครูที่เป็นผู้ใหญ่ ทางกระทรวงศึกษาธิการควรนำระบบ e-Learning คือ การเรียน การสอนในลักษณะหรือรูปแบบใดก็ได้โดยการถ่ายทอดเนื้อหาผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น ซีดีรอม เครื่องฉายอินเทอร์เน็ท อินทราเน็ต เนื่องจากสามารถสอนให้กับบุคคลจำนวนมากโดยที่ไม่ต้องกำหนดผู้เรียน

๒. แรงดันจากผู้ปกครองที่ไม่ยอมให้ครูสอนเพศศึกษาให้กับลูกเพราะมีทัศนคติในการคิดว่าเป็นการชี้โพรงให้กระรอก ทางกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขควรไปปรึกษาหารือกับกระทรวงศึกษาธิการในการปรับเปลี่ยนวิธีการคิดและทัศนคติของผู้ปกครองให้ยอมรับความเป็นจริงสำหรับสังคมไทยในปัจจุบันนี้

๓. ในฐานะที่กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขเป็นฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ.๒๕๕๙ ต้องวางยุทธศาสตร์ให้กับหน่วยงานภาคสังคม หรือองค์กรภาคประชาชนในพื้นที่นั้นๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมกับภาครัฐช่วยกันขับเคลื่อนแก้ไขปัญหา

๔. ก่อนที่จะมีพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ.๒๕๕๙ ออกมาบังคับใช้ ที่ผ่านมาพบปัญหาในส่วนของงบประมาณที่กระจายไปตามจังหวัดต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นไม่ครอบคลุมทั่วถึงเท่าที่ควรมีการโยกย้ายงบประมาณไปใช้ในเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น ดังนั้นเมื่อมีพระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ.๒๕๕๙ ออกมาบังคับใช้แล้วไม่ควรจะเกิดปัญหาในกรณีนี้

๕. ถ้าหน่วยงานของท่านมีปัญหา อุปสรรคในการขับเคลื่อนพระราชบัญญัติฉบับนี้จะด้วยสาเหตุใดก็ตาม ขอให้แจ้งมายังคณะกรรมการเพื่อให้ช่วยกันขับเคลื่อนแก้ไขปัญหาอุปสรรคนั้น ๆ อีกทางหนึ่ง

๕.๑๒ พิจารณาจัดทำข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาและส่งเสริมพนักงานสอบสวนหญิง เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม (ตำรวจ)

ความเป็นมา

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ภาพรวมสถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรียังเลวร้ายและจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะต้องหันมาให้ความสนใจและแก้ไขปัญหานี้อย่างจริงจังโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาจำนวนพนักงานสอบสวนหญิงที่ยังมีน้อยและไม่เพียงพอกับคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือคดีที่ผู้ต้องหาเป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๐ ปีบริบูรณ์ คดีเหล่านี้เป็นกฎหมายเฉพาะทางที่วิธีการสอบสวนจะแตกต่างจาก

คดีอาญาทั่วไป เพราะนอกจากจะต้องสอบข้อเท็จจริงแล้ว ผู้สอบจะต้องพิจารณาส่งต่อ ประสานงาน ผู้เสียหาย ไปฟื้นฟูเยียวยาและรับการสงเคราะห์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งพนักงานสอบสวนทั่วไปอาจไม่เข้าใจความละเอียดอ่อนนี้ พนักงานสอบสวนหญิงจึงเป็นกลไกสำคัญที่เข้ามาคุ้มครองปกป้องสิทธิของผู้เสียหายที่ส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงและเด็กโดยตามสถิติแล้วบุคคลที่ถูกคุกคามเรื่องเพศส่วนใหญ่มักจะเป็นหญิงสาวอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ซึ่งกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ระบุไว้ว่าต้องสอบปากคำโดยพนักงานสอบสวนที่เป็นผู้หญิง

ภาพรวมสถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรีที่สะท้อนจากข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติซึ่งได้แสดงสถิติจำนวนคดีข่มขืนกระทำชำเราในช่วงปี ๑๐ ปีที่ผ่านมา คือ ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ - ๒๕๕๘ มีการรับแจ้งเป็นคดีความ ๓๘,๑๒๕ คดี (เฉลี่ยปีละ ๓,๘๑๒ คดี เดือนละ ๓๑๘ คดี วันละ ๑๐ คดี) ซึ่งจะพบว่า ภัยความรุนแรงต่อผู้หญิงในเรื่องเพศข่มขืนกระทำชำเราในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมายังมีมาก ประกอบกับข้อมูลจากศูนย์พึ่งได้ โรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทั่วประเทศในช่วง ๑๒ ปี คือ ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๕๘ ชี้ว่ามีผู้หญิงถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมาขอรับบริการศูนย์พึ่งได้จำนวน ๒๑๕,๐๒๒ ราย (เฉลี่ยปีละ ๑๗,๙๑๘ ราย เดือนละ ๑,๔๙๓ ราย วันละ ๕๐ ราย ชั่วโมงละ ๒ ราย) จะเห็นว่าความรุนแรงที่ผู้หญิงได้รับจากการถูกทำร้ายทุบตีจากบุคคลในครอบครัวมีมากกว่า ๕ เท่าจากภัยข่มขืนกระทำชำเราสถิติที่มีการทำร้ายทุบตีโดยคนในครอบครัวในช่วงปี ๒๕๕๐ - ๒๕๕๙ บ่งบอกชัดเจนว่าสถานการณ์ความรุนแรงต่อสตรียังเป็นสถานการณ์เลวร้าย

ปี ๒๕๕๙ มีพนักงานสอบสวนหญิงประจำอยู่ทั่วประเทศจำนวน ๔๑๘ นาย ในขณะที่มีจำนวนสถานีตำรวจทั่วประเทศจำนวน ๑,๔๘๒ สถานีในระยะเริ่มแรกพนักงานสอบสวนหญิงจะถูกมอบหมายให้ทำคดีเกี่ยวกับเพศ เด็ก และผู้หญิงอยู่แล้ว จำนวนพนักงานสอบสวนหญิงที่มีอยู่เพียง ๔๑๘ นายถือว่ามีความน้อยมากและไม่ครอบคลุมกับจำนวนผู้เสียหายประกอบกับที่มีการแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ วรรคสี่ การสอบสวนผู้เสียหายคดีเกี่ยวกับเพศ “ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ การถามปากคำผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิง ให้พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นหญิงเป็นผู้สอบสวน เว้นแต่ ผู้เสียหายนั้นยินยอม หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น ๆ” ซึ่งมีผลบังคับใช้แล้วตั้งแต่วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายดังกล่าว ทำให้ปริมาณความต้องการพนักงานสอบสวนหญิง หรือตำรวจหญิงเพิ่มมากขึ้น เพราะปัจจุบันในสถานีตำรวจทั่วไป ยังไม่มีพนักงานสอบสวนหญิงประจำ (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร หรือในจังหวัดใหญ่ ๆ บางจังหวัด) และจะต้องจัดให้มีประจำทุกสถานีตำรวจ ทั่วประเทศต่อไป เพราะกฎหมายบังคับ ปัจจุบันพนักงานสอบสวน (ชาย) ได้อาศัยข้อยกเว้นในการที่ผู้เสียหายให้ความยินยอมให้สอบสวนปากคำเธอได้ นอกจากนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๒ (๑) ยังกำหนดไว้ว่า “ในการตรวจตัวผู้เสียหาย หรือผู้ต้องหาเป็นหญิง ให้จัดให้เจ้าพนักงานซึ่งเป็นหญิง หรือหญิงอื่นเป็นผู้ตรวจค้น” เป็นต้น

ผลการพิจารณา

ปัญหาและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. ปัญหาสมรรถนะในการปฏิบัติงานด้านการสอบสวนของพนักงานสอบสวนหญิง

ปัญหาสมรรถนะของตำรวจหญิงที่ปฏิบัติหน้าที่ในการเป็นพนักงานสอบสวนประกอบด้วย สมรรถนะการทำงานด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ ด้านการบริการที่ดี ด้านการสั่งสมความเชี่ยวชาญในอาชีพ ด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านความร่วมมือร่วมใจ กล่าวคือ ความเป็นผู้หญิงเป็นสิ่งที่ช่วยเหยื่อ จากคดีการค้า มนุษย์ คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ที่มีผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิง ให้ได้รับการเยียวยาทางจิตใจ ไว้วางใจและกล้า เปิดเผยข้อเท็จจริง พนักงานสอบสวนหญิงจึงต้องมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์ของการสอบสวนคดี เกี่ยวกับเด็ก เยาวชน คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความรุนแรงในครอบครัวและคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ให้มีประสิทธิภาพอย่างสูง

ข้อเสนอแนะ

- ๑) ควรกำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ให้เหมาะสมกับพนักงานสอบสวนหญิง
- ๒) มีการตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ และระเบียบของทางราชการ
- ๓) มีการกำกับ ดูแล อำนาจความสะอาดงานด้านการสอบสวนอย่างเต็มที่
- ๔) ควรปรับปรุงระบบงานในการควบคุมสำนวนการสอบสวน ทั้งคดีที่ยังไม่เสร็จสิ้นและคดีเสร็จสิ้น เพื่อไม่ให้มีงานค้างคั่งสะสมมากเกินไป
- ๕) ควรมีแผนการเพิ่มจำนวนพนักงานสอบสวนหญิงให้เพียงพอกับการให้บริการประชาชน

๒) ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานด้านการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนหญิง

ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานด้านการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนหญิง ประกอบด้วย (๑) ปัญหาเรื่องค่าตอบแทนไม่เพียงพอต่อค่าครองชีพในปัจจุบัน ขาดเครื่องมือ เครื่องใช้ และสภาพแวดล้อมของการทำงาน ขาดแคลนเครื่องมือ อุปกรณ์ เครื่องใช้ต่าง ๆ ตลอดจนสภาพแวดล้อมของสถานที่ทำงาน เช่น ไม่มีห้องสอบสวนเฉพาะสำหรับพนักงานสอบสวนหญิง มีผลกระทบอย่างยิ่งต่อการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนหญิง (๒) ปัญหาด้านการพัฒนาบุคลากรในการฝึกอบรมให้ความรู้ความเข้าใจด้านการสอบสวน แก่พนักงานสอบสวนหญิง ตลอดจนการฝึกอบรมระหว่างการปฏิบัติงาน ให้บุคลากรของหน่วยงาน มีการพัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน อยู่ตลอดเวลา มีระยะเวลาในการฝึกอบรมน้อย ถ้าไม่ได้มีการจัดหลักสูตรอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรย่อมทำให้การปฏิบัติงาน เป็นไปอย่างล่าช้า ไม่ทันต่อเทคโนโลยีที่ก้าวไกลอยู่ตลอดเวลา (๓) ปัญหาด้านการกำหนดวันผิดฟ้องของศาลที่ไม่แน่นอน เนื่องจากความไม่แน่นอน ไม่มีกฎหมายที่แน่ชัด ทำให้เกิดความสับสนแก่พนักงานสอบสวนหญิงเป็นอย่างมากและไม่อาจ กำหนดระยะเวลาในการทำสำนวนคดี ได้อย่างเหมาะสม (๔) ปัญหาด้านการตรวจค้นตัว ผู้ต้องหาชาย ความไม่สะดวกในการตรวจสถานที่เกิดเหตุ ความไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้ต้องหาในการนำชี้ที่สถานที่เกิดเหตุ ความมีชื่อเสียงมีเกียรติในการปฏิบัติงานสอบสวน (๕) ปัญหาด้านกฎระเบียบข้อบังคับ ซึ่งกฎระเบียบข้อบังคับที่มีมากมาย และไม่ยืดหยุ่น ตลอดจนความไม่แน่นอนในเรื่องระเบียบการรับ - ส่ง สำนวนการสอบสวนของพนักงานอัยการ (๖) ปัญหาด้านปริมาณงานและความรู้ความสามารถของพนักงานสอบสวนหญิง ซึ่งเป็นปัญหาปริมาณงานที่มีมากแต่ตัวของบุคลากรมีน้อยก่อให้เกิดปัญหาในการทำสำนวนคดีล่าช้า

ภาระหน้าที่ของพนักงานสอบสวนหญิงซ้ำซ้อนและมีมาก ตลอดจนภาระหน้าที่ที่ให้นักงานสอบสวนหญิงต้องเข้าเวรในเวลากลางคืนด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นด้านปัญหา ด้านอัตรากำลัง ซึ่งมีพนักงานสอบสวนหญิงไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติหน้าที่ (๗) ปัญหาด้านลักษณะของผู้บังคับบัญชา ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า ปัญหาด้านนี้เป็นปัญหาในระดับน้อยแต่หากผู้บังคับบัญชามีลักษณะที่เคร่งครัดไม่ยืดหยุ่น และผู้บังคับบัญชาขาดความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนหญิง ก็จะเป็น ปัญหาย่างมากต่อการปฏิบัติงาน ทำให้พนักงานสอบสวนหญิงขาดความมั่นใจในการปฏิบัติงาน ในหน้าที่สอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนหญิง

ข้อเสนอแนะ

๑) ควรพิจารณาโอนย้ายภารกิจงานที่มีลักษณะเฉพาะที่ไม่ใช่งานของพนักงานสอบสวนหญิงโดยตรงออกไปให้หน่วยงานที่เหมาะสม และควรมอบอำนาจในการสืบสวนสอบสวนให้กับพนักงานสอบสวนหญิง

๒) ควรแยกงานสอบสวนคดีทางเพศซึ่งเป็นงานที่เป็นต้นทางกระบวนการยุติธรรมทางอาญาออกเป็นอิสระจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยอาจให้ดำเนินงานภายใต้กรรมการกำกับของคณะกรรมการหรือองค์กรอิสระระดับชาติ ไม่ต้องมีชั้นยศ

๓) ควรพัฒนาความเชี่ยวชาญและทักษะการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม ร่วมมือกับอัยการในการสั่งฟ้องคดี และควรมีกฎหมายที่จัดทำขึ้นมาใหม่สำหรับงานสอบสวน

๔) ควรเพิ่มจำนวนพนักงานสอบสวนหญิงให้มากขึ้น ภายใต้องค์กรใหม่นี้ให้มีหน่วยงานสืบสวนสอบสวนเฉพาะคดีทางเพศ ที่มีความเชี่ยวชาญ และสามารถปฏิบัติภารกิจครอบคลุมทุกเขตอำนาจศาล

๕) ควรเพิ่มประสิทธิภาพและธรรมาภิบาลในการปฏิบัติงานโดยต้องเริ่มจากคณะกรรมการนโยบายระดับชาติ ทั้งคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ต้องมีองค์ประกอบจากหลายภาคส่วน อาทิ ฝ่ายวิชาการ ฝ่ายการเมือง ฝ่ายตำรวจ และภาคประชาสังคม มีสัดส่วนผู้หญิงที่เหมาะสม โดยคณะกรรมการนี้ต้องกำกับดูแลการสอบเข้า แต่งตั้งเลื่อนชั้น โยกย้าย ให้มีความโปร่งใสตามระบบคุณธรรม โดยควรจัดให้มีสายการบังคับบัญชาแบบพลเรือน มีการพัฒนาสถาบันเพื่อการผลิตและพัฒนาความรู้ความเชี่ยวชาญของตำรวจทั้งระบบ เปิดรับผู้ที่จบปริญญาตรีสาขาต่าง ๆ อย่างกว้างขวางแล้วเข้าอบรมวิชาชีพตำรวจ ปรับโรงเรียนนายร้อยตำรวจให้เป็นสถาบันฝึกฝนตำรวจที่จบปริญญาเหล่านี้ด้วย และเพิ่มสัดส่วนผู้หญิงในทุกภารกิจงาน

๖) มีแนวทางที่ดีเพื่อการปฏิบัติงาน โดยต้องเคารพหลักนิติรัฐและหลักสิทธิมนุษยชน ไม่ทำเกินหรือน้อยกว่าที่กฎหมายให้อำนาจ ยึดแนวทางมาตรฐานระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในการให้ความคุ้มครองเด็กและผู้หญิง โดยต้องมีการอบรมเรื่องสิทธิมนุษยชนและสิทธิหญิง-ชายในสถาบันอบรมของตำรวจทุกสถาบัน

๗) ควรจัดให้มีฐานข้อมูลเชิงคดีที่ครอบคลุมระดับชาติและประชาชนเข้าถึงได้ รวมทั้งสถิติที่เข้าถึงยากแต่อยู่ในความสนใจของประชาชน เช่น สถิติการละเมิดทางเพศ ค้ำมูษย์ การละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น อัมหาย ซ่อมทรมาณ หรือเจ้าหน้าที่รัฐกระทำผิด

๘) ควรมีการพัฒนาตัวชี้วัดเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของหน่วยงานตำรวจ เช่น ความพึงพอใจในการให้บริการ ความปลอดภัย ความสามารถในการติดตามการกระทำผิด โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาตัวชี้วัดและร่วมประเมินผลด้วย

๙) จัดให้มีแผนปฏิบัติการขยายอัตรากำลังพนักงานสอบสวนหญิงครบทุกสถานีตำรวจภายในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๓ หรือ ๓ ปี นับจากปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๐

๑๐) จัดให้มีการอบรมพนักงานสอบสวนหญิงและพนักงานสอบสวนทุกสถานีตำรวจในเรื่องการสอบสวนคดีทางเพศ คดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว และคดีการค้ำมนุษย์ทุกปี ๆ ละอย่างน้อย ๑ ครั้ง

๑๑) พิจารณาปรับเพิ่มรายได้ ค่าตอบแทนพิเศษ ให้กับพนักงานสอบสวนหญิงและพนักงานสอบสวนที่รับผิดชอบคดีทางเพศ คดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว และคดีการค้ำมนุษย์ รวมทั้งสนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือ สถานที่ทำงานให้เพียงพอ เหมาะสม กับการปฏิบัติงานเพื่อการคุ้มครองและอำนวยความสะดวกให้ผู้เสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพ)

๕.๑๓ พิจารณาศึกษาสิทธิของมารดาในช่วงระหว่างก่อนและหลังคลอดบุตร ตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ความเป็นมา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๔๘ วรรคแรกบัญญัติไว้ว่า “สิทธิของมารดาในช่วงระหว่างก่อนและหลังการคลอดบุตรย่อมได้รับความคุ้มครอง และช่วยเหลือตามที่กฎหมายบัญญัติ” การบัญญัติให้มีการคุ้มครอง “สิทธิมารดาในช่วงระหว่าง ก่อน และหลังการคลอดบุตร” มีนัยยะสำคัญอย่างยิ่งที่จักต้องนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิมารดาได้อย่างแท้จริง คณะอนุกรรมการกิจการสตรีจึงได้ทำการพิจารณาศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดในการเข้าถึงสิทธิมารดาในช่วงระหว่างก่อนและหลังคลอดบุตร โดยการรับฟังความเห็นจากผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ

ที่เกี่ยวข้อง ๙ หน่วยงาน ประกอบด้วย (๑) สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข (๒) สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ (๓) สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน สำนักงานประกันสังคม (๔) กรมกิจการเด็กและเยาวชน (๕) ราชวิทยาลัยกุมารแพทย์แห่ง

ประเทศไทย (๖) ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิชัย โฉมสุวรรณจินดา อาจารย์ประจำหลักสูตรดุขฎิบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะและการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต (๗) ราชวิทยาลัยสูตินรีแพทย์แห่งประเทศไทย (๘) สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) สำนักพัฒนาระบบบำนาญตำแหน่งและค่าตอบแทน (สตค.) (๙) สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เพื่อจัดทำข้อเสนอแนะต่อไป

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนดให้หญิงตั้งครรภ์สามารถลาคลอดได้ ๙๐ วัน โดยได้รับค่าจ้างจากนายจ้าง ๔๕ วัน และประกันสังคม ๔๕ วัน แต่ในอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหญิงเกี่ยวกับสิทธิความเป็นมารดาและการคลอดบุตร ซึ่งได้กำหนดการลาเกี่ยวกับการคุ้มครองมารดาไว้ว่า การลาเพื่อคลอดบุตร ลูกจ้างมีสิทธิลาได้ตั้งแต่ ๖ สัปดาห์ก่อนถึงกำหนดคลอด และหลังจากการคลอด ๘ สัปดาห์ รวมทั้งหมด ๑๔ สัปดาห์หรือ ๙๘ วัน

๒. เรื่องของการลาป่วยก่อนคลอด เช่น ลาแท้งบุตร ลาพบแพทย์เพื่อตรวจสุขภาพร่างกาย เป็นต้น ควรกำหนดวันและเวลาให้กับหญิงมีครรภ์

๓. การลาคลอด ถ้าหญิงตั้งครรภ์คลอดด้วยเหตุพิเศษ เช่น การผ่าตัด ลากคลอดแล้วยังมีอาการเจ็บป่วย ลากคลอดแล้วได้บุตรแฝด เป็นต้น ควรเพิ่มวันในการลาคลอดให้ เพื่อให้ให้มารดามีโอกาสดูแลตนเองเพิ่มมากขึ้น โดยไม่ต้องรีบมาทำงานในขณะที่ร่างกายของตนเองยังไม่พร้อม

๔. สิทธิการลาของบิดา ควรเพิ่มวันลาให้กับบิดาระหว่างมารดากำลังคลอดบุตร ลาไปดูแลบุตร ลาพาบุตรไปพบแพทย์

๕. เพิ่มค่าจ้างที่นายจ้างจะต้องจ่ายให้กับมารดาที่ลาคลอดจาก ๔๕ วัน เป็น ๙๐ วัน

๖. เสนอให้สถานประกอบการเอกชนจัดตั้งศูนย์ดูแลเด็กเล็กในสถานประกอบการ

๕.๑๔ พิจารณาศึกษาปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ระดับตัดสินใจ : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ความเป็นมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการส่งเสริมศักยภาพสตรีกับการเป็นผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากในปัจจุบันสัดส่วนของผู้หญิงในการดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับท้องถิ่นยังมีจำนวนน้อย หากคณะอนุกรรมการสามารถผลักดันประเด็นสัดส่วนผู้นำสตรีในระดับท้องถิ่นให้มีจำนวนเพิ่มขึ้นได้ก็จะทำให้ประเทศไทยเป็นที่ยอมรับและชื่นชมในระดับโลกมากยิ่งขึ้น จึงได้พิจารณาลงพื้นที่ศึกษาดูงาน เพื่อหารือกับผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจะพิจารณาศึกษาประเด็นบทบาทสตรีกับการเป็นผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ใน ๖ ด้าน ประกอบด้วย (๑) ด้านบริหาร (๒) ด้านภาวะผู้นำ (๓) ด้านการสร้างความมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น (๔) ด้านการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ (๕) ด้านการหาเสียงเทคนิคการสร้างมวลชน และ (๖) การมีเจตนาธรรมทางการเมือง และนำข้อมูลที่ได้รับมาสังเคราะห์เป็นข้อเสนอแนะเสนอต่อสภาพัฒนาการศึกษาระดับชาติต่อไป เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการสามารถผลักดันประเด็นสัดส่วนผู้นำสตรีในระดับท้องถิ่นให้มีจำนวนเพิ่มขึ้นได้ก็จะทำให้ประเทศไทยเป็นที่ยอมรับและชื่นชมในระดับโลกมากยิ่งขึ้น

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการได้ลงพื้นที่ศึกษาดูงานเพื่อพิจารณาศึกษาประเด็นด้านปัจจัยในการสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ระดับการตัดสินใจและการดำเนินงานของเทศบาล ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ ณ จังหวัดภูเก็ต โดยมีวัตถุประสงค์ (๑) เพื่อศึกษาปัจจัยและการดำเนินงานที่ทำให้สตรีได้เข้ามามีบทบาททางการเมือง (๒) เพื่อนำข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษามารวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์เป็นข้อเสนอแนะ และ (๓) เพื่อเผยแพร่และรณรงค์ให้สตรีเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองท้องถิ่นมากขึ้น

๕.๑๕ พิจารณาศึกษาแนวทางการแก้ไขเพิ่มเติมบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗๗ ของประมวลกฎหมายอาญา และได้ติดตามความคืบหน้าการดำเนินคดีวัยรุ่นนรุมโทรมเด็กหญิงวัย ๑๒ ปี ในจังหวัดสระบุรี

ความเป็นมา

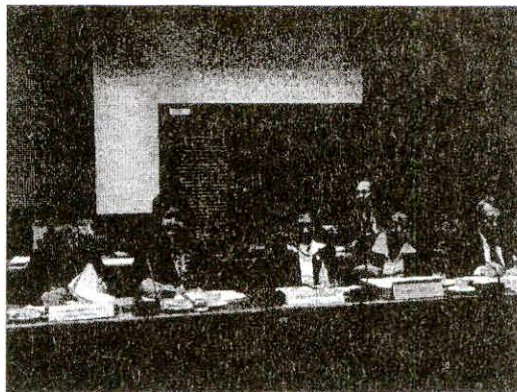
เนื่องด้วยนางสุวรรณิ สิริเวชชะพันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี เป็นประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ซึ่งมีการพิจารณาอัตราโทษตามมาตรา ๒๗๗ และประเด็นคดีวัยรุ่นนรุมโทรมเด็กหญิงวัย ๑๒ ปี ที่เกิดขึ้นในจังหวัดสระบุรีได้รับความสนใจจากประชาชน

เป็นจำนวนมาก จึงเห็นควรเชิญผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสระบุรี โรงพยาบาลสระบุรี โรงเรียนเทศบาล ๑ (วัดทองพุ่มพวง) สำนักงานอัยการจังหวัดคดีเยาวชนและครอบครัวจังหวัดสระบุรี ตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรี สถานีตำรวจภูธรจังหวัดสระบุรี สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสระบุรี และบ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดสระบุรี เข้าร่วมประชุมเพื่อให้ข้อมูลและแลกเปลี่ยนความเห็นในประเด็นดังกล่าว

ผลการพิจารณา

คณะอนุกรรมการได้แสดงความห่วงใยโดยได้ขอให้เจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานอัยการติดตามคดีอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากเป็นคดีที่สะท้อนความรู้สึกของประชาชน และผู้เสียหายต้องได้รับความดูแลอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และเสนอให้พิจารณาจัดทำเป็นสระบุรีโมเดล กล่าวคือ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสระบุรีและบ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดสระบุรีจะดำเนินการอย่างไร เพื่อป้องกันไม่ให้มีปัญหาหรือเหตุการณ์ในลักษณะนี้เกิดขึ้นอีก การทำงานต้องเป็นไปในลักษณะการบูรณาการงานร่วมกัน ส่วนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสระบุรีกับบ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดสระบุรีอาจต้องดำเนินการที่ทำได้ทั้งสองฝ่าย

เด็กผู้กระทำความผิดต้องได้รับการดำเนินคดีที่เหมาะสม ไม่ให้เด็กเกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นเด็กแล้วสามารถทำความผิดได้โดยไม่ต้องรับโทษ อันจะเป็นการสร้างผู้ใหญ่ที่ไม่ดีในอนาคตต่อไป ส่วนเด็กผู้ถูกระทำความผิด บ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดสระบุรีจะต้องมีกระบวนการในการเยียวยา เพื่อรักษาความบอบช้ำทางจิตใจ และให้เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่ดี ในส่วนของกระบวนการทางยุติธรรม เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นเจ้าพนักงานตำรวจจะต้องดำเนินคดีอย่างรวดเร็วและละเอียดอ่อน เพราะเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม ทำอย่างไรให้สังคมรับรู้เรื่องที่เกิดขึ้นอย่างเหมาะสม เมื่อมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นท่านจะสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ให้กับจังหวัดอื่นได้รับทราบและดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง

บทที่ ๒

การศึกษาดูงาน และการจัดสัมมนา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ในการลงพื้นที่ศึกษาดูงานในประเทศในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี จำนวน ๙ ครั้ง และจัดสัมมนา จำนวน ๑๙ ครั้ง และได้รายงานต่อคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป ดังนี้

๒.๑ การศึกษาดูงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๒.๑.๑ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดพังงา และจังหวัดสงขลา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาดูงาน ในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ณ จังหวัดพังงา และจังหวัดสงขลา เพื่อรับฟังการบรรยายสรุปเรื่องปัญหาโรฮีนจาในพื้นที่ ของ ทท.ยว.ฉก.ร.๕ และ ตม.๖ ณ ทท.ยว.ฉก.ร.๕ ตำบลปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา โดยมีพลตรีคุณวุฒิ หมอแก้ว ผู้บัญชาการกองพลทหารราบที่ ๕ พันเอกไพศาล หนูสังข์ ผู้บังคับหน่วยเฉพาะกิจกรมทหารราบที่ ๕ และพันตำรวจเอกธรรมนุญ ไตรทิพยพงศ์ รองผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสงขลา ให้การต้อนรับ และศึกษาดูงานปัญหาการค้ามนุษย์ สวัสดิภาพของผู้อพยพ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนการช่วยเหลือดูแลเด็กและสตรีชาวโรฮีนจา ณ บ้านพักเด็กและครอบครัว อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา โดย นายประยูร รัตนเสนีย์ ผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา นางดารารัตน์ สุเทศ หัวหน้าบ้านพักเด็กและครอบครัวจังหวัดพังงา และคณะ ให้การต้อนรับ

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

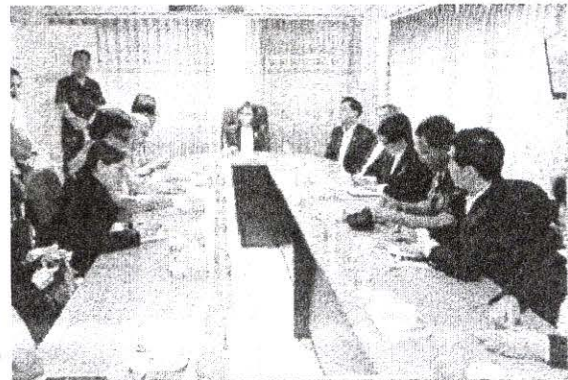
๑) ควรมีการติดตามและจัดเก็บข้อมูลให้ชัดเจนว่าผู้หญิงและเด็กจำนวน ๗๑ คน ที่เป็น “กลุ่มเปราะบาง” ปัจจุบันอยู่ที่ใดกันแน่ และได้รับการดูแลเป็นอย่างไร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการต่าง ๆ ให้เป็นไปตามนโยบายของรัฐบาลโดยเร่งด่วน และควรรายงานผลการปฏิบัติให้หน่วยเหนือได้ทราบเป็นระยะ ๆ

๒) นัยสำคัญจากตัวเลขเหยื่อข้างต้นสะท้อนว่า ร้อยละ ๕๖ ของผู้ประสบภัย (เหยื่อ) หลบหนีออกไปจากบ้านพัก โดยที่มีเพียงร้อยละ ๓๑ เท่านั้นที่ส่งต่อ เหลือ ๑๓% ที่ยังคงเหลืออยู่ในบ้านพัก สะท้อนให้เห็นว่าการ “คุ้มครองเหยื่อการค้ามนุษย์” ยังมีจุดอ่อนที่จะต้องดำเนินการแก้ไข ซึ่งหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือและประสานงานกันเพื่อกำหนดแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้ยุติลงให้ได้โดยเร็ว

๓) การแก้ปัญหาชาวโรฮีนจา ในขณะนี้ต้องมีการแก้ปัญหาเรื่องของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๖๒ ซึ่งทางสภานิติบัญญัติแห่งชาติอาจจะต้องมีการพิจารณาแก้ไขกฎหมาย โดยทางภาครัฐจะต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาคู่ค้าต่างตัวหลบหนีเข้าเมืองร่วมกับนานาชาติ ประเทศ ซึ่งขณะนี้

การคัดแยกชาวโรฮิงจาผู้หญิง เด็กไว้ที่บ้านพักเด็กและครอบครัว และผู้ชายได้ควบคุมไว้ที่ด้านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดพังงา ในส่วนของจำนวนคนที่มีมากกว่าสถานที่พักพิงก็เป็นเรื่องที่จะต้องมีการแก้ไข เพราะว่าจำนวนคนที่เข้ามาเป็นจำนวนมากสิ่งแรกที่จะต้องทำคือ ต้องหาที่พักพิงก่อน ในส่วนของเรื่องการเคลื่อนย้ายจำนวนคนเหล่านี้เป็นเรื่องที่ต้องมีการพูดคุยกันหลาย ๆ ประเทศไม่ใช่เป็นเรื่องที่ประเทศไทยจะมาแก้ปัญหาเพียงประเทศเดียว เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกันหลายประเทศ โดยนายกรัฐมนตรีได้ฝากความห่วงใยมาถึงพี่น้องชาวโรฮิงจาว่ามีความเป็นอยู่อย่างไร ในส่วนของการนำเสนอคงต้องดูกันหลายด้าน บางเรื่องอาจต้องมีการแก้ไขในระยะสั้นบางเรื่องอาจต้องมีการแก้ไขในระยะยาว

๖.๑.๒ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาดูงาน ในระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ณ จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดนครราชสีมา โดยในวันที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๘ ได้เข้าร่วมประชุม

หารือกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของจังหวัดบุรีรัมย์ ในประเด็นปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น สถานการณ์ปัญหาการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ปัญหาการค้ามนุษย์ในผู้หญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และได้หารือกับผู้แทนจากชมรมแม่หญิงจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อรับฟังความเห็นต่อประเด็นปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น และปัญหาผู้หญิงด้านอื่น ๆ ต่อมาในวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ ได้เข้าร่วมประชุมหารือกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของจังหวัดนครราชสีมา ในประเด็นปัญหาการค้ามนุษย์ในผู้หญิง ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การบำบัดฟื้นฟูและพัฒนาอาชีพ การให้ความช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่ประสบปัญหาทางสังคมและเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และได้หารือกับผู้แทนจากชมรมอาสาสมัครสาธารณสุข อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา เพื่อรับฟังความเห็นต่อประเด็นปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น และปัญหาผู้หญิงด้านอื่น ๆ

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑) จากการรับฟังข้อมูลจากทุกหน่วยงานในวันนี้ พบว่า สถิติของเด็กที่ท้องไม่พร้อมของแต่ละ

หน่วยงานไม่มีความสอดคล้องกัน ดังนั้น จึงต้องการให้จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นต้นแบบในการประสานข้อมูลสถิติให้มีความสอดคล้องกันทุกหน่วยงาน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากชมรมแม่หญิง กับโรงพยาบาลห้วยราชให้ข้อมูลเด็กที่ตั้งครรภ์ในวัยรุ่นมีจำนวนมาก แต่จากสถิติของพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จังหวัดมีจำนวนน้อย ซึ่งทำให้ข้อมูลที่รับฟังมีความขัดแย้งกันแต่เป็น

ปัญหาเดียวกัน ต้องการทราบว่าเกิดจากปัญหาใด ข้อมูลดังกล่าวนี้ถึงไม่มีความสอดคล้องกัน เพราะข้อมูลดังกล่าวนี้จะถูกเชื่อมโยงไปยังการค้ามนุษย์โดยประเทศสหรัฐอเมริกาจะเก็บข้อมูลเหล่านี้กับองค์กรภาคเอกชนมากกว่าหน่วยงานภาครัฐทำให้ข้อมูลที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับไม่ตรงกัน ในลักษณะเช่นนี้อาจทำให้ประเทศไทยเกิดปัญหาเต็มๆ หากดูภาพกว้างเห็นได้ว่า ทุกภาคส่วนต่างทำงานและยังขาดการบูรณาการการทำงานร่วมกัน จึงต้องการให้จังหวัดบุรีรัมย์ประสานการทำงานร่วมกันแบบทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและมีความสอดคล้องกัน

๒) ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นจะมีส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงอยู่ ๒ ส่วน คือ ครอบครัวกับสถานศึกษา ซึ่งในส่วนสถานศึกษาควรที่จะต้องมีการสอนเรื่องเพศศึกษาให้กับเด็ก ขณะนี้ทราบว่าบางโรงเรียนสอนเรื่องเพศศึกษา จังหวัดควรมีแผนหรือมาตรการในการทำให้การสอนเรื่องเพศวิถีศึกษาสามารถกระจายครอบคลุมอย่างทั่วถึงทุกโรงเรียน

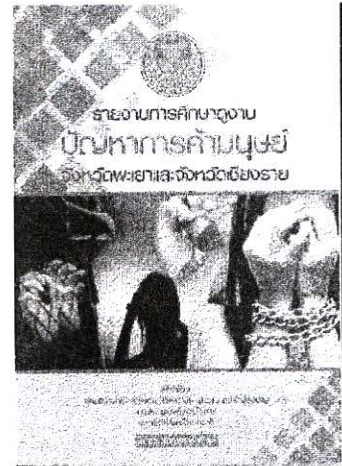

๖.๑.๓ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดพะเยา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาดูงานในประเด็นปัญหาการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายและปัญหาการค้ามนุษย์ ปัญหาของชนเผ่าสตรี และปัญหาการค้าประเวณีในสตรีภาคเหนือ ในระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ณ จังหวัดเชียงราย และจังหวัดพะเยา

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑) โดยภาพรวมสถานการณ์ด้านปัญหาการค้ามนุษย์ของจังหวัดพะเยามีทั้ง ๓ สถานะ คือ ต้นทาง ทางผ่าน และปลายทาง เนื่องจากมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน จึงมีการอพยพแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านทั้งที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องตามกฎหมาย จึงมีความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดการถูกล่อลวงเข้าสู่กระบวนการค้ามนุษย์ และรูปแบบทั้งการค้าประเวณี การใช้แรงงานต่างด้าว การนำคนมาขอทานโดยรูปแบบส่วนใหญ่ของการค้ามนุษย์เริ่มมาจากการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีโดยเฉพาะเด็กที่อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี

จังหวัดเชียงรายปัญหาการค้ามนุษย์มีทั้ง ๓ สถานะ คือ ต้นทาง ทางผ่าน และปลายทางจึงมีการอพยพแรงงานจากประเทศเพื่อนบ้านทั้งที่ถูกต้องและไม่ถูกต้องตามกฎหมายเช่นเดียวกัน จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องพบเจอปัญหาการค้ามนุษย์ ซึ่งปัญหาการค้ามนุษย์ก็จะมีพัฒนาการขึ้นอยู่เรื่อยๆ ที่ผ่านมามีอาจจะเป็นในเรื่องของการบังคับแต่ปัจจุบันนี้มีหลายรูปแบบ ทั้งปัญหาการค้าประเวณีเด็ก และปัญหา

การบังคับขอทาน การทำงานด้านการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ของจังหวัดเชียงรายมีการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมีทรัพยากรมากเป็นพิเศษกว่าจังหวัดอื่น มีหลายองค์กรที่ให้ความสนใจ มีกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน(NGO)๗ กลุ่ม ที่ทำงานด้านการค้ามนุษย์ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐด้วย และยังมีประเทศญี่ปุ่นซึ่งต้องการเข้ามาแก้ไขปัญหาด้านด้วยจึงเข้ามาทำงานในเรื่องการพัฒนาทีมสหวิชาชีพในการดูแลผู้เสียหายไม่ให้กลับไปเป็นเหยื่อซ้ำ

๒) ในอดีตจังหวัดพะเยาปัญหาการค้าประเวณีถือว่ามีความรุนแรงมาก เนื่องจากสาเหตุหลายๆ ปัจจัย ได้แก่ความยากจน ได้รับการศึกษาน้อยและครอบครัวแตกแยก ปัจจุบันนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ร่วมกันบูรณาการลงไปช่วยเหลือให้ความรู้และปฏิบัติงานร่วมกันด้วยความเข้มแข็ง สถานบริการหลาย

แห่งที่ให้บริการทางเพศก็ถูกจับกุมดำเนินคดีและปิดบริการทั้งหมด และสถานบริการที่จะลักลอบค้าประเวณีต่าง ๆ ก็ไม่กล้าเปิดให้บริการ เนื่องจากจะมีสายตรวจตลอดเวลา ทำให้ปัญหาการค้าประเวณีในจังหวัดพะเยามีความรุนแรงน้อยลง

จังหวัดเชียงรายปัญหาการค้าประเวณียังมีอยู่โดยเฉพาะเด็กและสตรีชนเผ่า เนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความยากจน ได้รับการศึกษาน้อย รวมทั้งถูกหลอกไปค้าประเวณีตามร้านคาราโอเกะในเมือง และยังมีปัญหาเด็กที่เกิดมาจากแม่ที่มีอายุน้อย เนื่องจากตามธรรมชาติชนเผ่าละหู่จะแต่งงานเร็ว เด็กที่เกิดมาจึงไม่มีคุณภาพ ดังนั้นต้องมีศูนย์พัฒนาชาวเขาเพื่อให้ความรู้ในเรื่องนี้ด้วย

๓) สภาพปัญหาทางสังคมและวัฒนธรรมของจังหวัดพะเยา เดิมชนเผ่าให้ความสำคัญชายมากกว่าหญิง แต่ปัจจุบันเริ่มปรับเปลี่ยนให้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น ด้านยาเสพติด ชุมชนชาวเขาบางส่วนรับจ้างนายทุนขนยาเสพติดและต้องโทษ ผู้หญิงจึงต้องดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานโดยลำพัง ด้านการอพยพแรงงาน มีวัยแรงงานอพยพสู่เมืองและมีผู้หญิงที่อยู่กลุ่มเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อกระบวนการค้ามนุษย์ ด้านเศรษฐกิจ ผู้หญิงมีบทบาทสำคัญในการหารายได้ให้กับครอบครัว โดยเปลี่ยนจากยุคเดิมที่พึ่งผู้ชายเป็นหลัก ด้านการศึกษา วิทยาลัยคนถึงคนชราขาดโอกาสทางการศึกษาแต่คนรุ่นใหม่ได้รับโอกาสทางการศึกษามากขึ้น

จังหวัดเชียงราย มีการอพยพเคลื่อนย้ายกลุ่มชาติพันธุ์จากประเทศเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะชาวไทยใหญ่จากรัฐฉาน มีทั้งเด็ก ผู้หญิง และผู้ชาย ซึ่งปัญหากลุ่มสตรีชาติพันธุ์ คือ กลุ่มสตรีชาติพันธุ์ที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ จึงควรมีการอบรมให้สตรีชาติพันธุ์มีความรู้ ความเข้าใจ ด้วยภาษาของชาติพันธุ์นั้นๆ ให้ทราบสิทธิของตน รวมทั้งจังหวัดเชียงรายเป็นจังหวัดที่มีพื้นที่กว้าง บางตำบลห่างไกลจากจังหวัดเป็นร้อยกิโลเมตร เด็กหรือสตรีกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ที่มีปัญหาการถูกละเมิดทางเพศ หากมีนักสังคมสงเคราะห์วิชาชีพที่ประจำอยู่ในแต่ละตำบลก็จะสามารถวิเคราะห์ช่วยเหลืออย่างเป็นระบบได้มากขึ้น และควรเป็นนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ด้วย

๔) รัฐต้องปลูกฝังและสนับสนุนให้ครอบครัวยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง รู้จักอดออมและพึงพอใจในสิ่งที่ตนมี ไม่หลงใหลหรือยึดติดวัตถุนิยมเกินความจำเป็น ซึ่งเป็นความสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุต้องมีการสร้างจิตสำนึกของสตรีในภาคเหนือว่าอาชีพการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องหรือไม่ใช่เป็นอาชีพที่สบายและหาเงินได้ง่าย

๕) รัฐต้องมีส่วนร่วม ในการรณรงค์ส่งเสริมให้ครอบครัวมีความแข็งแรง สร้างความอบอุ่น การเลี้ยงดู การเอาใจใส่คนในครอบครัว ไม่ให้ถูกชักจูง หรือหลอกลวงไปสู่กระบวนการการค้ามนุษย์

๖) รัฐส่งเสริมพัฒนาศักยภาพสตรีให้มีการศึกษา มีความสามารถในการประกอบอาชีพที่สุจริต เพื่อไม่ให้สตรีในภาคเหนือเข้าสู่วงจรในการค้าประเวณีอันจะนำไปสู่การเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ในที่สุด

๗) รัฐต้องมีการบังคับใช้กฎหมายโดยเจ้าหน้าที่รัฐอย่างจริงจัง เพื่อมิให้ผู้ที่อยู่ในขบวนการค้ามนุษย์หลอกเหยื่อที่เป็นสตรีเข้าสู่วงจรของการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์

๘) รัฐต้องมีการฝึกอบรมล้ามให้มีจำนวนที่เพียงพอรวมทั้งจัดล้ามเพื่อใช้ในกระบวนการสัมภาษณ์คัดแยกผู้เสียหายจากการค้าประเวณีหรือการค้ามนุษย์

๙) รัฐต้องมีเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญและความชำนาญเฉพาะด้าน มีปริมาณเพียงพอแก่การปฏิบัติงานการปฏิบัติงานต้องมีการทำรายงานผลการปฏิบัติงาน และรายงานผู้บังคับบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรทุกครั้งที่การประสานความร่วมมือระหว่างองค์กรเมื่อมีการประสานความร่วมมือเป็นการ

ภายในแล้ว ต้องทำหนังสือประสานที่เป็นลายลักษณ์อักษรทุกครั้ง ทีมสหวิชาชีพควรมีการประชุมพบปะพูดคุยกันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการเพื่อสร้าง และส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างทีมสหวิชาชีพ ควรพิจารณาหาแหล่งงบประมาณอื่นมาสนับสนุนการจัดประชุมเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ เช่น จากหน่วยงานภาคเอกชน หรือองค์กรบริหารกองทุนเพื่อการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ควรมีการจัดการประชุมความร่วมมือด้านการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ร่วมกันทั้ง ๓ ฝ่าย คือ ประเทศไทย ประเทศเมียนมา ประเทศลาว โดยผลัดเปลี่ยนกันหมุนเวียนเป็นเจ้าภาพ เมื่อเกิดกรณีค้ามนุษย์ระหว่างประเทศขึ้น ควรมีการจัดการประชุมระหว่างประเทศร่วมกันเพื่อพิจารณาหาแนวทางการช่วยเหลือผู้เสียหายและนำผู้กระทำผิดมาลงโทษร่วมกัน

๑๐) รัฐต้องจัดทำกรณีศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการทำงาน การตีความคำนิยามคำว่า “ค้ามนุษย์” และจัดเวทีแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงาน ระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบหลักและหน่วยงานสนับสนุน มีการจัดอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างองค์ความรู้ให้แก่เจ้าหน้าที่ดังกล่าว และให้เกิดความแม่นยำในการนำไปปฏิบัติ จัดสรรผู้เชี่ยวชาญเพื่อเป็นที่ปรึกษาให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติในการช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

๑๑) รัฐต้องมีการเพิ่มบทบาทของทีมสหวิชาชีพ ซึ่งจากที่ผ่านมาจะทำงานแบบตั้งรับ เป็นการร่วมกันทำงานของทีมสหวิชาชีพในเชิงรุก มีการพัฒนากระบวนการทำงานในเชิงป้องกันและเฝ้าระวังปัญหาให้มากยิ่งขึ้นซึ่งถ้าหากทีมสหวิชาชีพหันมาทำงานในเชิงบูรณาการด้านการป้องกันการค้ามนุษย์ จะเป็นการเพิ่มมุมมองและมีการป้องกันเหตุที่จะเกิดขึ้นอย่างรอบด้าน

๑๒) รัฐต้องเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการขับเคลื่อนการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์มีความสำคัญ และมีความจำเป็น เนื่องจากประชาชน คือผู้ที่อยู่ใกล้ชิดในพื้นที่และปัญหานี้ เกี่ยวข้องกับความมั่นคง ปลอดภัยของคนในชุมชนโดยตรง ดังนั้นหน่วยงานหลักและองค์กรต่าง ๆ ต้องเข้าไปช่วยเป็นหลักในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปหรือชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานมากยิ่งขึ้น

๖.๑.๔ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดอุทัยธานี

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาดูงานในประเด็นการดำเนินงาน การบริหารจัดการและสภาพความเป็นอยู่ของนักโทษในเรือนจำ ตลอดจนรับฟังปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการดำเนินงาน เพื่อนำไปสู่การร่วมมือกันแก้ไขปัญหอย่างจริงจังเป็นรูปธรรม ตลอดจนนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายที่เหมาะสมกับบริบทสังคมไทยต่อไป ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ณ เรือนจำจังหวัดอุทัยธานี

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

จากการรับฟังข้อเท็จจริงจากผู้ปฏิบัติงานจริงในเรือนจำจังหวัดอุทัยธานีให้ข้อมูลในวันนี้ ทางประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีจะนำประเด็นที่ได้รับฟังไปพิจารณาโดยทำการวิเคราะห์ประเด็นที่สำคัญ ๆ ว่ามาตราใดควรเพิ่มเติมหรือแก้ไขปรับปรุงลงในร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ที่เป็นกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ต่อไป

๖.๑.๕ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดเลย

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาดูงานในประเด็นการดำเนินงาน การบริหารจัดการและสภาพความเป็นอยู่ของนักโทษในเรือนจำ ตลอดจนรับฟังปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการดำเนินงาน เพื่อนำไปสู่การร่วมมือกันแก้ไขปัญหอย่างจริงจังเป็นรูปธรรม ตลอดจนนำไปสู่การแก้ไขกฎหมายที่เหมาะสมกับบริบทสังคมไทยต่อไป ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ ณ เรือนจำจังหวัดเลย

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. เจ้าหน้าที่เรือนจำจังหวัดเลยควรปฏิบัติตามข้อกำหนดกรุงเทพให้ได้โดยนำข้อกำหนดกรุงเทพทุกข้อมาเป็นกรอบในการปฏิบัติว่าข้อใดที่ทางเรือนจำปฏิบัติได้ และปฏิบัติไม่ได้ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิง เนื่องจากจะต้องมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาลงพื้นที่ เช่น กระทรวงยุติธรรม หรือสถาบันเพื่อการยุติธรรมแห่งประเทศไทย (Thailand Institute of Justice - TIJ) การนำเสนอรายงานก็เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญ และเจ้าหน้าที่เรือนจำจะได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกรุงเทพอย่างเคร่งครัดและเหมาะสม

๒. เจ้าหน้าที่เรือนจำจังหวัดเลยที่ปฏิบัติงานในเรือนจำส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับราชทัณฑ์เท่าที่ควร เนื่องจากอาศัยความเคยชินในการปฏิบัติงานในเรือนจำมาเป็นระยะเวลาานาน แต่ปัจจุบันนี้เจ้าหน้าที่เรือนจำควรจะต้องให้ความสำคัญและศึกษากฎหมายระเบียบที่เกี่ยวข้องกับงานราชทัณฑ์เพิ่มมากขึ้น หากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติไม่เข้าใจในกฎหมายก็อาจจะมีผลกระทบตามมาภายหลังได้ เพราะปัจจุบันนี้เป็นยุคที่มีการสื่อสารอย่างรวดเร็ว หากเจ้าหน้าที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักกฎหมาย หรือระเบียบของกรมราชทัณฑ์ ก็อาจจะทำให้ส่งผลกระทบกลับมายังเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานโดยตรง

๓. จากการรับฟังข้อเท็จจริงจากผู้ปฏิบัติงานจริงในเรือนจำจังหวัดอุทัยธานีให้ข้อมูลในวันนี้ ทางประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีจะนำประเด็นที่ได้รับฟังไปพิจารณาโดยทำการวิเคราะห์ประเด็นที่สำคัญ ๆ ว่ามาตราใดควรเพิ่มเติมหรือแก้ไขปรับปรุงลงในร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ที่เป็นกรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. ต่อไป

๖.๑.๖ การศึกษาดูงานศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว สังกัดกรมกิจการสตรี และสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

การสร้างความเข้มแข็งของสตรีและครอบครัว เป็นภารกิจที่กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก นอกจากเหตุผลที่ว่าผู้หญิงเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศแล้วผู้หญิงยังถือว่าเป็นกลุ่มประชากรที่มีพลังสำคัญในการขับเคลื่อนสังคมไทยในหลากหลายมิติ ในปัจจุบันผู้หญิงได้เข้ามามีบทบาทในระดับแนวหน้าในด้านต่าง ๆ ของของสังคมมากขึ้น อาทิ ด้านการเมือง ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ ทั้งในระดับชุมชน ระดับประเทศ หรือแม้แต่ในระดับนานาชาติ แต่ก็ยังมีผู้หญิงอีกจำนวนไม่น้อยที่ประสบปัญหาและอยู่ในภาวะยากลำบาก ผู้หญิงเหล่านี้เป็นกลุ่มคนด้อยโอกาสที่อาจประสบปัญหาในครอบครัว ปัญหาทางสังคม ได้แก่ ปัญหาการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์ผู้ที่ถูกศาลสั่งคุมครองสวัสดิภาพในฐานะผู้เสียหาย ผู้แสดงออกที่แตกต่างจากเพศโดยกำเนิด สตรีและผู้ได้รับผลกระทบจากความรุนแรงในครอบครัว สตรี และครอบครัวที่เปราะบางทางสังคม เช่น การว่างงาน ถูกเลิกจ้าง ไม่มีอาชีพ ด้อยโอกาสทางการศึกษา ผู้ป่วยจิตเวช ทูพพลภาพ สตรีผู้พันโทษ สตรีผู้ผ่านการบำบัดยาเสพติด กลุ่มผู้มีสถานะ ชายขอบ สตรีและครอบครัวที่ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์ ฯลฯ

กลไกหนึ่งของการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพสตรีของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์คือ “ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว” มีภารกิจส่งเสริมและพัฒนาอาชีพสตรี ทั้งในและนอกหน่วยงาน ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ การสังคมสงเคราะห์ การบำบัดฟื้นฟู การคุ้มครองสวัสดิภาพสตรีที่ไม่ใช่การถูกล่วงละเมิด การป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์ การวิเคราะห์สถานการณ์การค้าประเวณี ความเสมอภาคระหว่างเพศ และความเข้มแข็งของสถาบันครอบครัวในระดับพื้นที่ การศึกษา วิเคราะห์และจัดทำหลักสูตรการพัฒนาอาชีพที่เหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงาน การจัดบริการด้านสวัสดิการสังคม และดำเนินงานตามกระบวนการสังคมสงเคราะห์แก่กลุ่มเป้าหมาย การเป็นศูนย์กลางการถ่ายทอดองค์ความรู้ และนโยบายของกรมไปยังเครือข่ายและประชาชนในพื้นที่ โดยในปัจจุบันมีจำนวน ๘ แห่ง ครอบคลุมทุกจังหวัดใน ๔ ภาคทั่วประเทศ ประกอบด้วย ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวรัตนานาภา จังหวัดขอนแก่น ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดศรีสะเกษ ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวภาคกลาง จังหวัดนนทบุรี ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ๓๖ พรรษา จังหวัดชลบุรี ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว จังหวัดเชียงราย ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวภาคเหนือ จังหวัดลำปาง ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวเฉลิมพระเกียรติ ๗๒ พรรษา บรมราชินีนาถ จังหวัดลำพูน และศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวภาคใต้ จังหวัดสงขลา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ลงพื้นที่ศึกษาดูงานศูนย์เรียนรู้และพัฒนาสตรีและครอบครัว ใน ๓ ภาค : ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ดังนี้

๑. ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว จังหวัดเชียงราย ในวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙
๒. ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวรัตนานาภา จังหวัดขอนแก่น ในวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐
๓. ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวภาคใต้ จังหวัดสงขลา ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐

จากการศึกษาฐานศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวทั้ง ๓ ภาค คือ ภาคเหนือ (จังหวัดเชียงราย) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (จังหวัดขอนแก่น) และภาคใต้ (จังหวัดสงขลา) คณะอนุกรรมการกิจการสตรีมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. รัฐบาลโดยกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรบูรณาการการดำเนินงานของศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวทั้ง ๘ แห่งเข้ากับหน่วยงานอื่น ๆ ที่มีภารกิจใกล้เคียงกันหรือเกี่ยวเนื่องกันภายในกระทรวงและระหว่างกระทรวงเพื่อผนึกกำลังในการดำเนินกิจกรรมการฝึกอบรมเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาสตรีและครอบครัวได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลมากขึ้น

๒. รัฐบาลโดยกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรบูรณาการการดำเนินงานของศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวทั้ง ๘ แห่งเข้ากับหน่วยงานภาครัฐกิจเอกชนและภาคประชาสังคมทั้งระดับประเทศและระดับนานาชาติ ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมพลังสตรีและส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ เพื่อผนึกกำลังในการดำเนินกิจกรรมเพื่อการเสริมพลังสตรีและส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศอย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลมากขึ้น

๓. รัฐบาลควรให้ความสำคัญกับการสร้างศักยภาพบุคลากร อัตรากำลัง และพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวทั้ง ๘ แห่งให้มากขึ้นเพื่อรองรับภารกิจที่เพิ่มมากขึ้นตามจำนวนประชากรสตรีและครอบครัว และความสลับซับซ้อนของปัญหาที่สตรีและครอบครัวเผชิญหน้าอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวก่อตั้งขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นระยะเวลากว่า ๓๐ ปีแล้ว โดยรัฐพิจารณาจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอและควรออกแบบให้ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวทุกแห่งมีศักยภาพสูงสามารถแปรรูปเป็นองค์กรมหาชนและหารายได้เสริมเองได้ โดยไม่ต้องพึ่งพิงงบประมาณจากรัฐเพียงอย่างเดียว

๔. รัฐบาลควรพิจารณาให้ศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัวสามารถได้รับการจัดสรรทุนจากกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีเพื่อการดำเนินการส่งเสริมอาชีพให้กับสตรีผู้ผ่านการอบรมและฝึกอาชีพจากศูนย์ฯ แล้ว เพื่อเป็นการเพิ่มช่องทางในการได้เงินมาลงทุนสำหรับสร้างอาชีพในระยะเริ่มต้นได้

๖.๑.๗ การศึกษาคูงาน ณ จังหวัดพังงา

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาคูงานและประชุมหารือกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องในประเด็นการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น การค้าประเวณี การค้ามนุษย์ การกระทำความรุนแรงต่อสตรี และการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ในวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๐ ณ ศูนย์ศึกษาวิจัยศิลปกรรมวัฒนธรรมและประเพณีแห่งอันดามัน จังหวัดพังงา และพบปะพูดคุยกับกลุ่มองค์กรสตรี ในวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๐ ณ โรงแรมลาฟลอรา เขาหลัก จังหวัดพังงา

ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. ในส่วนของสถานิติบัญญัติแห่งชาติมีหน้าที่หลักในการออกกฎหมาย เมื่อคณะกรรมการฯ ลงพื้นที่ในจังหวัดต่าง ๆ ต้องการที่จะติดตามการบังคับใช้กฎหมายสำหรับผู้ปฏิบัติว่ามีความเข้าใจกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้หลายฉบับอย่างไร หรือเกิดปัญหาใดสำหรับผู้ปฏิบัติ

๒. ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ภายใต้พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้นำเสนอพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ จำนวน ๒ ครั้ง ล่าสุดได้มีการแก้ไขในหลายประเด็นที่เกี่ยวข้อง

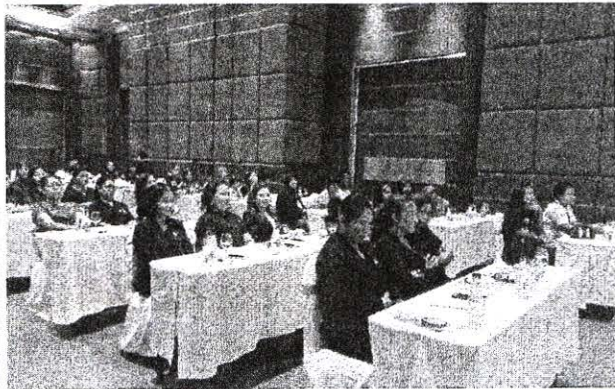
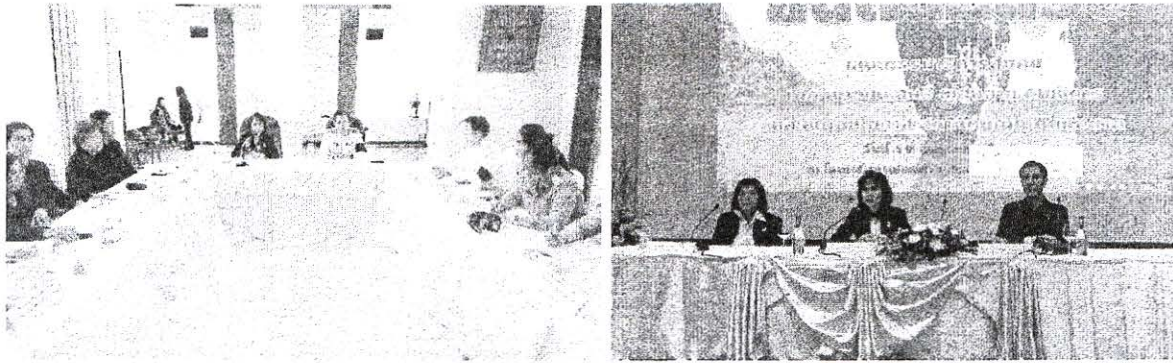
๓. เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ เป็นพระราชบัญญัติที่ใช้มานาน ซึ่งคณะอนุกรรมการได้มีการพิจารณาศึกษาพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวนี้ จึงมีประเด็นหลายประเด็นที่ต้องการจะแก้ไข

ประเด็นที่เป็นปัญหาในพื้นที่ที่ผ่านมา คือ

๑) แต่ละพื้นที่ไม่แจ้งปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสังคมว่าเกิดปัญหาใดบ้างตามความเป็นจริง

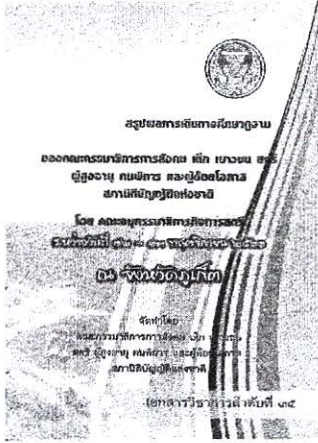
๒) ปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งพบปัญหาในบางพื้นที่ไม่ทราบว่าในจังหวัดพังงาพบปัญหาเช่นเดียวกันหรือไม่ คือ ผู้ที่เป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์อาจถูกระบวนการด้วยความรู้ ความไม่เข้าใจบางประการ ทำให้บางครั้งก่อนที่จะถูกเป็นเหยื่อเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ก็ถูกระบวนการทางกฎหมายทำให้คน ๆ นั้นเป็นผู้ต้องหาในเรื่องการค้าประเวณี เนื่องจากในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ ถือว่า ผู้ค้าเป็นผู้กระทำความผิด บางครั้งจึงทำให้สถิติที่ได้มา มีความคลาดเคลื่อนว่าจะเข้าข่ายความผิดจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.๒๕๓๙ หรือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ ไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างแท้จริง จึงต้องการทราบว่าเกิดจากปัญหาของพระราชบัญญัติหรือไม่ หรือสาเหตุอื่นที่ทำให้ข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อน

๔. พระราชบัญญัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ.๒๕๕๙ ส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับด้านสาธารณสุขโดยตรง ซึ่งมียุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๗ ออกมาบังคับใช้ในระยะหนึ่งแล้ว แต่เนื่องจากการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นเป็นปัญหาที่ต้องการการระดมการทำงานจากทุกภาคส่วนร่วมกัน จึงต้องการทราบว่าลักษณะการทำงานที่เป็นการทำงานแบบบูรณาการของจังหวัดพังงาตามพระราชบัญญัตินี้ได้มีการเริ่มดำเนินการบังคับใช้บ้างหรือไม่ เนื่องจากหลาย ๆ พื้นที่พบปัญหาการบังคับใช้กฎหมายยังไม่มีบูรณาการการทำงานร่วมกันอย่างจริงจัง

๖.๑.๘ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดภูเก็ต

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางไปศึกษาดูงานปัจจัยสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อก้าวสู่ระดับตัดสินใจ : กรณีศึกษาผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดภูเก็ต โดยในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ พบปะหารือกับ นางสาวสมใจ สุวรรณศุภพนา นายกเทศมนตรีนครภูเก็ต และกลุ่มสตรีในพื้นที่เทศบาลนครภูเก็ต ณ ห้องประชุมศูนย์การเรียนรู้ลานมังกร จังหวัดภูเก็ต และในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ พบปะหารือกับ นางสาวเฉลิมลักษณ์ เกียรติทรัพย์ นายกเทศมนตรีเมืองป่าตอง และกลุ่มสตรีในพื้นที่เมืองป่าตอง ศึกษาดูงานการจัดระเบียบชายหาดป่าตอง ตลอดจนศึกษาดูงานศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวมจังหวัดภูเก็ต

ข้อสังเกตของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. การก้าวเข้ามาสู่ตำแหน่งทางการเมืองของนายกเทศมนตรีนครภูเก็ตและนายกเทศมนตรีเมืองป่าตองมิได้คำนึงถึงเรื่องมิติหญิงชาย แม้ว่าทั้งสองแห่งไม่มีฐานครอบครัวมาจากนักการเมืองด้วยกันทั้งคู่ก็ตาม แต่นายกเทศมนตรีนครภูเก็ตให้เหตุผลว่า การก้าวเข้าสู่ตำแหน่งนายกเทศมนตรีนครภูเก็ตมาจากการเรียนรู้จากรุ่นสู่รุ่น โดยเริ่มจากการทำงานด้านการคลังให้กับเทศบาลนครภูเก็ตจนกระทั่งดำรงตำแหน่งรองนายกเทศมนตรีนครภูเก็ต และนายกเทศมนตรีนครภูเก็ตในปัจจุบัน สำหรับนายกเทศมนตรีเมืองป่าตองให้เหตุผลว่าตนเองเคยดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในเขตอื่นมาก่อน แต่การจะก้าวเข้าสู่ตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองป่าตองได้นั้น ความเข้าใจของบุคคลในครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญด้วย

๒. เทศบาลเมืองนครภูเก็ตกับเทศบาลเมืองป่าตองไม่ได้มุ่งเน้นการพัฒนาเชิงโครงสร้างเนื่องจากโครงสร้างของเทศบาลได้พัฒนาอย่างเต็มรูปแบบแล้ว ดังนั้น เทศบาลทั้งสองจึงมุ่งเน้นการพัฒนาเชิงคุณภาพชีวิต สภาพสิ่งแวดล้อม การดูแลความสะอาด การศึกษาของเด็ก และสภาพเศรษฐกิจเป็นหลัก เช่น การก่อสร้างโรงงานเผาขยะ เป็นต้น

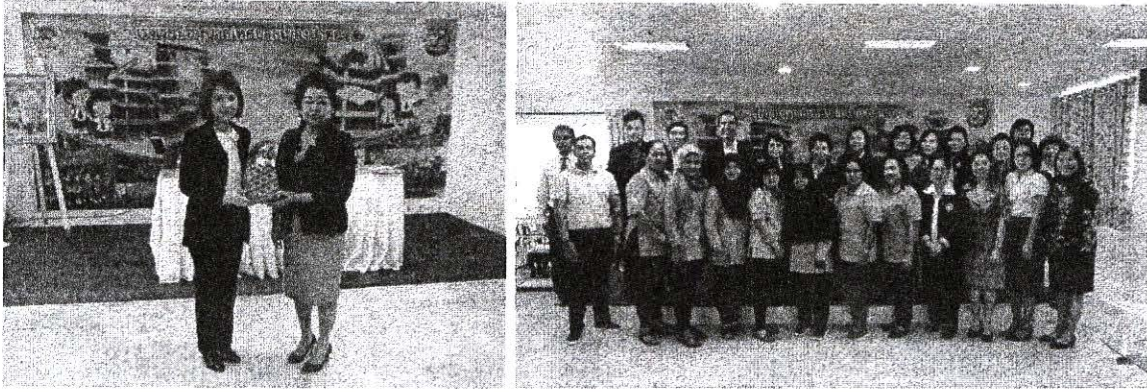
๓. ประชาชนส่วนใหญ่ยังขาดเข้าใจสิทธิการเพิ่มศักยภาพให้กับตนเอง เช่น การกั๊ยืมเงินกองทุนผู้สูงอายุ การกั๊ยืมเงินกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การใช้สิทธิบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ เป็นต้น

๔. นายกเทศมนตรีเมืองป่าตองมิได้กล่าวถึงปัญหาของผู้หญิงที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรงของสามีชาวต่างประเทศ

๕. ประเด็นของผู้หญิงที่มีมุมมองทางการเมืองด้านความเท่าเทียมทางเพศเป็นลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่ง มิใช่ผู้หญิงที่เข้าไปอยู่ในกระบวนการตัดสินใจทุกคนจะต้องมีมุมมองทางการเมืองด้านสิทธิสตรี แต่ในกระบวนการตัดสินใจจะต้องมีความสมดุลระหว่างเพศตามทฤษฎีพื้นฐานที่ว่า มุมมองของชายและหญิงในเรื่องการบริหารจัดการบ้านเมืองอาจจะแตกต่างกัน

๖. ตามที่คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้กำหนดกรอบคำถามให้กับเทศบาลเมืองนครภูเก็ตและเทศบาลเมืองป่าตอง ๖ ด้าน ประกอบด้วย (๑) ด้านการบริหาร (๒) ด้านภาวะผู้นำ (๓) ด้านการมีส่วนร่วมของคนในท้องถิ่น (๔) ด้านการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ (๕) ด้านการหาเสียงเทคนิคการสร้างมวลชน และ (๖) ด้านการมีเจตนารมณ์ทางการเมือง ผลปรากฏว่า ทั้งสองเทศบาลได้กล่าวถึงด้านการบริหารเพียงด้านเดียวเท่านั้น

๖.๑.๙ การศึกษาดูงาน ณ จังหวัดนครราชสีมา

เพื่อติดตามความก้าวหน้าของการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีและความก้าวหน้าของการพัฒนาบทบาทสตรีด้านเศรษฐกิจ และเพื่อศึกษาดูงานวิถีชีวิตและการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการสตรี OTOP และพบปะพูดคุยกับกลุ่ม/องค์กรสตรี เพื่อให้ข้อมูลและแลกเปลี่ยนประเด็นปัญหาของสตรี คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ลงพื้นที่ศึกษาดูงาน ณ จังหวัดนครราชสีมา เพื่อศึกษาดูงานวิถีชีวิตและการประกอบอาชีพของผู้ประกอบการสตรี OTOP และพบปะพูดคุยกับกลุ่ม/องค์กรสตรี เพื่อให้ข้อมูลและแลกเปลี่ยนประเด็นปัญหาของสตรี ในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๑ ณ ศูนย์ไหมนครชัยบุรินทร์ อำเภอปักธงชัย จังหวัดนครราชสีมา และวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๑ ณ อาคารหอประชุมพระราชสมภพ ๒๐๐ ปี รัชกาลที่ ๔ จังหวัดนครราชสีมา

ข้อสังเกตของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. การลดจำนวนคนกรณีผู้กู้ยืมเงินกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีแบบรายกลุ่มที่กำหนดให้รวมกลุ่มตั้งแต่ ๕ คน และการลดเบี้ยปรับจากอัตราร้อยละ ๗.๕ เป็นอัตราร้อยละ ๒.๕ - ๓ คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เชิญอธิบดีกรมพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทยมาหารือร่วมกันแล้ว ผลจากการหารือดังกล่าวอธิบดีกรมพัฒนาชุมชนรับข้อเสนอแนะจากคณะอนุกรรมการกิจการสตรีไปพิจารณาเพื่อแก้ไขปรับปรุงระเบียบต่อไป

๒. เรื่องการชำระหนี้คืน คณะอนุกรรมการกลั่นกรองและติดตามการดำเนินงานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีย่อมทราบระยะเวลาที่จะสามารถชำระหนี้คืนได้ตามโครงการอยู่แล้ว ทั้งนี้ สามารถพิจารณาผ่อนผันการชำระเป็นรายกรณีได้ตามระเบียบกองทุนฯ

๓. สำหรับงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากจังหวัด หากไม่เพียงพอสามารถของบประมาณจากกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีเพิ่มเติมได้

๔. ผู้สูงอายุที่มีรายได้ทั้งประเทศไทยมีอยู่ประมาณ ๓ ล้านคน สละสิทธิขอรับเบี้ยผู้สูงอายุ ๔๐๐ คน ดังนั้น หากผู้สูงอายุท่านใดประสงค์จะสละสิทธิขอรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุสามารถแจ้งได้ที่สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดได้

๕. การค้าประกันคนพิการกู้ยืมเงินกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ บุคคลที่มีรายได้เป็นหลักแหล่งรายเดือนๆ แนนอน ๘,๐๐๐ บาทขึ้นไปสามารถค้าประกันคนพิการได้

๖. ผลิตภัณฑ์ของชมรมคนพิการในอำเภอต่าง ๆ ที่ยังขาดตลาดรองรับอยู่ ขอเสนอให้พัฒนาชุมชนจังหวัดนครราชสีมาช่วยจัดหาสถานที่ให้ด้วย

๗. สตรีที่มีบุตรพิการสามารถกู้ยืมเงินจากกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี ในกรณีการกู้ยืมแบบรายกลุ่มตั้งแต่ ๕ คนได้ตามระเบียบกองทุนฯ นอกจากนี้ สตรีที่มีบุตรพิการยังสามารถกู้ยืมเงินจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในฐานะผู้ดูแลเพื่อนำไปใช้ประกอบอาชีพได้อีกทางหนึ่งด้วย

๘. ประเด็นสตรีที่ทำงานด้านสตรีมาเป็นระยะเวลาหลายปีควรได้รับค่าตอบแทนเพื่อเป็นกำลังใจในการทำงานต่อไปนั้น เป็นประเด็นข้อเสนอแนะจากหลายพื้นที่ ซึ่งหลายคนนำไปเปรียบเทียบกับอาสาสมัครหมู่บ้าน (อสม.) เพราะที่ อสม. ได้รับค่าตอบแทนจากการทำงาน ทั้งนี้ คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้นำข้อเสนอแนะดังกล่าวเสนอไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จะเห็นได้ว่า ไม่เฉพาะแต่คนที่ทำงานให้กับกองทุนพัฒนาบทบาทสตรีที่ไม่ได้ค่าตอบแทน ยังรวมถึงคณะกรรมการพัฒนาสตรีจังหวัดด้วย

๙. คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เสนอให้มีการแก้ไขมาตรา ๒๗๗ ของประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดให้มีการเพิ่มโทษในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กและคนพิการ ขณะนี้อยู่ระหว่างการตรวจร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวโดยคณะกรรมการกฤษฎีกาก่อนนำเสนอคณะรัฐมนตรี เพื่อนำเข้าสู่การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

๖.๒ การจัดสัมมนาของคณะกรรมการกิจการสตรี

๖.๒.๑ การจัดสัมมนา เรื่อง “เดินหน้า! เพื่อสังคมไทย ไร้ความรุนแรง” Start to Stop Violence!

คณะกรรมการกิจการสตรีได้จัดการสัมมนา เรื่อง “เดินหน้า ! เพื่อสังคมไทย ไร้ความรุนแรง” Start to Stop Violence ! ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ณ ห้องรับรอง ๑ – ๒ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒ โดยนายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ ประธานคณะกรรมการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะกรรมการ กิจการสตรีกล่าวรายงาน

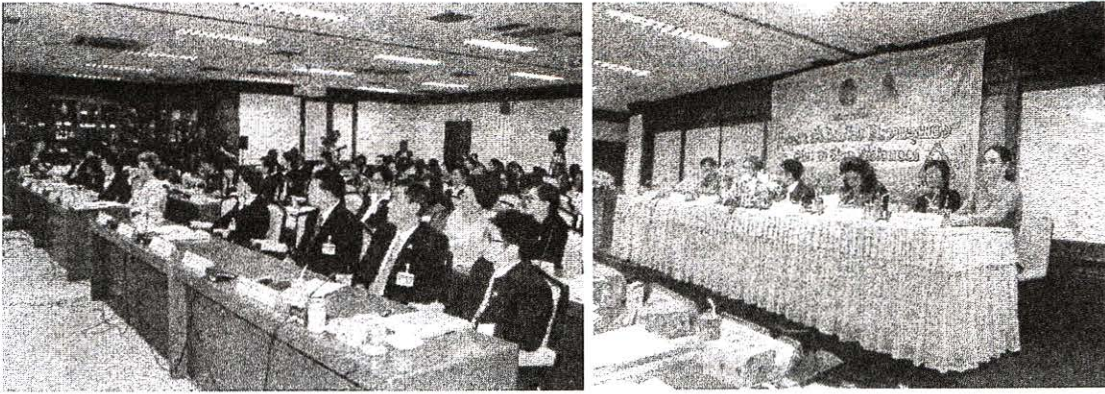
การสัมมนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันจะนำไปสู่การป้องกันและแก้ไขปัญหาคความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว เพื่อนำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการขับเคลื่อนเชิงนโยบาย เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สภาปฏิรูปแห่งชาติ และคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ ตลอดจนเพื่อให้เกิดนวัตกรรมความร่วมมือระหว่างคณะกรรมการ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว และสมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ ที่จะนำไปสู่การขับเคลื่อนงานเชิงยุทธศาสตร์ระดับชาติ

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. การบรรยายพิเศษเรื่อง “การขับเคลื่อนเชิงรุกในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัวของประเทศ” โดย นายสมชาย เจริญอำนวยสุข ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

๒. การสัมมนาเรื่อง “Start to Stop Violence” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) นางสาวอินทรีรา ฉิวรัมย์ รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง (๒) พลตำรวจเอก ดร. ชัชวาลย์ สุขสมจิตร์ ปลัดกระทรวงยุติธรรม (๓) นางสาวปิติกาญจน์ สิทธิเดช รองอธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ (๔) นายเฉลิมชัย ยอดมาลัย ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ และบรรณาธิการข่าวหนังสือพิมพ์แนวหน้า และ (๕) นางสาวนัยนา สุภาพิง มูลนิธิธีรนาถ กาญจนอักษร ดำเนินรายการ โดยดร.สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล อนุกรรมการกิจการสตรี

**๖.๒.๒ การสัมมนาระดมความคิดเห็นรวมพลังสตรีสู่ประชาคมอาเซียน
“(ร่าง) แผนพัฒนาศักราชสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน”**

คณะกรรมการการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้จัดการสัมมนาระดมความคิดเห็นรวมพลังสตรีสู่ประชาคมอาเซียน “(ร่าง) แผนพัฒนาศักราชสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน” ในวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ณ ห้องประชุมหมายเลข ๒๗๐๒ ชั้น ๒๗ อาคารสุขประพฤติ โดยนายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ ประธานคณะกรรมการการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา นางสาวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี กล่าวรายงาน

การสัมมนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความตระหนักถึงแนวโน้มและความเป็นไปได้ในด้าน “โอกาส” และ “ผลกระทบ” ที่จะเกิดกับ “ผู้หญิง” ในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เสนอแนวทางต่อทุกภาคส่วนในการพัฒนาศักยภาพผู้หญิงในด้านเศรษฐกิจในบทบาทของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจในประเทศไทยและระดับอาเซียน และบทบาททางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมอย่างรอบด้าน ตลอดจนเพื่อให้เกิดการเสนอ “แผนพัฒนาศักราชสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน” ข้อเสนอแนะและแนวทางต่อทุกภาคส่วนในการกำหนดแนวนโยบายในการดำเนินการให้เกิดผลในการขับเคลื่อนและปฏิบัติอย่างรวดเร็วเป็นรูปธรรม

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. การนำเสนอผลการศึกษาและ (ร่าง) “แผนพัฒนาศักราชสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน” โดย (๑) นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์ อนุกรรมการกิจการสตรี และประธานคณะทำงานฯ และ (๒) ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล อนุกรรมการกิจการสตรี และคณะทำงานฯ

๒. การสัมมนา เรื่อง “นับถอยหลังการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน : แนวโน้มและความเป็นไปได้” ในด้าน “โอกาส” และ “ผลกระทบ” ที่จะเกิดกับ “ผู้หญิง” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) นายสุรียา จินดาวงษ์ รองอธิบดีกรมอาเซียนกระทรวงการต่างประเทศ (๒) พลเอกนิพัทธ์ ทองเล็ก อดีตปลัดกระทรวงกลาโหมและสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (๓) นางสาวจินางค์กูร โรจนนันต์ ผู้อำนวยการสำนักยุทธศาสตร์และการวางแผนพัฒนาทางสังคม สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (๔) นายสมชาย เจริญอำนวยสุข อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (๕) นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ คอลัมน์นิสต์อิสระและอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรธรรมบุญ และ (๖) คุณหญิง

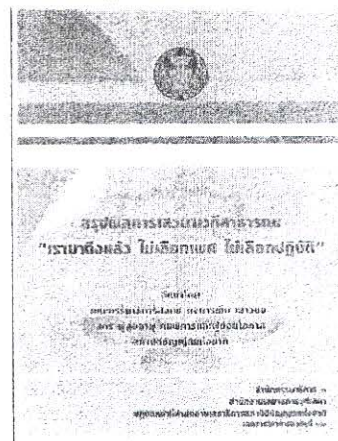
ทิพาวดี เมฆสวรรค์ นายกสมาคมติดตามการพัฒนาสตรี ดำเนินรายการโดย นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์
ที่ปรึกษาประจำคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๓. เปิดอภิปรายรับฟังและระดมความเห็นต่อ (ร่าง) “แผนพัฒนาศักราชภาพสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน” จากผู้เข้าร่วมการสัมมนา ดำเนินรายการโดย (๑) นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์ อนุกรรมการกิจการสตรีและประธานคณะทำงานฯ และ(๒) นางกรรณิการ์ จรัสสุโรสิน นักวิชาการประจำคณะกรรมาธิการ และเลขานุการคณะทำงาน

๖.๒.๓ การสัมมนา เรื่อง พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘
“เรามาถึงแล้ว ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกปฏิบัติ”

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้จัดการสัมมนา เรื่อง พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ “เรามาถึงแล้ว ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกปฏิบัติ” ในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๘ ณ ห้องรับรอง ๑ - ๒ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒ โดยนายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ ประธานคณะกรรมการการสังคม กิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีกล่าวรายงาน

การสัมมนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริงในสาระสำคัญของกฎหมายความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมบุคคลและหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนในการปฏิบัติตามกฎหมายในด้านของการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ และการห้ามเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางเพศ และเป็นการรณรงค์สร้างความตระหนักรู้ให้กับสังคมทุกภาคส่วนในด้านการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศและการขจัดเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางเพศในทุกรูปแบบ

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. การปาฐกถา เรื่อง พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ “สังคมไทยยุคเปลี่ยนผ่านสู่การไม่เลือกเพศไม่เลือกปฏิบัติ” โดย นายสมชาย เจริญอำนวยสุข อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๒. การสัมมนาเรื่อง พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ “เรามาถึงแล้ว ไม่เลือกเพศ ไม่เลือกปฏิบัติ” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) รศ.ดร.เสรี วงษ์มณฑา นักวิชาการด้านสื่อสารมวลชนและการตลาด (๒) รศ.ดร.ภาวดี ทองอุไทย ผู้ทรงคุณวุฒิด้านเศรษฐกิจในคณะกรรมการ นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาสถานภาพสตรีแห่งชาติ (๓) นางไรรัตน์ รังสิตพล ผู้จัดการโครงการ UN Women แห่งประเทศไทย และ (๔) นายกิตติ ตั้งจิตรมณีสักดา เลขาธิการสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้ดำเนินการสัมมนา โดย ดร.สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล อนุกรรมการกิจการสตรี

๖.๒.๔ การเสวนา เรื่อง “ยกระดับ ...การยุติความรุนแรงในครอบครัว สตรีและเด็ก”
Step Up and Speak Out to Stop Domestic Violence

คณะกรรมการการสังคมนิยม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวสมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ และองค์การเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและการเสริมพลังของผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women) ได้จัดการเสวนา เรื่อง “ยกระดับ ...การยุติความรุนแรงในครอบครัว สตรีและเด็ก” Step Up and Speak Out to Stop Domestic Violence ในวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ณ บริเวณห้องโถงชั้น ๑ อาคารรัฐสภา ๑ โดยนายวัลลภ ตังคณานุกาญจน์ ประธานคณะกรรมการการสังคมนิยมฯ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการเสวนา นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีกล่าวรายงาน

การเสวนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีในการระดมความคิดเห็นระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในประเด็นด้านการป้องกัน การแก้ไขปัญหาและมาตรการดำเนินการเพื่อยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และนำข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อการขับเคลื่อนเชิงนโยบาย เสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ และคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ และเพื่อให้เกิดการสร้างมาตรการเข้มข้นเพื่อยกระดับความร่วมมือในการแก้ไขเชิงบูรณาการระหว่างคณะกรรมการการสังคมนิยมฯ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ และองค์การเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและการเสริมพลังของผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ (UN Women) รวมทั้งภาครัฐและภาคประชาสังคมอื่น ๆ ที่จะนำไปสู่การขับเคลื่อนงานเชิงยุทธศาสตร์ระดับชาติต่อไป

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. การร่วมสนทนาในโครงการรณรงค์ HeForShe ให้ผู้ชายทั่วโลกยุติความรุนแรงต่อสตรีของ UN Women วิทยากรโดย (๑) พันโท วันชนะ สวัสดิ์ นักแสดง และ (๒) นางไรรัตน์ รังสิตพล ผู้จัดการโครงการ UN Women ในประเทศไทย ดำเนินรายการโดย (๑) นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน นักวิชาการประจำคณะกรรมการ และเลขานุการคณะทำงาน และ (๒) นายพิสุทธิ ทรัพย์วิจิตร อนุกรรมการกิจการสตรี

๒. การเสวนาเรื่อง “ยกระดับ...การยุติความรุนแรงในครอบครัวสตรีและเด็ก” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) นายสิทธิศักดิ์ วนะชกิจ รองประธานศาลอุทธรณ์ภาค ๗ (๒) พันตำรวจเอกหญิง ปวีณา เอกฉัตร พนักงานสอบสวนผู้ทรงคุณวุฒิหัวหน้างานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลสมเด็จเจ้าพระยา (๓) นายอภิชาติ อภิชาติบุตร รองอธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว และ (๔) นางณัฐิยา ทองศรีเกตุ ผู้อำนวยการฝ่ายสังคมสงเคราะห์ สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี บ้านพักฉุกเฉิน ดำเนิน

รายการโดย (๑) นายพลวัชร ภูพิพัฒน์ ผู้ประกาศข่าวช่อง ๕ และ (๒) ร้อยตรีหญิง ปรีญา เนตริวิเชียร ผู้ประกาศข่าวช่อง ๕

๒.๒.๕ การจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นเรื่อง “บทบาทของผู้หญิงกับร่างรัฐธรรมนูญใหม่”

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้จัดเวทีรับฟังความคิดเห็น เรื่อง “บทบาทของผู้หญิงกับร่างรัฐธรรมนูญใหม่” ในวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ณ ห้องรับรอง ๑ - ๒ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒ ณ บริเวณห้องโถงชั้น ๑ อาคารรัฐสภา ๑ โดยนายวัลลภ ตังคณานุรักษ์ ประธานคณะกรรมการการสังคมฯ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการเสวนา นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีกล่าวรายงาน

การจัดเวทีในวันนี้มีวัตถุประสงค์คือ ๑) เพื่อเป็นเวทีในการระดมความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอแนะจากจากเครือข่ายองค์กรสตรี ภาคประชาสังคมที่มีต่อร่างรัฐธรรมนูญใหม่ ๒) เพื่อนำข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะ ที่ได้รับจากเวที เสนอต่อประธานคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ เพื่อนำไปพิจารณาต่อไปและ๓.เพื่อให้เครือข่ายองค์กรสตรี ภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในการร่วมแสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะต่อร่างรัฐธรรมนูญใหม่

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. ปาฐกถาพิเศษ เรื่อง “รัฐธรรมนูญใหม่กับการก้าวไปข้างหน้าของสังคมไทย” โดย นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ

๒. การนำเสนอความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอแนะต่อร่างรัฐธรรมนูญใหม่ โดย (๑) คุณหญิง ทิวาดี เมฆสวรรค์ นายกสมาคมติดตามการพัฒนาสตรี (๒) ดร.ถวิลวดี บุรีกุล สมาชิกสภาขับเคลื่อน การปฏิรูปประเทศ (๓) นางสาวศิริพร ปัญญาเสน นายกสมาคมส่งเสริมการพัฒนาสตรีและเยาวชน ลำปาง (๔) รศ.ดร.นิรมล สุธรรมกิจ อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (๕) ศาสตราจารย์เกียรติคุณ พญ.เพ็ญศรี พิชัยสนธิ ประธานมูลนิธิส่งเสริมความเสมอภาคทางสังคม และ (๖) นายวัชรินทร์ ปังเจกวิญญูสกุล ผู้พิพากษาอาวุโสศาลจังหวัดตลิ่งชัน ดำเนินรายการโดย นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์ ที่ปรึกษา คณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๖.๒.๖ การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) เป้าหมายที่ ๕

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้จัดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ ในวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๙ ณ ห้องภาณุมาศ ชั้น ๑๐ โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร โดยมีนายวิทัศน์ เตชะบุญ รองปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นประธานกล่าวเปิดการสัมมนา นางสาววันเพ็ญ สุวรรณวิสิฐ รอง

อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กล่าวรายงาน และนางสุวรรณณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน คนที่สอง และประธานคณะกรรมการกิจการสตรี ร่วมเสวนาในหัวข้อ “ความร่วมมือในการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ ในมุมมองของคณะกรรมการกิจการสตรี และกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว”

การสัมมนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมพิจารณา ทบทวน และปรับปรุงตัวชี้วัดตามเป้าหมาย SDGs ที่ ๕ ร่วมกำหนดแนวทางการดำเนินงานขับเคลื่อนเป้าหมาย SDGs ที่ ๕ เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. การเสวนาเรื่อง “ความร่วมมือในการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕ ในมุมมองของสถานิติบัญญัติแห่งชาติ และกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว” วิทยากรโดยนางสุวรรณณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน คนที่สอง และประธานคณะกรรมการกิจการสตรี และนางสาววันเพ็ญ สุวรรณวิสิฐ รองอธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ดำเนินรายการโดย ดร.สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล อนุกรรมการกิจการสตรี

๒. การอภิปราย เรื่อง “บทบาทของหน่วยงานในการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ ๕” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) นางสาวรวงข้าว จันทน์ฉาย Program Specialist UN Women, Regional Office for Asia & The Pacific (๒) ดร.ปิยนุช วุฒิสอน ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (๓) นางสาวสุภาพร อรุณรักษ์สมบัติ ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐ สำนักงานสถิติแห่งชาติ และ (๔) นางพัชรี อาระยะกุล ผู้อำนวยการกองส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ดำเนินรายการ โดย นางรัตนา สัยยะนิฐิ อนุกรรมการกิจการสตรี

๓. การแบ่งกลุ่มระดมความคิดเห็น “การวิเคราะห์/พิจารณาตัวชี้วัด เป้าหมายที่ ๕ ที่เหมาะสมกับบริบท ของประเทศไทย” และการรายงานผลการประชุมกลุ่ม

๑) กลุ่มที่ ๑ การกำจัดความรุนแรงในทุกรูปแบบต่อสตรีและเด็ก

วิทยากรผู้นำกลุ่ม ได้แก่ นางพัชรี อาระยะกุล ผู้อำนวยการกองส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ นางสาวรวงข้าว จันทน์ฉาย Program Specialist UN Women, Regional Office for Asia & The Pacific และ Melissa Alvarado, Programme Specialist EAW and UNITE Programme Manager

๒) กลุ่มที่ ๒ การยุติการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบต่อสตรีและเด็กหญิงในทุกหนแห่ง

วิทยากรผู้นำกลุ่ม ได้แก่ นางกรรณิการ์ จรัสสุไรสิน ที่ปรึกษาคณะกรรมการ และนางสาวพินิตา หันสวัสดิ์ นักพัฒนาสังคมชำนาญการ

๓) กลุ่มที่ ๓ การจัดการปฏิบัติที่เป็นอันตรายต่อสตรีและเด็กหญิง

วิทยากรผู้นำกลุ่ม ได้แก่ นางรัตนา สัยยะนิฐิ อนุกรรมการกิจการสตรี

๔) กลุ่มที่ ๔ การเป็นเจ้าของและควบคุมการใช้ที่ดินและการเป็นเจ้าของทรัพย์สินในรูปแบบอื่น ๆ การเข้าถึงบริการทางการเงิน มรดกและทรัพยากรธรรมชาติ

วิทยากรผู้นำกลุ่ม ได้แก่ ดร.ปิยนุช วุฒิสอน ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนางสาวทัศนีย์ สุขีวงศ์ ผู้อำนวยการกลุ่มเทคโนโลยีสารสนเทศ

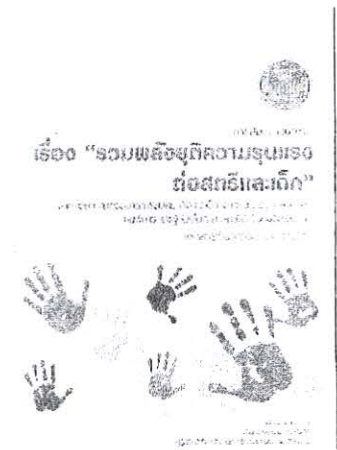
๕) กลุ่มที่ ๕ คุณค่างานดูแลบ้านและงานดูแลสมาชิกครอบครัวที่ไม่ได้ค่าตอบแทนและการเข้าถึงและใช้เทคโนโลยี/ข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีการสื่อสารเพื่อเสริมพลังสตรี

วิทยากรผู้นำกลุ่ม ได้แก่ นางสาวสุภาพร อรุณรักษ์สมบัติ ผู้อำนวยการศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐ สำนักงานสถิติแห่งชาติ และนางสาวอัจฉราฉวี ทาสุนหะ ผู้อำนวยการกลุ่มการพัฒนามาตรการและกลไก

๖.๒.๗ การสัมมนาวิชาการ เรื่อง “รวมพลังยุคความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก”

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี และกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้จัดสัมมนาวิชาการ เรื่อง “รวมพลังยุคความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก” ในวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ณ ห้องกรุงธน โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร โดยนางสุวรรณณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา และนายวิศิษฐ์ เดชเสน รองอธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวกล่าวรายงาน

การสัมมนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญและแสดงออกถึงการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมในการยุติความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก และร่วมกันขจัดและลดทอนปัญหาความรุนแรงให้หมดสิ้นไป โดยการเสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือการทำงานร่วมกันในการป้องกัน แก้ไขปัญหาความรุนแรงในเด็ก สตรีและบุคคลในครอบครัว ตลอดจนเพื่อเป็นเวทีในการระดมความคิดเห็น แลกเปลี่ยนข้อมูล ปัญหา และข้อเสนอแนะ เพื่อรวบรวมและจัดทำข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย การเสวนา เรื่อง “รวมพลังยุติความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) ศาสตราจารย์ (พิเศษ) จริญญา ภักดีธนากุล ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (๒) ศาสตราจารย์วันทนี วาสิกะสิน อดีตคณบดีวิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (๓) นางสาวณัทมนกาญจน์ ศรีนิกรโชติ ดารานักแสดง และ (๔) นายสุกิจ นรินทร์ ผู้กำกับภาพยนตร์ ดำเนินรายการ โดย นายสุรวัฒน์ ชมภูพงษ์ ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๖.๒.๘ การประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนากลไกศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงชายในหน่วยงานภาครัฐ ภายใต้แนวคิด “ขับเคลื่อนนโยบาย ลดความเหลื่อมล้ำสู่สังคมเสมอภาค”

เนื่องด้วยประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี ในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women - CEDAW) ตั้งแต่วันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๘ เป็นต้นมา เพื่อให้การดำเนินงานตามอนุสัญญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ให้ทุก

กระทรวง ทบวง กรม มอบหมายผู้บริการระดับรองปลัดกระทรวง หรือรองอธิบดีขึ้นไป ปฏิบัติหน้าที่ผู้บริการด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (Chief Gender Equality Officer - CGEO) ในหน่วยงาน และให้ทุกกระทรวง ทบวง กรม มอบหมายหน่วยงานระดับสำนัก/กอง ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย (Gender Focal Point - GFP) ในหน่วยงาน และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการปรับปรุงกลไกการขับเคลื่อนการดำเนินงานของผู้บริการด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย โดยให้กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นหน่วยงานรับผิดชอบ และให้ทุกหน่วยงานรายงานผลการดำเนินงานประจำปีมายังกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว นอกจากนี้ยังให้มีการแต่งตั้ง CGEO ระดับกระทรวง กำหนดให้ปลัดกระทรวงเป็น CGEO กระทรวง เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการปฏิบัติงาน และเพื่อให้การดำเนินงานดังกล่าวบังเกิดผลเป็นรูปธรรม คณะกรรมการการสังคมเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ประสานกับองค์กรภายในประเทศ ต่างประเทศ ประชาคมนานาชาติเกี่ยวกับแนวทางการร่วมมือเพื่อส่งเสริมการแก้ปัญหาเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส การสร้างหลักประกันและความมั่นคงในคุณภาพชีวิตของคนไทยโดยรวม รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงกำหนดจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการพัฒนากลไกศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงชายในหน่วยงานภาครัฐ ภายใต้แนวคิด “ขับเคลื่อนนโยบาย ลดความเหลื่อมล้ำสู่สังคมเสมอภาค” ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ ณ โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ คอนเวนชั่น โดยรองนายกรัฐมนตรี (พลเรือเอกณรงค์ พิพัฒนาศัย) ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการประชุม และนายเลิศปัญญา บูรณบัณฑิต อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กล่าวรายงาน

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑. การปาฐกถาพิเศษ เรื่อง ขับเคลื่อนนโยบายลดความเหลื่อมล้ำสู่สังคมเสมอภาค โดยรองนายกรัฐมนตรี (พลเรือเอกณรงค์ พิพัฒนาศัย)

๒. การบรรยายพิเศษ “สภานิติบัญญัติแห่งชาติกับการขับเคลื่อน นโยบายเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ” โดย นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการการสังคมฯ และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๓. เวทีเสวนา “แนวทางการขับเคลื่อนนโยบายเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) นางสาวจินางค์กูร โรจนนันต์ ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผนงานสำนักงานคณะกรรมการสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (๒) ดร. ถวิลดี บุรีกุล ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนา สถาบันพระปกเกล้า และ(๓) Anna-Karin Jatfors, Deputy Regional Director, Asia Pacific ผู้แทนจาก UN Women ดำเนินรายการ โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาติ ทวีสิทธิ์ นายกสมาคมเพศวิถีศึกษา และกรรมการทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ

๔. การสรุปและให้มุมมองภาพรวมการประชุม โดย นายไมตรี อินทุสุต ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

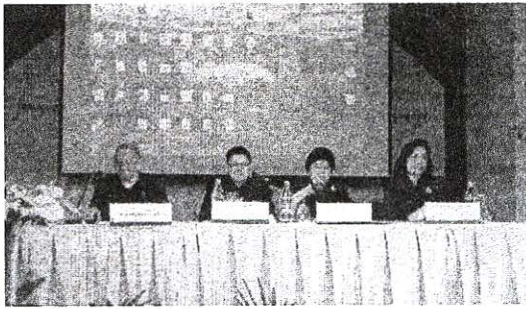

๖.๒.๙ การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘

คณะกรรมการกิจการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กำหนดจัดโครงการการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘ วัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘ เกิดการขับเคลื่อนการดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดการบูรณาการการทำงานร่วมกันของทั้งภาครัฐ และภาคประชาสังคมในการป้องกันและคุ้มครองมิให้เกิดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมระหว่างเพศ โดยในการจัดงานครั้งนี้ นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้ให้เกียรติเข้าร่วมเป็นวิทยากรบรรยายพิเศษ หัวข้อ “สภานิติบัญญัติแห่งชาติกับการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ” และคณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ร่วมจัดการเสวนาวิชาการ หัวข้อ “ทิศทางและความก้าวหน้าการลดความเหลื่อมล้ำสู่สังคมเสมอภาคระหว่างเพศ” โดยวิทยากรทั้งหมดประกอบด้วย นางกิริธรา สุขมาวงศ์ ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์ประจำคณะกรรมการฯ นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ นายพงศ์ธร จันทรเลื่อน ผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศ (สทพ.) นางศรีพรรณ เขียวทอง ผู้แทนเครือข่ายสตรีภาคเหนือ นางผ่องศรี แซ่จิ่ง ผู้แทนเครือข่ายสตรีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นางพิมพ์ปวีณ์ ทองประสงค์ ผู้แทนเครือข่ายสตรีภาคกลาง นางสาวปาตีเมาะ เปาะอิตเตาโอ๊ะ ผู้แทนเครือข่ายสตรีใต้

นางจันทร์แรม สุจริต ผู้แทนเครือข่ายสตรีภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดำเนินรายการโดย ดร.สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล อนุกรรมการกิจการสตรี กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วย หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม โดยจะจัดการประชุมจำนวน ๕ ครั้ง ในส่วนภูมิภาค และส่วนกลาง ดังนี้

๑) ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๔ - ๖ มกราคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเชียงใหม่ฮิลล์ จังหวัด เชียงใหม่ ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ประกอบด้วย ๑๖ จังหวัดภาคเหนือ ได้แก่ กำแพงเพชร เชียงราย เชียงใหม่ ตาก นครสวรรค์ น่าน พะเยา พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ แพร่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง ลำพูน สุโขทัย อุตรดิตถ์ รวมจำนวน ๑๙๑ คน

๒) ครั้งที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๖ - ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเจริญธานี จังหวัดขอนแก่น ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ประกอบด้วย ๒๐ จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ ขอนแก่น กาฬสินธุ์ ชัยภูมิ นครพนม นครราชสีมา บึงกาฬ บุรีรัมย์ มหาสารคาม มุกดาหาร ยโสธร ร้อยเอ็ด เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สุรินทร์ หนองคาย หนองบัวลำภู อ่างนาจเจริญ อุตรธานี อุบลราชธานี รวมจำนวน ๒๔๑ คน

๓) ครั้งที่ ๓ ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเฟลิก ริเวอร์แคว รีสอร์ท จังหวัดกาญจนบุรี ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ประกอบด้วย ๑๒ จังหวัดภาคกลาง ได้แก่ กาญจนบุรี นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา เพชรบุรี ราชบุรี อ่างทอง สมุทรปราการ สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สุพรรณบุรี รวมจำนวน ๑๒๓ คน

๔) ครั้งที่ ๔ ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมบีพี แกรนด์ทาวเวอร์ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ประกอบด้วย ๑๔ จังหวัดภาคใต้ ได้แก่ สงขลา ตรัง ปัตตานี พัทลุง กระบี่ ชุมพร นครศรีธรรมราช นราธิวาส พังงา ภูเก็ต ยะลา ระนอง สตูล สุราษฎร์ธานี รวมจำนวน ๒๕๔ คน

๕) ครั้งที่ ๕ ระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๐ ณ โรงแรมสตาร์ คอนเวนชั่น จังหวัดระยอง ผู้เข้าร่วมการสัมมนา ประกอบด้วย ๑๔ จังหวัดภาคกลางและภาคตะวันออก ได้แก่ ระยอง ชลบุรี จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี สระแก้ว นครนายก ลพบุรี สิงห์บุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชัยนาท สระบุรี กรุงเทพฯ รวมจำนวน ๒๔๒ คน

๖.๒.๑๐ การสัมมนาวิชาการ เรื่อง “สร้างสังคมไทย ไร้ความรุนแรง : Zero Violence Society”

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้จัดการสัมมนาวิชาการ เรื่อง “สร้างสังคมไทย ไร้ความรุนแรง : Zero Violence Society” ขึ้น ในวันจันทร์ที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ณ ห้องกรุงธนบอลรูม ชั้น ๓ โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร โดยศาสตราจารย์พิเศษ พรเพชร วิชิตชลชัย ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรีกล่าวรายงาน

การสัมมนาครั้งนี้จัดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความตระหนักรู้และความร่วมมือกันทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม สื่อมวลชนร่วมกันป้องกันการกระทำความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมให้ประเทศไทยมีปฏิบัติการเพื่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals - SDGs) เป้าหมายที่ ๕ (SDG-5) บรรลุความเสมอภาคระหว่างเพศและให้อำนาจของผู้หญิงและเด็กหญิงทุกคน และเพื่อให้สังคมร่วมจัดกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว เนื่องในเดือนรณรงค์ยุติความรุนแรง

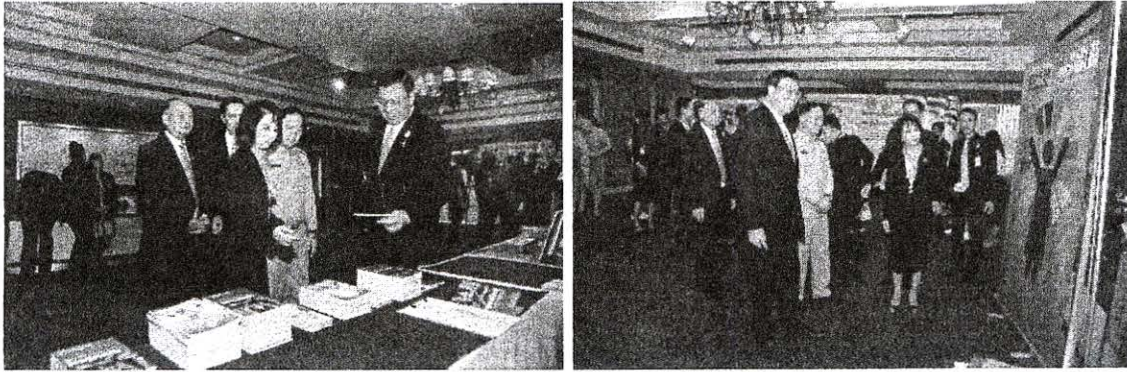
กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย

๑) กล่าวสุนทรพจน์ หัวข้อ “พม.กับการสร้างสังคมไทย ไร้ความรุนแรง : Zero Violence Society” โดย พลตำรวจเอก อุดลย์ แสงสิงแก้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๒) การเสวนา หัวข้อ “มุมมองในการสร้างสังคมไทย ไร้ความรุนแรง : Zero Violence Society” ประกอบด้วย (๑) นายเลิศปัญญา บูรณบัณฑิต อธิบดีกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (๒) คุณหญิงทิพาวดี เมฆสวรรค์ นายกส.มาคมติดตามการพัฒนาสตรีในประเทศไทย (๓) นายชาติชาย โฆษิตวัฒน์ฤกษ์ อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง (๔) นางสาวชวิตา วาทินชัย ผู้สื่อข่าวสมาคมนักข่าววิทยุและโทรทัศน์ไทย ดำเนินการเสวนา โดย นางศรณิยา ไชยสุด ที่ปรึกษาสมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมายแห่งประเทศไทย

๓) นิทรรศการรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว

การเสวนาครั้งนี้เป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจจากสื่อมวลชนอย่างมาก โดยมีสื่อมวลชนจากสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย สถานีโทรทัศน์สีกองทัพบก ช่อง ๗ บริษัท อสมท จำกัด (มหาชน) สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ สถานีโทรทัศน์สปริงนิวส์ สถานีข่าว TNN24 และสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา เข้าร่วมสัมภาษณ์และทำข่าว

๖.๒.๑๑ การประชุมเชิงปฏิบัติการ “สตรีกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗”

ปัจจุบันสถิติการกระทำความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก รวมถึงคดีเกี่ยวกับความผิดทางเพศต่อสตรีและเด็กในสังคมไทยทวีความรุนแรงและมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะการกระทำชำเราเด็กซึ่งส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนหญิงมักตกเป็น "เหยื่อถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ" ได้ง่าย เนื่องจากเด็กอยู่ในภาวะที่อ่อนด้อย ไม่มีกำลังต่อสู้ขัดขืนต่อผู้กระทำความผิดได้ อีกทั้งหลายกรณีผู้กระทำความผิดเป็น ผู้ใกล้ชิดในเชิงเครือญาติ หรือเป็นครูบาอาจารย์ นอกจากนี้ ยังมีหลายกรณีที่ผู้กระทำความผิดเคยกระทำความผิดมาก่อนและเป็นผู้ต้องโทษ ภายหลังออกจากเรือนจำแล้วก็ยังไม่สำนึกผิด และได้กลับมาก่อเหตุกระทำชำเราซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้กระทำบางรายก่อเหตุรุนแรงมากขึ้น จากข่มขืนกลายเป็นฆ่าข่มขืน หรือเลือกข่มขืนเหยื่อที่เป็นผู้เยาว์ ประกอบกับ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ สภานิติบัญญัติแห่งชาติจะได้แก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก มาตรา ๒๗๗ โดยกำหนดเพิ่มโทษความผิดฐานกระทำชำเราเด็ก และกำหนดให้ศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดี นำมาตรการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมาใช้ หรือจะอนุญาตให้ทั้งสองฝ่ายสมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสกันโดยกำหนดเงื่อนไขให้ต้องดำเนินการภายหลังการสมรสก็ได้ และศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถลดจำนวนคดีการกระทำชำเราเด็กเกี่ยวกับการกระทำชำเราเด็กให้ลดน้อยลงได้ สมควรจะได้มีการพิจารณาทบทวนมาตรการทางกฎหมาย โดยให้มีการ

ปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ ให้มีความเหมาะสมและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนต่อไป

คณะกรรมการธิการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงได้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ “สตรีกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗” ในการประชุมสมัชชาสตรีระดับภาคและการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. ๒๕๕๘

คณะอนุกรรมการได้ดำเนินการบรรยายให้ความรู้แก่ผู้เข้าร่วมประชุมสมัชชาสตรีระดับภาค และการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ.๒๕๕๘ ในเรื่อง “สตรีกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ เนื้อหาและสาระสำคัญของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ และมาตราอื่นที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเพื่อเปิดเวทีในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตามขั้นตอนและกระบวนการตรากฎหมายตามที่รัฐธรรมนูญแห่งอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๗๗ รับฟังข้อเสนอแนะ และรวบรวมข้อเสนอจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปสู่การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ ให้มีความเหมาะสมกับบริบทของสังคมไทยต่อไป โดยได้จัดการประชุมจำนวน ๔ ครั้ง ในส่วนภูมิภาค และส่วนกลาง รวมทั้งสิ้น ๙๕๐ คน ดังนี้

๑. ครั้งที่ ๑ วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมบีพี แกรนด์ทาวเวอร์ หาดใหญ่จังหวัดสงขลา รวมจำนวน ๒๕๐ คน

๒. ครั้งที่ ๒ วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรม เดอะพาลาสโซ กรุงเทพมหานคร รวมจำนวน ๓๐๐ คน

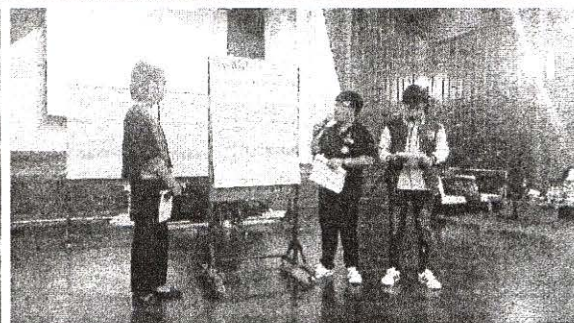

๓. ครั้งที่ ๓ วันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ ณ โรงแรมเจริญธานี จังหวัดขอนแก่น รวมจำนวน ๒๐๐ คน

๔. ครั้งที่ ๔ วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๑ ณ โรงแรมเชียงใหม่ ออกคิด จังหวัดเชียงใหม่ รวมจำนวน ๒๐๐ คน

**๖.๒.๑๒ การสัมมนาเนื่องในวันสตรีสากล ๒๕๖๑ เรื่อง “บทบาทสตรีไทย
ในยุคไทยแลนด์ ๔.๐”**

ในวันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ประเทศไทยได้ก่อตั้งคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (กสส.) ขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยสังกัดสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนบทบาทของผู้หญิงในสังคม รวมทั้งระลึกถึงความ เป็นมาแห่งการต่อสู้เพื่อให้ได้ ซึ่งความเสมอภาค ยุติธรรม สันติภาพ และ การพัฒนา ซึ่งประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ได้แสดงเจตนารมณ์ที่จะมุ่งให้เห็นความสำคัญของสภาพสตรีเช่นกัน นับตั้งแต่บัดนั้นมาวันที่ ๘ มีนาคมของทุกปี ประเทศไทยได้มีการจัดกิจกรรม เพื่อฉลองเนื่องในวันสตรีสากลด้วย โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะจัด นิทรรศการต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรู้จัก และเห็น ความสำคัญของวันสตรีสากล ในปัจจุบันจะพบว่าผู้หญิงไทยเข้ามามี บทบาทในสังคมมากขึ้น ทั้งการเป็นผู้นำในการบริหารองค์กรระดับกรรม การบริษัท ผู้บริหารระดับกลางและระดับสูง ประกอบกับพื้นฐานของวัฒนธรรมไทยที่ค่อนข้างจะเปิด กว้างให้ผู้หญิงและผู้ชายมีสถานะที่เท่าเทียมกัน เมื่อเทียบกับบางประเทศที่ยังจำกัดสิทธิบางประการ ของผู้หญิงอยู่จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้หญิงไทยได้มีโอกาสแสดงศักยภาพของตนเองออกมาได้อย่างเต็มที่ ผู้บริหารระดับสูงที่เป็นสตรีจึงเพิ่มจำนวนและมีบทบาทในสังคมไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งใน ภาคเอกชน ภาครัฐ และสถาบันต่าง ๆ จากสถิติการสำรวจของ International Labor Organization ในรอบ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๓๗ - ๒๕๕๗) ระบุว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ประเทศไทยมีอัตราส่วนของผู้หญิงที่ เป็นตำแหน่ง Manager อยู่ในลำดับที่ ๓ ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอยู่อันดับที่ ๖๔ จาก ๑๐๘ อันดับของโลก

คณะอนุกรรมการกิจการสตรี ในคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้กำหนดจัดการสัมมนาเนื่องในวันสตรีสากลปี ๒๕๖๑ เรื่อง “บทบาทสตรีไทยในยุคไทยแลนด์ ๔.๐” ในวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๑ ณ บริเวณโถงชั้น ๑ อาคารรัฐสภา ๑ รัฐสภา โดยมีวัตถุประสงค์ ๔ ประการ ประกอบด้วย ๑) เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการจัด กิจกรรมเนื่องในวันสตรีสากลปี ๒๕๖๑ ๒) เพื่อเป็นเวทีในการสะท้อนพัฒนาการและความก้าวหน้า ของบทบาทสตรีในมิติต่าง ๆ อาทิ มิติทางสภานิติบัญญัติแห่งชาติ มิติทางการบริหารรัฐกิจ มิติทางการ พัฒนาเศรษฐกิจ และมิติทางสากล ๓) เพื่อให้เกิดความตระหนักถึงความสำคัญในการส่งเสริมความ เสมอภาคระหว่างเพศ การพัฒนาและความก้าวหน้าของบทบาทสตรี และ ๔) เพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่ง ของการขับเคลื่อนความเสมอภาคระหว่างเพศและการพัฒนาและส่งเสริมความก้าวหน้าของบทบาท สตรีให้ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไปของประเทศไทย โดยศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย ประธานสภา นิติบัญญัติแห่งชาติ ให้เกียรติเป็นประธานเปิดการสัมมนา และนางสุวรรณณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธาน คณะอนุกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติ แห่งชาติ คนที่สอง และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี กล่าวรายงาน

กิจกรรมภายในงานประกอบด้วย การสัมมนา เรื่อง “บทบาทสตรีไทยในยุคไทยแลนด์ ๔.๐” โดยวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ (๑) นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ รองประธานคณะกรรมการการส่งเสริม และประธานคณะกรรมการกิจการสตรี (๒) นางสุรางคณา วายุภาพ ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) (Electronic Transactions Development Agency (Public Organization), ETDA) กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (๓) นางเกศรา มัญชุศรี กรรมการผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และ (๔) นางสาววิปัญจิต เกตุนุต Country Programme Coordinator for Thailand and Lao PDR, UN Women Asia and the Pacific ดำเนินรายการโดย นายทวีพันธ์ มนตรีวงศ์ ผู้ประกาศข่าวสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์รัฐสภา

บทที่ ๗

โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และกิจกรรมอื่น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ในการดำเนินโครงการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และกิจกรรมอื่นและได้รายงานต่อคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ เพื่อพิจารณาต่อไป จำนวน ๓ โครงการ และ ๒ กิจกรรม ดังนี้

๗.๑ โครงการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ”

ปัจจุบันสถานการณ์ความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ส่วนใหญ่เป็นการกระทำของคนในครอบครัว หรือบุคคลใกล้ชิด เกิดจากค่านิยมและเจตคติของสังคมในเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันส่งผลให้ผู้หญิงและเด็กตกเป็นเหยื่อจากการกระทำความรุนแรง ทั้งในครอบครัวและในที่สาธารณะ รวมทั้งปัญหามลพิษไม่พร้อมของครอบครัว สภาวะเศรษฐกิจ สื่อ การศึกษา ที่ยังไม่เท่าเทียม

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ในคณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ประพันธ์เนื้อร้องและทำนองเพลง “เธอ” ขึ้น เพื่อเผยแพร่ให้เพลงเป็นแรงบันดาลใจให้สตรีไทยทุกคนและสังคม ได้ตระหนักถึงบทบาท ความสำคัญ และศักยภาพของสตรี และเกิดแรงบันดาลใจในการส่งเสริม และให้ความร่วมมือกันในการคุ้มครองสิทธิสตรีร่วมกันสนับสนุนเพื่อป้องกันสตรีจากการถูกกระทำด้วยความรุนแรงในทุกรูปแบบ ทำให้สตรีมีบทบาทและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาทุกด้านอย่างเท่าเทียมอันจะก่อให้เกิดคุณูปการนำความก้าวหน้ามาสู่เศรษฐกิจ และการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนยิ่งขึ้นต่อไป

ในการนี้ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมให้ประเทศไทยมีปฏิบัติการเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals-SDGs) เป้าหมายที่ ๕ (SDG-5) เรื่องการส่งเสริมความเสมอภาคและเสริมสร้างพลังสตรี จึงกำหนดจัดประกวดมิวสิควิดีโอ ประกอบเพลง “เธอ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ส่งเสริมและรณรงค์ให้ทุกภาคส่วนของสังคมไทยตระหนักถึงศักยภาพของสตรี ในฐานะที่สตรีมีบทบาทเป็นรากฐานสำคัญที่จะนำพาให้เกิดความอบอุ่นมั่นคงภายในครอบครัวซึ่งจะเกี่ยวเนื่องต่อไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคมและประเทศชาติต่อไป อีกทั้งจะเป็นการสร้างความรู้และความร่วมมือกันทั้งภาคสังคมและภาครัฐเพื่อปกป้องการกระทำด้วยความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบ ซึ่งนับวันปัญหาดังกล่าวเกิดความรุนแรงและเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับอันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้มีดำริเห็นชอบกับโครงการดังกล่าว และได้แต่งตั้งคณะกรรมการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ” ขึ้น โดยรางวัล ประกอบด้วย โฉลกและเกียรติบัตรจากประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ จำนวน ๓ รางวัล พร้อมเงินรางวัล ดังนี้

รางวัลที่ ๑ ได้รับเงินรางวัล ๕๐,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๒ ได้รับเงินรางวัล ๓๐,๐๐๐ บาท

รางวัลที่ ๓ ได้รับเงินรางวัล ๒๐,๐๐๐ บาท

การจัดโครงการนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

๑. เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมให้ประเทศไทยมีปฏิบัติการเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals-SDGs) เป้าหมายที่ ๕ (SDG-5) เรื่องการส่งเสริมความเสมอภาคและเสริมสร้างพลังสตรี

๒. เพื่อส่งเสริมการรณรงค์ให้ทุกภาคส่วนของสังคมไทยตระหนักถึงศักยภาพของสตรี

๓. เพื่อเป็นการสร้างความตระหนักรู้และความร่วมมือกันทั้งภาคสังคมและภาครัฐเพื่อป้องกันการกระทำด้วยความรุนแรงต่อสตรีในทุกรูปแบบ

ผลจากการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ” คณะกรรมการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ” ได้ประกาศผลทีมที่ได้รับรางวัล จำนวน ๓ ทีม ดังนี้

รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ ทีม Maniax จากมหาวิทยาลัยรังสิต ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ เงินรางวัลจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท และเกียรติบัตร

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ ได้แก่ ทีม 9shades จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ เงินรางวัล จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท และเกียรติบัตร

รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ได้แก่ ทีม ครั้นโครงโปรดักชั่น ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ เงินรางวัลจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และเกียรติบัตร

๗.๒ โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “New Gen Say No - คนรุ่นใหม่ ไร้ความรุนแรง”

ปัจจุบันสถานการณ์การกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงในสังคมยังมีตัวเลขที่สูงขึ้นอยู่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของสังคมต้องเร่งดำเนินการทั้งด้านการป้องกัน แก้ไข และช่วยเหลือ ผู้ประสบปัญหาอย่างจริงจัง การกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงถือได้ว่าเป็นปัญหาที่มีความละเอียดอ่อน มีรากเหง้าของปัญหามาจากค่านิยม เจตคติของสังคมที่กำหนดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย

ข้อมูลจากกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ได้รวบรวมสถิติ จำนวน เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ปี พ.ศ.๒๕๕๒ - ๒๕๕๘ พบว่า ระหว่าง ปีพ.ศ.๒๕๕๒ - ๒๕๕๘ จำนวนค่อยๆ ลดลง แต่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยใน ปีพ.ศ.๒๕๕๘ โดยมีจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ๖๑๖ ครั้ง และมีจำนวนเด็กและสตรีที่ถูกกระทำความรุนแรงในทุกด้านเฉลี่ยวันละ ๓๕ คน (ที่มา : รายงาน(ร่าง) แผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔)

จากสถานการณ์ความรุนแรงดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าทุกภาคส่วนในสังคมต้องร่วมมือกันเพื่อหยุดยั้ง ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ให้ลดน้อยลง โดยที่สถาบันการศึกษา ซึ่งเป็นสถาบันทางสังคมที่ทำหน้าที่ ในการถ่ายทอดความรู้ วัฒนธรรม และทักษะอันจำเป็นในการดำรงชีพ สร้างบุคลิกภาพทางสังคม ให้แก่สมาชิกทางสังคม ให้สามารถปรับตนเองในการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและปฏิบัติตนให้มี คุณค่าแก่สังคม หน้าที่ในการผลิตกำลังแรงงานทางเศรษฐกิจ ตามความต้องการทางสังคม หน้าที่ใน การสร้างกลุ่มเพื่อน เป็นหน้าที่แฝงของสถาบันการศึกษา ซึ่งก่อให้เกิดการรวมกลุ่มเพื่อน เพื่อสนอง ความต้องการทางจิตใจของสมาชิกในสังคมและโดยที่นักเรียน นักศึกษาซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ที่เป็นผลผลิต ของสถาบันการศึกษาในทุกระดับ นับว่าเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่า และมีความสำคัญกับการ พัฒนาประเทศชาติในทุกมิติ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง ต่อไปในอนาคต สามารถนึกกำลังกันเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างความตระหนักรับรู้ ให้กับสมาชิกในสังคม เล็งเห็นความสำคัญของการป้องกันและมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาคความรุนแรงที่เกิดขึ้น

คณะกรรมการธิการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติ บัญญัติแห่งชาติ โดยการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ร่วมกับกรมกิจการสตรีและ สถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ พิจารณาเห็นว่าการรณรงค์ เพื่อยุติความรุนแรงจะต้องเริ่มจากสถาบันการศึกษา นักเรียน นักศึกษา จึงเห็นสมควรจัดทำโครงการ อบรมเชิงปฏิบัติการ “New Gen Say No - คนรุ่นใหม่ไร้ความรุนแรง” เพื่อให้เกิดความร่วมมือใน ลักษณะเครือข่ายระหว่างกันเองในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคม โดยมี วัตถุประสงค์ประกอบด้วย (๑) เพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับปัญหาคความรุนแรงให้กับนักเรียน นักศึกษา (๒) เพื่อให้ให้นักศึกษา ผู้ฝึกอบรมวิชาชีพ มีความรู้ความเข้าใจ และสามารถป้องกันตนเองจาก ความรุนแรงในสังคม (๓) เพื่อให้เกิดความร่วมมือในลักษณะเครือข่าย ทั้งในเชิงป้องกันและจัดการกับ ปัญหาคความรุนแรงในสังคม

กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย นักเรียน นักศึกษา อาจารย์ จากสถาบันการศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน ๘ สถาบัน คณะอนุกรรมการกิจการสตรี วิทยาการ และเจ้าหน้าที่ ดังนี้

๑. โรงเรียนสตรีวิทยา ดำเนินการในวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๐ ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน ๕๐๐ คน

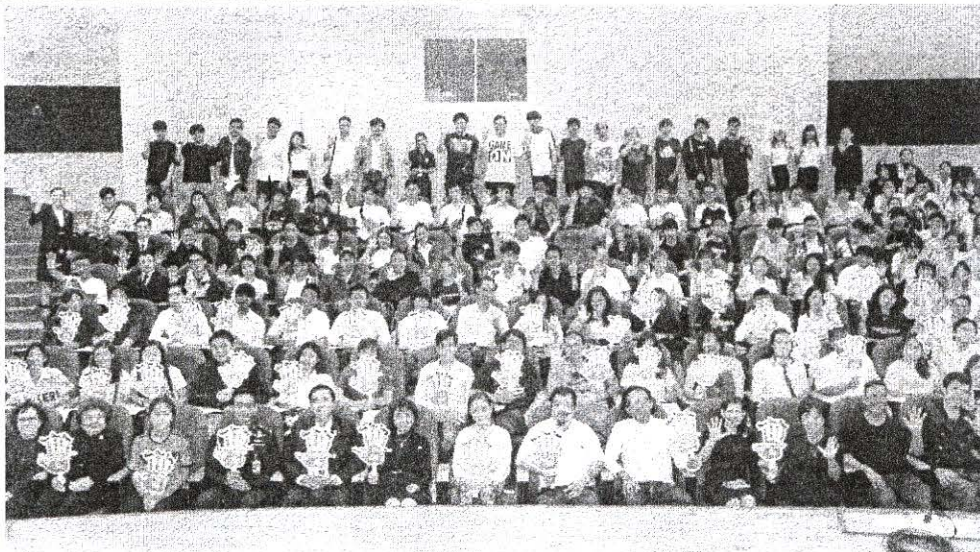
๒. โรงเรียนทวิธาภิเศก ดำเนินการในวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ผู้เข้าร่วมโครงการ
จำนวน ๔๐๐ คน

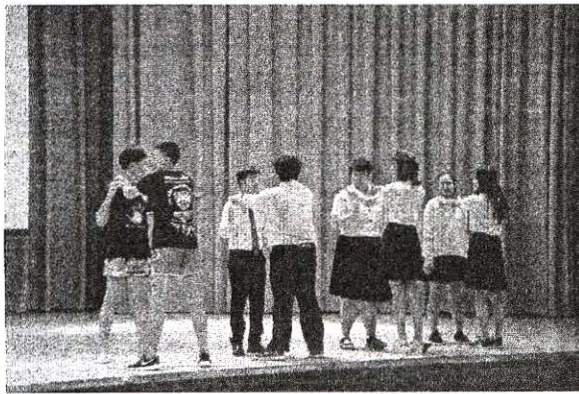
๓. มหาวิทยาลัยรามคำแหง ดำเนินการในวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ ผู้เข้าร่วมโครงการ
จำนวน ๒๕๐ คน

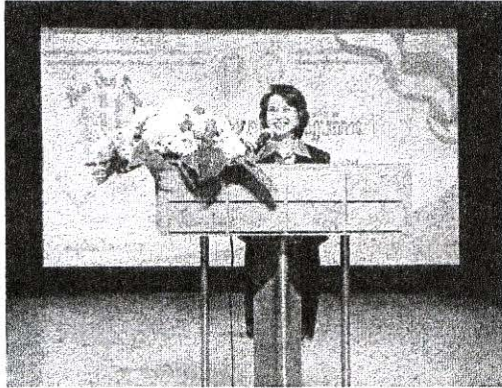
๔. มหาวิทยาลัยรังสิต ดำเนินการในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๖๐ ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน ๒๕๐ คน

๕. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดำเนินการในวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๐ ผู้เข้าร่วมโครงการ
จำนวน ๒๕๐ คน

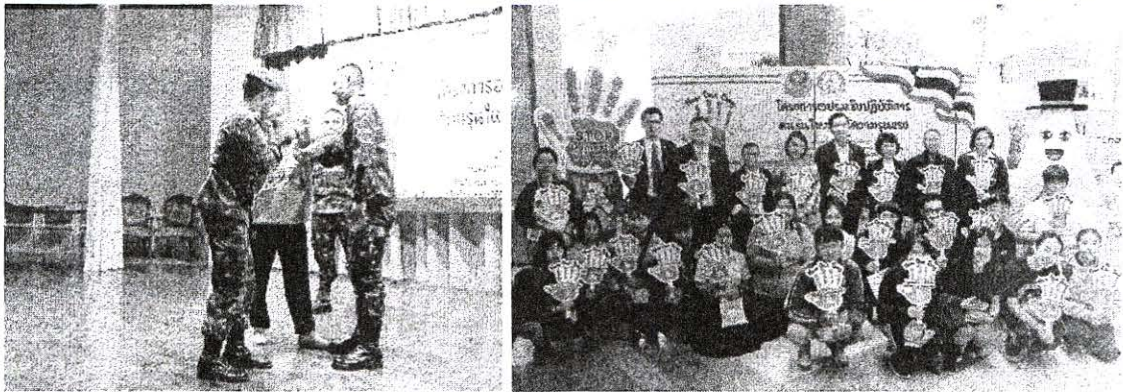
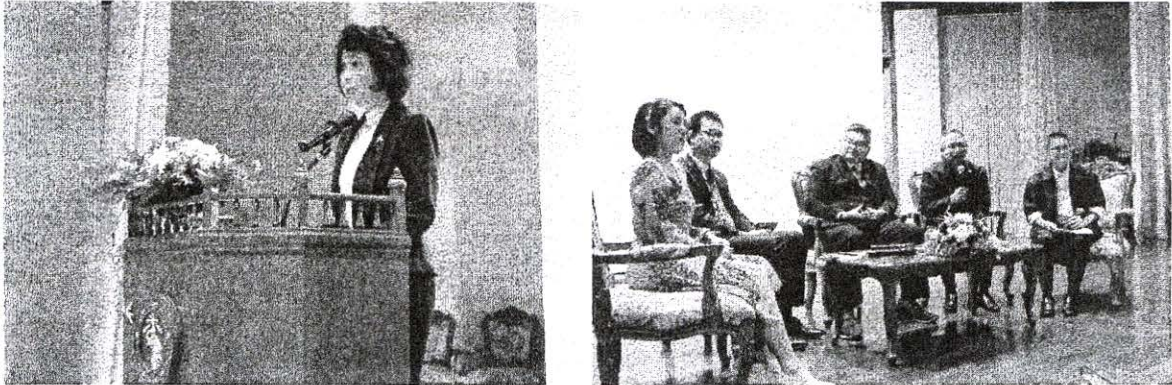
๖. มหาวิทยาลัยขอนแก่น ดำเนินการในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ ผู้เข้าร่วมโครงการ
จำนวน ๕๐๐ คน

๗. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดำเนินการในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๖๑ ผู้เข้าร่วม
โครงการ จำนวน ๕๐๐ คน

๘. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ดำเนินการในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน ๕๐๐ คน

รูปแบบการดำเนินกิจกรรม

๑. การบรรยาย เรื่อง “สังคมไทย VS ความรุนแรง” โดย นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการสิทธิการสังคมน เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และ ผู้ด้อยโอกาส และ ประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๒. การเสวนา เรื่อง “New Gen Say No – คนรุ่นใหม่ ไร้ความรุนแรง” โดยวิทยากรดารา นักแสดง นักร้องที่มีชื่อเสียง ดังนี้

๑) พันเอก วันชนะ สวัสดิ์ (ผู้พันเบิร์ด)

๒) นายสุทธิรักษ์ ทรัพย์วิจิตร

- ๓) นางวณิชฐา วัชรโรบล
- ๔) นางสาวทริสวรรณ ศิริวงศ์ (พีเจ)
- ๕) นางสาวรุจนา อุทัยวรรณ (ลูกตาล AF๒)
- ๖) นางสาววรินทร์ จตุรภุช (สต๊อป เดอะสตาร์)
- ๗) นางสาวเขมนิจ จามิกรณ์ (แพนเค้ก)
- ๘) นายกันตพงศ์ รัชชีสว่าง ผู้อำนวยการกองส่งเสริมสถาบันครอบครัว
- ๙) นายวุฒิชัย พุ่มสงวน อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด
- ๑๐) นายทรงพล สุวรรณพงศ์ อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด

๒. การบรรยาย เรื่อง “พฤติกรรมวัยรุ่นกับความรุนแรงในสังคม” โดย พ.ต.อ.ดร. อภิรัฐ พุ่มกุมาร ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลบึงกุ่ม

๓. การอภิปราย/สาธิต เรื่อง “ศิลปะการป้องกันตัว” โดย

- ๑) นายจารึก ศรวัลเพ็ง
- ๒) นายณัฐวุฒิ พูลทรัพย์
- ๓) นายจามร สมศักดิ์
- ๔) นางสาวชยากร พุ่มมาลา
- ๕) วิทยากรจากมณฑลทหารบกที่ ๔๒
- ๖) วิทยากรจากศูนย์การฝึกนักศึกษาวิชาทหาร มณฑลทหารบกที่ ๒๓
- ๗) วิทยากรจากกรมรบพิเศษที่ ๕

๔. กิจกรรมแสดงสัญลักษณ์รณรงค์ยุติความรุนแรง

๗.๓ การประชุมหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้เดินทางเข้าพบและประชุมหารือกับพลตำรวจเอกอดุลย์ แสงสิงแก้ว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๐ เวลา ๑๐.๓๐ - ๑๔.๐๐ นาฬิกา ณ ห้องประชุมสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ชั้น ๘ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมศักยภาพและคุณภาพชีวิตที่ดีของเด็กและสตรี เพื่อรายงานผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี และเพื่อสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสำหรับการดำเนินงานต่อไปในอนาคต โดยคณะอนุกรรมการได้ฝากเรื่องเร่งด่วนในประเด็นสตรีให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รับไปพิจารณาดำเนินการ ๓ เรื่อง ได้แก่ ๑) ปัญหาการกระทำความรุนแรงต่อสตรีและเด็ก ๒) ปัญหาการค้าประเวณีในผู้หญิงและเด็ก และ ๓) ปัญหาการถูกเลือกปฏิบัติ/ความไม่เสมอภาคระหว่างเพศ ในโอกาสนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้นำคณะอนุกรรมการกิจการสตรีเยี่ยมชมศูนย์ปฏิบัติการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (ศปก.พม.) ชั้น ๒ และร้านทอฝัน By พม. ณ วังสะพานขาว ชั้น ๑ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๗.๔ โครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว

จากข้อมูลของกระทรวงสาธารณสุข มีผู้เข้ารับบริการที่ศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาล จำนวน ๕๕๘ แห่ง จำนวนทั้งสิ้น ๒๐,๐๑๘ ราย ในจำนวนผู้เข้ารับบริการทั้งหมด มีผู้ถูกกระทำความรุนแรงมากที่สุด

เป็นเพศหญิง จำนวน ๑๘,๙๑๙ ราย (ร้อยละ ๙๔.๕๐) รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน ๑,๐๗๙ ราย (ร้อยละ ๕.๕๐) และมีเพศทางเลือกถูกระทำความรุนแรง จำนวน ๒๐ ราย (ร้อยละ ๐.๑๐) เฉลี่ย ผู้ถูกระทำ ความรุนแรง ๕๕ ราย/วัน ข้อมูลสถานการณ์ความรุนแรงจากหน่วยงานอื่น ๆ เช่น ข้อมูลจากสำนักงานแพทย์ กรุงเทพมหานคร ตามโรงพยาบาลที่อยู่ในสังกัด ๘ แห่ง มีผู้เข้ารับบริการศูนย์พิทักษ์เด็กและสตรีจำนวนทั้งสิ้น ๑,๑๕๗ ราย ในจำนวนนี้เป็นชาวไทย จำนวน ๑,๐๘๔ ราย โดยเป็นเด็กไทยอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี จำนวน ๑๓๑ ราย อายุระหว่าง ๑๕-๑๘ ปี จำนวน ๙๕ ราย และเป็นสตรีไทยอายุ ๑๘ ปี จำนวน ๘๕๘ ราย และในจำนวนผู้ถูกระทำทั้งหมด มีชาวต่างชาติ จำนวน ๗๓ ราย (ข้อมูลจากรายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านความรุนแรงในครอบครัวสำหรับการรายงานตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ประจำปี ๒๕๕๙)

จากสถานการณ์ความรุนแรงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า แม้ว่าทั้งภาครัฐและภาคประชาสังคม จะมีการดำเนินการหลายอย่างเพื่อลดปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว แต่ปัญหาดังกล่าวยังคงมีอยู่ และยังมีแนวโน้มที่จะลดลงอย่างมีนัยยะสำคัญ

ในส่วนของงานด้านนิติบัญญัติได้มีการตรากฎหมายสำคัญ ๆ หลายฉบับเพื่อยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว เช่น การแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาความผิดเกี่ยวกับเพศ พระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ เป็นต้น นอกจากนี้ในช่วงสามปีที่ผ่านมาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติโดยการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้จัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดสัมมนาเชิงวิชาการให้แก่กลุ่มเป้าหมาย รวมทั้งองค์กรภาคสังคม การจัดประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ” ซึ่งเป็นเพลงที่คณะอนุกรรมการกิจการสตรีประพันธ์ขึ้นเพื่อให้กำลังใจต่อผู้หญิงที่ถูกกระทำ ความรุนแรง การอบรมเชิงปฏิบัติการ “New Gen Say No – คนรุ่นใหม่ ไร้ความรุนแรง” ซึ่งเป็นการอบรมให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถาบันการศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัวของสังคมไทย และเพื่อให้เกิดความร่วมมือในลักษณะเครือข่ายระหว่างกันในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคม

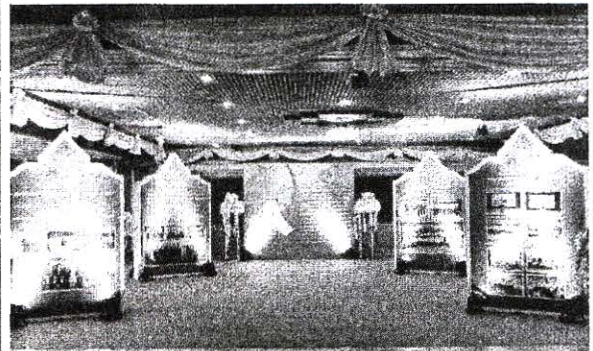
ในการนี้ เพื่อเป็นการรณรงค์ให้ทุกภาคส่วนของสังคมเห็นความสำคัญของการป้องกันและแก้ไข ปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และเกิดความต่อเนื่องในการดำเนินงานดังกล่าว สภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยคณะกรรมการโครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว สภานิติบัญญัติแห่งชาติจึงได้กำหนดที่จะดำเนินงานโครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว เพื่อรณรงค์ให้สังคมเกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญในการมีส่วนร่วมเพื่อป้องกันและแก้ไข ปัญหาความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว และใช้สื่อสังคม (Social Media) ในการกระตุ้นให้ทุกภาคส่วนตระหนักถึงความสำคัญที่จะต้องร่วมมือในการแก้ไข ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้น

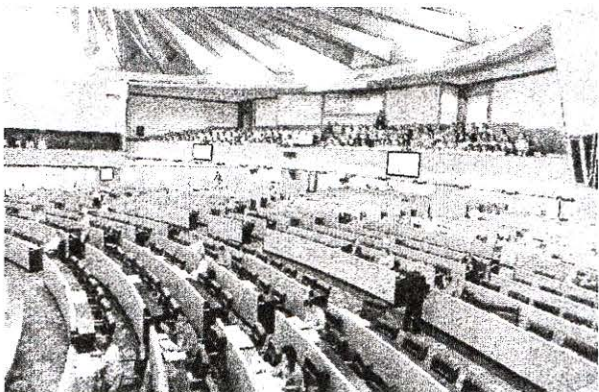
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้มีดำริเห็นชอบกับโครงการดังกล่าว และได้แต่งตั้งคณะกรรมการโครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขึ้น ดังนั้น จึงขอเชิญนักเรียน นิสิต นักศึกษา และประชาชนทั่วไป ส่งผลงานเข้าร่วมการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว โดยมีวัตถุประสงค์ ประกอบด้วย (๑) เพื่อส่งเสริมการรณรงค์ และสร้างความ

ตระหนัก ให้ทุกภาคส่วนของสังคมไทยมีส่วนร่วมในการป้องกัน และแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศ และแก้ไขปัญหามลพิษทางน้ำ สตรี และบุคคลในครอบครัวทุกรูปแบบ (๒) เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการสร้างความตระหนักรู้ และร่วมมือกันป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศ สตรี และบุคคลในครอบครัว ผ่านทางสื่อสังคม (Social Media) (๓) เพื่อเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์การรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว ผ่านทางสื่อสังคม (Social Media)

จากการเปิดรับสมัคร มีผู้สนใจสมัครเข้าร่วมโครงการทั้งสิ้นจำนวน ๒๕๔ ราย คณะอนุกรรมการกิจการสตรีได้ดำเนินการจัดงานประกาศผลและมอบรางวัล เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ โดยเป็นการบูรณาการความร่วมมือการดำเนินงานร่วมกันของโครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์ รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ร่วมกับโครงการพัฒนาทักษะเครือข่ายยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และความรุนแรงในครอบครัว จากศูนย์เรียนรู้การพัฒนาสตรีและครอบครัว ภาคกลาง กรมกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผลการพิจารณาคัดเลือก ปรากฏว่า มีผู้ผ่านการคัดเลือกจำนวน ๓๐ ทีม ประกอบด้วย รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ นางสาวอลิษา นุรักษ์เช ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ เงินรางวัลจำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท และเกียรติบัตร รางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๑ ได้แก่ นายสุธี จงทอ ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ เงินรางวัลจำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท และเกียรติบัตร และรางวัลรองชนะเลิศอันดับ ๒ ได้แก่ ทีม EPF ได้รับโล่ประกาศเกียรติคุณ เงินรางวัลจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท และเกียรติบัตร และรางวัลผู้ผ่านการคัดเลือก ๒๗ ราย

ภายในงานนอกจากมีพิธีมอบรางวัลแล้ว ยังมีนิทรรศการกิจกรรมรณรงค์ยุติความรุนแรงของคณะอนุกรรมการกิจการสตรี รับชมพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ และศึกษาดูงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

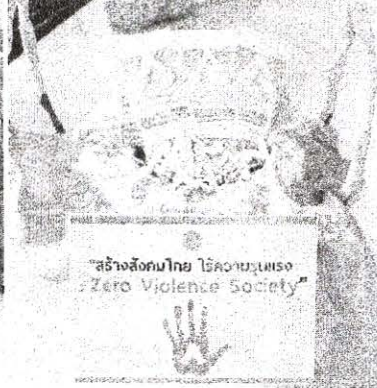
๗.๕ การจัดกิจกรรมรณรงค์ยุติความรุนแรง

เนื่องในวันที่ ๒๕ พฤศจิกายนของทุกปี เป็นวันยุติความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กสากล โดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๒ เห็นชอบให้เดือนพฤศจิกายนของทุกปีเป็น “เดือนรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี” คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส โดยคณะอนุกรรมการกิจการสตรี นำโดย นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์ รองประธานคณะกรรมการการสังคมฯ และประธานคณะอนุกรรมการกิจการสตรี ได้กำหนดจัดกิจกรรมรณรงค์ยุติความรุนแรง โดยแบ่งเป็น ๒ กิจกรรม ดังนี้

๑. กิจกรรมติดเข็มกลัดริบบิ้นสีขาว อันเป็นสัญลักษณ์ในการรณรงค์ยุติความรุนแรงให้กับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เจ้าหน้าที่รัฐสภา สื่อมวลชน ในเดือนพฤศจิกายนของทุกปี ณ บริเวณหน้าห้องประชุมรัฐสภา ชั้น ๒ อาคารรัฐสภา ๑ ระหว่างเวลา ๐๘.๓๐ - ๑๐.๐๐ นาฬิกา

๒. เข้าพบคณะผู้บริหารและบรรณาธิการข่าวสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก สถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย และสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง ๗ เพื่อขอความร่วมมือร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการรณรงค์ยุติความรุนแรงในครอบครัว สตรีและเด็ก และร่วมแลกเปลี่ยนแนวทางการยุติความรุนแรงในสังคมไทย พร้อมมอบเข็มกลัดรึบบิ้นสีขาว สัญลักษณ์รณรงค์ยุติความรุนแรงให้แก่คณะผู้บริหารและบรรณาธิการข่าว

ภาคผนวก

คณะกรรมการการสังคม เด็ก เยาวชน สตรี
ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๑. นายวัลลภ ตังคณานุรักษ์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายมณฑิเยร บุญตัน	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. คุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นายกิตติศักดิ์ รัตนวราหะ	เลขาธิการคณะกรรมการ
๖. พลตำรวจเอก พงศพัศ พงษ์เจริญ	โฆษกคณะกรรมการ
๗. นายแถมสิน รัตนพันธุ์	กรรมการและที่ปรึกษา
๘. พลตรี จารึก อารีราชการัญญ์	กรรมการและที่ปรึกษา
๙. พลเรือเอก สุรศักดิ์ หุ่นเรืองรมย์	กรรมการและที่ปรึกษา
๑๐. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	กรรมการและที่ปรึกษา
๑๑. นางกาญจนารัตน์ สิวโรจน์	กรรมการ
๑๒. รศ.กิตติชัย ไตรรัตนศิริชัย	กรรมการ
๑๓. พลเอก ธีระวัฒน์ บุญยะประดับ	กรรมการ
๑๔. พลเรือเอก นริส ประทุมสุวรรณ	กรรมการ
๑๕. นายปรีชา วัชรากัย	กรรมการ
๑๖. พลเรือเอก พลวัฒน์ สีโรตม	กรรมการ
๑๗. พลเอก ไพชยนต์ คำทันเจริญ	กรรมการ
๑๘. นายยุทธนา ทัพเจริญ	กรรมการ
๑๙. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	กรรมการ
๒๐. พลเอก สกล ชื่นตระกูล	กรรมการ
๒๑. พลเอก สรรชัย อจลานนท์	กรรมการ
๒๒. พลเอก อุดลยเดช อินทะพงษ์	กรรมการ
๒๓. พลเอก อรุณ สมตน	กรรมการ
๒๔. พลตำรวจเอก เอก อังสนานนท์	กรรมการ

ที่ปรึกษา ผู้อำนวยการ นักวิชาการ และเลขานุการประจำคณะกรรมการ

๑. นางจิราภรณ์ เล้าเจริญ	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๒. นายสมชาย เจริญอำนวยสุข	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๓. นายนิติ ถาวรวนิชย์	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๔. นายเฉลิมชัย ยอดมาลัย	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๕. นางพวงแก้ว กิจธรรม	ที่ปรึกษาประจำคณะกรรมการ
๖. นายวงศ์พันธ์ ฌันชัยพัฑ	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๗. นายวิญญู พิทักษ์ปกรณ์	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๘. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๙. นายนิวัฒน์ กาญจนภูมินทร์	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๑๐. นางพรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ผู้อำนวยการประจำคณะกรรมการ
๑๑. รศ.อาชัญญา รัตนอุบล	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๒. นางงามจิต แต่สุวรรณ	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๓. นางนฤมล ล้อมทอง	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๔. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๕. นางอาทิตยา นรารวีวัชร	นักวิชาการประจำคณะกรรมการ
๑๖. พลโท จรัญ พันธุนนท์	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๑๗. นายชาติรี ฤทธิ์ทอง	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๑๘. นางธนันท์ธร นิธิธีรพัชร	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๑๙. นางปนัดดา รักษาแก้ว	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๐. นางรัตนา ตฤณภรณ์รังสี	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๑. นาวาเอกหญิง วิชุดา วารุณประภา	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๒. นาวาโท สายชล ช้างน้อย	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๓. นายบุญชัย ตั้งจิตดำรงรัตน์	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๔. นางญานิน วั่งซ้าย	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๕. นายรณฤทธิ์ มงคลรัตน์	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๖. นางรัชดา บุญยุบล	เลขานุการประจำคณะกรรมการ
๒๗. นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวิโรดิษฐ์	เลขานุการประจำคณะกรรมการ

ที่ปรึกษาภคิตติมศักดิ์คณะกรรมการธิการ

๑. นายกันติพจน์ สิริภักดีสกุล
๒. นางกัระณา สุมาวงศ์
๓. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร
๔. นางจันทิรา กิตติธิตกุล
๕. นางสาวฐาปนีย์ สุขสำราญ
๖. พลเอก บุญลือ วงษ์ท้าว
๗. นางสาวเบญจวรรณ อานเป็รื่อง
๘. นางผาณิต พุนศิริวงศ์
๙. นางเพ็ญพัทธ์ ศรีทอง
๑๐. พลตำรวจโท ภาสกร รักษ์กุล
๑๑. ดร. สมบูรณ์ วรหัทธบัณฑูรวิทย์
๑๒. พันเอก สรศักดิ์ อนันตสมบูรณ์
๑๓. พลตำรวจโท สันติ เพ็ญสูตร
๑๔. นายสุรวัฒน์ ชมพูพงษ์
๑๕. นายอโณทัย ฤทธิปัญญาวงศ์
๑๖. พลโท อัครชัย จันทร์โตชะ
๑๗. พลอากาศตรี อิทธิพร คณะเจริญ
๑๘. นายเอกพิทยา เอี่ยมคงเอก

คณะอนุกรรมการกิจการเด็ก และเยาวชน

๑. คุณหญิงทรงสุดา ยอดมณี	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. พลตำรวจเอก พงศพัศ พงษ์เจริญ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเรือเอก นริส ประทุมสุวรรณ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. พลเอก สรรชัย อจลานนท์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สาม
๕. นางเพ็ญศรี เคียงศิริ	อนุกรรมการ
๖. รศ.ดร. คุณหญิงวินิตา ดิถียนต์	อนุกรรมการ
๗. นางรัชกร เหมะจันท	อนุกรรมการ
๘. นางสาวถนอมขวัญ ฦ ป้อมเพชร	อนุกรรมการ
๙. นางเทพวัลย์ ภรณวลัย	อนุกรรมการ
๑๐. นายบุรินทร์ สุขพิศาล	อนุกรรมการ
๑๑. นางนฤมล ล้อมทอง	อนุกรรมการและโฆษก
๑๒. นายกันติพจน์ สิริภักดีสกุล	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๓. นายแถมสิน รัตนพันธุ์	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. รศ.ดร. อาชญญา รัตนอุบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. นายวิญญู พิทักษ์ปกรณ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. นางธันท์ธร นิธิธีรพัชร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. นายเฉลิมชัย ยอดมาลัย	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. นายภูมิสรรค์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นางสาวพรทิพย์ เตชะสมบูรณาจิก	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๑. นางธิดาเพ็ญ ทวีศรี	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๒. นายพันธุ์ เจตนาสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๓. นายวงศกร ภูทอง	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๔. นายอิทธิพล สงวนดีกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๕. นายสีขญา สถิตพงษ์สุทธิ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๖. นายเกษมศักดิ์ สีหพิทักษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๗. นายโยธิน ทองพะวา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๘. ประธานสภาเด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกิจการสตรี

๑. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. นางกาญจนารัตน์ ลีวีโรจน์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. พลเอก ยุทธศิลป์ โดยชื่นงาม	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สาม
๕. นางสุชาดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๖. ดร. สุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๗. นางสุทิตี เมธีประภา	อนุกรรมการ
๘. นายพิสุทธิ ทรัพย์วิจิตร	อนุกรรมการ
๙. ดร. สืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ
๑๐. นางรัตนา สัยยะณีฐี	อนุกรรมการ
๑๑. ดร.เกณิกา เฟื่องฟู	อนุกรรมการ
๑๒. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๓. นางกิริธนา สุมาวงศ์	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. พลตรี เปรมชัย สโรบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. นายราชันย์ บุญธิดา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. นายเกียรติศักดิ์ เทพผดุงพร	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. นางอำไพวรรณ ตรีสกุล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. นายสุรวุฒน์ ชมภูพงษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. ดร. พรรณรัตน์ เกรียงวัฒนา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกิจการผู้สูงอายุ

๑. พลเรือเอก พลวฒันน์ สีโรดม	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. พลเอก อธิวัฒน์ บุญยะประดับ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พลเอก อรุณ สมตนะ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. รศ.นพ.พินิจ กุลละวณิชย์	อนุกรรมการ
๕. พลเอก บุญลือ วงษ์ท้าว	อนุกรรมการ
๖. นางธิดา ศรีไพพรรณ	อนุกรรมการ
๗. พลโท กิจจา ศรีทองกุล	อนุกรรมการ
๘. พลตำรวจโท ภาสกร รักษ์กุล	อนุกรรมการ
๙. นายนิวัฒน์ กาญจนภุมินทร์	อนุกรรมการ
๑๐. นาวาโท สมพล มหาสิงห์	อนุกรรมการ
๑๑. นาวาโท พัชระ ไม้หอม	อนุกรรมการ
๑๒. ดร. เมธินี รัตสรสาร	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๓. พลเอก สกล ชื่นตระกูล	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. ศาสตราจารย์สม จาตุศรีพิทักษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. พลโท จรัญ พันธุนนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. นางสาวอรุณโรจน์ เลี่ยมทอง	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. พลอากาศตรี อธิพร คณะเจริญ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. รศ.ดร. อาชญญา รัตน์อุบล	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. รศ.รศรินทร์ เกรย์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นาวาเอกหญิง วิชุดา วารุณประภา	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๑. พันเอก สรศักดิ์ อนันตสมบุรณ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๒. พันเอกหญิง สิรินพรรณ ศรีกุลวงษ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๓. ดร.ชาติรี ฤทธิทอง	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๔. นายดำรงชัย พุ่มสงวน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๕. ผศ. ศุทธิดา ชนวนัน	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะอนุกรรมการกิจการคนพิการ

๑. นายมณฑิเยร บุญตัน	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. พลตำรวจเอก เอก อังสนานนท์	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายกิตติศักดิ์ รัตนวราหะ	รองประธานคณะอนุกรรมการ คนที่สอง
๔. ศาสตราจารย์วิริยะ นามศิริพงศ์พันธุ์	อนุกรรมการ
๕. นางสาวเครือวัลย์ เทียงธรรม	อนุกรรมการ
๖. นายรัตน์ กิจธรรม	อนุกรรมการ
๗. นางสาววันทนีย์ พันธชาติ	อนุกรรมการ
๘. นายวิฑูต บุณนาค	อนุกรรมการ
๙. นายสุชาติ โอวาทวรรณสกุล	อนุกรรมการ
๑๐. นางอาทิตา นรารวีชร	อนุกรรมการ
๑๑. นางพวงแก้ว กิจธรรม	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๒. นายธีรยุทธ สุขคนฉวี	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๓. พลอากาศเอก ชนัท รัตนอุบล	ประธานที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๔. นายชูศักดิ์ จันทยานนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๕. นายต่อพงศ์ เสลานนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๖. นางธนาภรณ์ พรหมสุวรรณ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๗. นางนุชจारी คล้ายสุวรรณ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๘. นางเบญจา ชลธาร์นนท์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๑๙. นายประกาศิต ภาวะสิทธิ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๐. นางพิมพ์า ขจรธรรม	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๑. แพทย์หญิงวิรัชรา รั้วไพบุลย์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๒. นายศุภชีพ ดิษเทศ	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๓. นายสมชาย เจริญอำนวยสุข	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ
๒๔. นายสุภรธรรม มงคลสวัสดิ์	ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ

คณะกรรมการพิจารณาศึกษา
“แผนพัฒนาศักยภาพสตรีเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนอย่างยั่งยืน”

๑. นางประกายรัตน์ ต้นธีรวงศ์	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายสมชาย เจริญอำนาจสุข	คณะกรรมการ
๓. นางสาวสุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	คณะกรรมการ
๔. นางสาวชดา นันทะพานิชสกุล	คณะกรรมการ
๕. นายพิสุทธิ ทรัพย์วิจิตร	คณะกรรมการ
๖. นายอุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	คณะกรรมการ
๗. นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	คณะกรรมการ
๘. นางสาวประทุมพร ชัยรัตน์	คณะกรรมการ
๙. นายดำรงค์ ไชยศ	คณะกรรมการ
๑๐. นางสาวปวีณา สุภิมารส	คณะกรรมการ
๑๑. นายรำพึง ธรรมเจริญ	คณะกรรมการ
๑๒. นายพจน์ หาญพล	คณะกรรมการ
๑๓. นางรมิดา จรินทร์พิทักษ์	คณะกรรมการ
๑๔. นายสงัด พิซพันธ์ุ คณะทำงาน	
๑๕. นายประมวล มุ่งมาตร	คณะกรรมการ
๑๖. นางสาวศิริณี ศิริพงษ์พันธ์	คณะกรรมการ
๑๗. นางปิยนุช วุฒิสอน คณะทำงาน	
๑๘. ผู้แทนจากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม	คณะกรรมการ
๑๙. ผู้แทนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุน การสร้างเสริมสุขภาพ	คณะกรรมการ
๒๐. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	เลขานุการคณะกรรมการ
๒๑. นางสาวรรณี สิริเวชชะพันธ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๒๒. นางกีระณา สุมาวงศ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

คณะกรรมการพิจารณาศึกษาปัญหาการค้ามนุษย์ในสตรีและเด็ก
: กรณีศึกษานาตารีเอ็นเทอร์เทนเมนท์อาบอบนวด

๑. นางสาวสุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	ประธานคณะกรรมการ
๒. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	คณะกรรมการ
๓. นางเกณิกา เฟื่องฟู	คณะกรรมการ
๔. ทันตแพทย์ อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	คณะกรรมการ
๕. นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	คณะกรรมการ
๖. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	เลขานุการคณะกรรมการ
๗. นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๘. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๙. นางกัระณา สุมาวงศ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

คณะกรรมการโครงการประกวดมิวสิควิดีโอประกอบเพลง “เธอ”

๑. ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๒. นายวัลลภ ตังคณานุก์รัช	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๓. นางสุวรรณี สิริเวชชะพันธ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๔. พลเอก วีรฉัตร นันทศาสตร์โกศล	ประธานกรรมการ
๕. นายพิสุทธิ ทรัพย์วิจิตร	รองประธานกรรมการ
๖. ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม	กรรมการ
๗. นางรัตนา สัยยะนิติ์	กรรมการ
๘. นางเกณิกา เฟื่องฟู	กรรมการ
๙. นายสุกิจ นรินทร	กรรมการ
๑๐. นายอดิเรก วัฏลีลา	กรรมการ
๑๑. นางสาวกรรณิการ์ จรัสสุไรสิน	กรรมการและเลขานุการ
๑๒. นางสาวศิริพร ภูัญญาสิริธร	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาศึกษาและแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกัน
และปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙

๑. ศาสตราจารย์วันทนี วาสิกะสิน	ประธานคณะกรรมการ
๒. นางภาณุมาศ สิทธิเวคิน	คณะกรรมการ
๓. นายกิติศักดิ์ นิติพิทักษ์พงศ์	คณะกรรมการ
๔. นางสาวณูมาพร พัฒนพงศธร	คณะกรรมการ
๕. นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	คณะกรรมการ
๖. นายณัฐวุฒิ บัวประทุม	คณะกรรมการ
๗. ทันตแพทย์ อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	คณะกรรมการ
๘. นางสาวสุทินี เมธีประภา	คณะกรรมการ
๙. นางสาวสุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	เลขานุการคณะกรรมการ
๑๐. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๑. นางกาญจนารัตน์ ลีวีโรจน์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๒. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๓. นางกิริธนา สุมาวงศ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

คณะกรรมการดำเนินการจัดกิจกรรมยุติความรุนแรง

๑. ทันตแพทย์ อุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายพิสุทธิ์ ทรัพย์วิจิตร	คณะกรรมการ
๓. นางเกณิกา เฟื่องฟู	คณะกรรมการ
๔. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	คณะกรรมการ
๕. นางสาวสุทธินิ เมธีประภา	คณะกรรมการ
๖. นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	คณะกรรมการ
๗. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	คณะกรรมการ
๘. นางสาวสุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	เลขานุการคณะกรรมการ
๙. นางสาววรรณิ์ สิริเวชชะพันธ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๐. นางกาญจนารัตน์ สิวโรจน์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๑. พลเอก วีรัตน์ ฉันทศาสตร์โกศล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ

**คณะกรรมการโครงการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์รณรงค์ยุติความรุนแรง
ต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว สถาบันบัญญัติแห่งชาติ**

๑. ศาสตราจารย์พิเศษพรเพชร วิชิตชลชัย	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๒. นายวัลลภ ตังคณานูรักษ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๓. นางสาวรณิ สิริเวชชะพันธ์	ประธานกรรมการ
๔. นางกาญจนารัตน์ ลีวิโรจน์	รองประธานกรรมการ
๕. พลเอก วีรณ ฉันทศาสตร์โกศล	รองประธานกรรมการ
๖. ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	กรรมการ
๗. ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	กรรมการ
๘. นายพิสุทธิ์ ทรพิยวิจิตร	กรรมการ
๙. นางรัตนา สัยยะนิฐิ์	กรรมการ
๑๐. นางเกณิกา เฟื่องฟู	กรรมการ
๑๑. นายนฤชา ตีฐเบญจกุล	กรรมการ
๑๒. นายพีรกร กุศลรัตน์	กรรมการ
๑๓. ผู้อำนวยการสำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา	กรรมการ
๑๔. นางกรรณิการ์ จรัสอุไรสิน	กรรมการและเลขานุการ
๑๕. นางสาวศิริพร ภิญโญสิริธร	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๖. นางสาวฉัตรสุดา ศิริวงศ์	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะอนุกรรมการเตรียมการจัดงานมอบรางวัลการประกวดออกแบบสติ๊กเกอร์ไลน์
รณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็ก สตรี และบุคคลในครอบครัว

๑. พลเอก วีรวัฒน์ ฉันทศาสตร์โกศล	ประธานคณะอนุกรรมการ
๒. นายอุดมศักดิ์ ศรีสุทิวา	รองประธานคณะอนุกรรมการ
๓. พลตรี วีระศักดิ์ นาทะสิริ	อนุกรรมการ
๔. นางอำไพวรรณ ตริสกุล	อนุกรรมการ
๕. นายสืบสวัสดิ์ วุฒิวรดิษฐ์	อนุกรรมการ
๖. นางสาวสุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล	อนุกรรมการ
๗. นางสุทิตี เมธีประภา	อนุกรรมการ
๘. นางสาวชดา นันทะพานิชสกุล	อนุกรรมการ
๙. ผู้อำนวยการสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา	อนุกรรมการ
๑๐. ผู้อำนวยการสำนักรักษาความปลอดภัย สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร	อนุกรรมการ
๑๑. นางสาวลักษณ บัวทอง	อนุกรรมการ
๑๒. นางสาวเพชรรัตน์ ฉัตรเพชร	อนุกรรมการและเลขานุการ
๑๓. นายสุริยะ อุปลาบัติ	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

